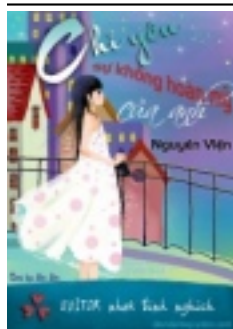

Chỉ Yêu Sự Không Hoàn Mỹ Của Anh

Contents

Chỉ Yêu Sự Không Hoàn Mỹ Của Anh	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	14
5. Chương 5	17
6. Chương 6	21
7. Chương 7	25
8. Chương 8	29
9. Chương 9	33
10. Chương 10	37
11. Chương 11	41
12. Chương 12	45
13. Chương 13	49
14. Chương 14	53
15. Chương 15	57
16. Chương 16	61
17. Chương 17	65
18. Chương 18	69
19. Chương 19: Kết Thúc	73

Chỉ Yêu Sự Không Hoàn Mỹ Của Anh

Giới thiệu

Kể về một cô tiểu thư nhỏ của nhà họ Nhậm, khi vừa tròn mười lăm tuổi thì anh đã đến với cô rồi b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-yeu-su-khong-hoan-my-cua-anh>

1. Chương 1

Nhậm Quả Quả từng tưởng tượng mỗi tình đầu của mình sẽ bắt đầu như thế nào...Có lẽ sẽ lãng mạn như tiểu thuyết. Có lẽ sẽ đau khổ như phim truyền hình nhiều tập đầy cầu huyết. Có lẽ sẽ chua chua ngọt ngọt như mọi người kể. Mỗi tình đầu luôn chua chua ngọt ngọt mà.

Cô luôn luôn nghĩ tới, luôn luôn chờ mong.

Tuy người nhà quả rất nghiêm nhưng Nhậm Quả Quả vẫn vô cùng mong đợi anh hùng diệt rồng xuất hiện trong cuộc đời mình. Anh sẽ tiêu diệt hết lũ rồng và cả những người thân khó đối phó của cô!

Chỉ tưởng tượng cảnh anh hùng đánh nhau với con rồng độc ác thôi là Nhậm Quả Quả đã thấy hưng phấn rồi!

Nhưng Nhậm Quả Quả hoàn toàn không ngờ rằng hóa ra tình yêu còn có hương vị khác hương vị của sự mất mát khó quên.

Cô vĩnh viễn nhớ rõ ngày hôm đó.

Hôm đó, anh họ nghe lệnh dẫn cô đi xã giao để làm quen với mọi người. Thật ra cô không thích chuyện này. Chờ thật lâu mới tới nghỉ hè, cô đã sớm quyết định sẽ dành toàn bộ kỳ nghỉ này để ở nhà làm sâu lười.

Không ai có ý kiến về việc này. Tất cả mọi người trong nhà chỉ mong sao bảo bối của bọn họ cả đời này không rời khỏi nhà. Cô không lấy chồng cũng chẳng sao, nhà họ Nhậm thừa sức nuôi cô!

Đương nhiên nhắc tới chuyện lấy chồng lúc này thì còn hơi sớm. Dù gì lúc đó Nhậm Quả Quả cũng mới mười lăm tuổi.

Nhưng người nhà họ Nhậm hay lo trước nghĩ sau, ngay lúc Nhậm Quả Quả chào đời họ đã bắt đầu lo lắng cho tương lai của cô. Họ sợ có tiểu tử thái nào đó sẽ có ý định dụ dỗ bảo bối nhà mình. Vậy nên khi cô bắt đầu tới trường thì cơ sở ngầm của các bề trên đã được bố trí xung quanh cô. Các anh thì ba lần bốn lượt tới lớp học của cô kiểm tra xem có ai dám có lòng dạ đen tối với cô em gái bảo bối của bọn họ không.

Nhậm Quả Quả được giám sát chặt chẽ như thế nên cuộc sống của cô chỉ có hai điểm trường học và nhà.

Nhưng những người bảo vệ cô cũng không muốn cô sống khép kín. Đã qua một nửa kỳ nghỉ hè mà Nhậm Quả Quả chưa từng bước ra khỏi cửa một bước. Nơi xa nhất cô tới là bể bơi ngoài trời của nhà họ Nhậm.

Chuyện này khiến người nhà họ Nhậm rất lo lắng. Cuộc sống của Nhậm Quả Quả không hề giống các thiếu nữ mười lăm tuổi đầy sức sống và bông bột khác khiến bọn họ không khỏi tự kiểm điểm lại xem có phải mình quản bảo bối quá nghiêm không?

Nếu Nhậm Quả Quả biết người nhà nghĩ gì, chắc chắn cô sẽ im lặng nhìn trời xanh. Đơn giản là cô chỉ muốn ở nhà mà thôi. Hơn nữa cô biết rất rõ rằng dù người nhà có kiểm điểm lại thì ý muốn bảo vệ cô của họ cũng chẳng giảm đi bao nhiêu.

Thử hỏi Nhậm Quả Quả có cảm thấy khó chịu không? Cô sẽ trả lời là không tồi. Cô không có thời kỳ nổi loạn của tuổi trẻ, tính tình rất dịu dàng, cá tính mơ hồ, chỉ cần không giẫm lên ranh giới của cô thì cô sẽ đối xử rất tốt với người đó.

Hơn nữa người nhà làm vậy cũng chỉ xuất phát từ sự quan tâm tới cô....Tuy có lúc sự bảo vệ này hơi quá mức nhưng cô vẫn chấp nhận được.

Vậy nên lúc anh họ nói muốn dẫn cô tham gia yến hội thì cô vô cùng ngạc nhiên. Người nhà vô cùng bảo vệ cô, từ trước tới giờ không cho cô tham gia bất cứ yến hội nào. Họ nói những kẻ mặt người dạ thú trong yến hội nhiều vô kể, sợ bảo bối đơn thuần nhà mình bị lừa. Bọn họ không cho cô quen những phần tử cặn bã trong xã hội thượng lưu này.

Lần này để Nhậm Quả Quả đi là kết quả suy nghĩ rất lâu của bọn họ. Họ áp chế nỗi đau trong lòng, quyết định để bảo bối nhà mình ra tiếp xúc với xã hội.

Người chịu trách nhiệm lớn lao này là Nhậm Vũ Luân. Ông Nhậm ra lệnh anh phải ở bên cạnh cô một tác không rời. Nếu cô mất một sợi tóc hay quen một người đàn ông chẳng ra gì thì ông sẽ hỏi tội anh!

Nhậm Quả Quả cứ như vậy mà tham gia yến hội đầu tiên của mình.

Yến hội này do ông Đường tổ chức để mừng sinh nhật lần thứ hai mươi của cháu ngoại mình. Đồng thời cũng là để tuyên bố cháu ngoại ông sẽ đảm nhiệm chức vụ tổng giám đốc tập đoàn Đường thị.

Nhậm Quả Quả có nghe nói về tập đoàn Đường thị. Đây là tập đoàn nổi tiếng, nghe nói sản nghiệp trải rộng khắp nơi trên thế giới. Trụ sở tập đoàn ở Luân Đôn. Người sáng lập ra nó là một Hoa kiều. Có thể có vị trí riêng ở một nước phương Tây, nhất là ở Anh – một nước tự coi mình là cao như thế, đủ thấy năng lực của Đường thị đến đâu.

Đây cũng là nguyên nhân Nhậm Quả Quả nhận lời tham gia yến hội này. Những người tới dự đều là nhân vật không tầm thường. Chỉ người nào nhận được giấy mời mới có thể vào nên ở đây không thể xuất hiện người không đủ tư cách.

Tuy vậy, Nhậm Quả Quả vẫn siết chặt tay anh họ.

Không có cách nào khác, cô em họ bé bỏng này là bảo bối của cả nhà. Cô mới mười lăm tuổi, khuôn mặt lớn bằng bàn tay vẫn còn vương nét ngây thơ, hai má phúng phính, đôi mắt to nhìn xung quanh đầy tò mò.

Nhậm Quả Quả mặc bộ lễ phục nhỏ màu hồng nhạt có ren, đi giày búp bê, cài băng đô đính nơ trên mái tóc dài qua vai. Tuy cỡ chỉ chưa có nét thành thực nhưng sự thanh tân chỉ có ở thiếu nữ của cô thu hút rất nhiều cái nhìn tò mò của những người trong yến hội. Họ thấy Nhậm Vũ Luân bên cạnh cô nên càng thêm tò mò về thân phận của cô bé đáng yêu này.

Nhậm Vũ Luân chẳng lạ gì với những người trong xã hội thượng lưu. Anh là giám đốc công ty Nhậm thị. Đừng cho rằng chỉ là giám đốc một công ty nhỏ nhỏ mà lầm. Quy mô của công ty Nhậm thị không hề nhỏ tuy kém tập đoàn Đường thị nhưng vẫn xếp trong một trăm công ty có triển vọng tại Anh.

Bạn gái đi dự yến hội với Nhậm Vũ Luân đều là mỹ nữ, mỗi lần đổi một người nhưng sao lần này lại đổi sang tiểu mỹ nhân thanh tân này vậy? Mà lén nhìn bộ dạng của Nhậm Vũ Luân thì thấy hình như anh rất quan tâm tới cô.

Nhậm Vũ Luân không thêm để ý tới những lời bàn tán xì xào của những người tò mò. Chăm sóc cho bảo bối nhà anh quan trọng hơn.

“Quả Quả, em đói không?” Quả Quả nhà họ thích ăn bánh ngọt nhất. Anh nhìn thấy trên bàn buffet có mấy loại bánh ngọt mà cô thích. “Anh họ đi lấy bánh cho em nhé?”

Nhậm Quả Quả gật đầu, không quên nở nụ cười. “Cám ơn anh họ.”

Nhậm Vũ Luân cảm thấy trái tim mình như tan ra. A! Bảo bối Quả Quả nhà họ thật đáng yêu!

“Vậy em ngoan ngoan đứng đây chờ, đừng đi lung tung biết chưa? Không được để ý tới người tiếp cận mình, chờ anh họ quay lại xử lý, nhé?”

Cô không phải trẻ con lên ba. Cô dè dặt ý muốn trợn trắng mắt với anh, ngoan ngoan gật đầu. “Biết rồi ạ.”

“Ng ngoan.” Nhậm Vũ Luân xoa đầu em mình rồi mới quay đi, bước tới bàn buffet lấy bánh ngọt cho cô. Trước khi đi, anh không quên dùng ánh mắt cảnh cáo đầy hung dữ mà nhìn những người đàn ông gần em họ đừng có mơ thừa dịp anh không có mặt mà nhúng chàm Quả Quả nhà anh!

Nhậm Quả Quả đã quen với chuyện này nên hoàn toàn không thêm để ý hành động ngây thơ của anh họ, cũng không để ý tới những ánh mắt đang chiếu về phía mình. Trên thực tế, cô cảm thấy rất buồn chán. Vốn cô cảm thấy tò mò về những nhân vật nổi tiếng dự tiệc này nhưng chưa được nửa giờ, cô liền cảm thấy chán.

Thà ở nhà đọc truyện tranh còn hơn.

“A.”

Một tiếng cười rất khê truyền vào tai khiến Nhậm Quả Quả ngạc nhiên.

Tiếng cười truyền ra từ góc chéo với chỗ cô đang đứng, chỗ tấm rèm màu đỏ thắm nơi cửa thông ra ban công.

Nhậm Quả Quả tò mò nhìn sang, chân tự động di chuyển. Cô vừa vén rèm lên, chưa kịp bước ra ban công thì nhìn thấy một người đàn ông bên tay trái.

Người đàn ông này rất cao. Vì anh đứng trong góc tối nên cô không thấy rõ được khuôn mặt anh, chỉ có thể qua ánh sáng mờ mờ hắt ra từ trong nhà mà nhìn vào mắt anh. Đôi mắt ấy sâu thẳm, có màu xanh da trời. Dù Nhậm Quả Quả có gan dạ cách mấy cũng cảm giác được linh hồn mình như bị hút vào đó. Trái tim cô nhói lên. Thậm chí cô còn bất giác nín thở.

Lúc Nhậm Quả Quả nhìn anh thì anh cũng đánh giá cô. Chỗ anh đứng vừa may có thể nhìn rõ toàn bộ nét mặt cô.

Đó là khuôn mặt chưa biết giấu cảm xúc, tràn đầy tò mò về anh như lúc trong yến hội. Khuôn mặt nhỏ nhắn này không hề che giấu sự buồn chán của mình.

Trong yến hội, người nào cũng mang theo mặt nạ, không thể hiện bất kỳ ý nghĩ nào trên mặt. Chỉ có cô bé trước mặt anh là không biết cách giả tạo. Sự buồn chán rõ ràng trên mặt cô khiến anh không nhịn được cười.

“Em là công chúa nhỏ bảo bối của Nhậm gia?” Có thể khiến Nhậm Vũ Luân lo lắng như thế, chỉ rời khỏi một chút thôi mà đã căn dặn như bà già thì chỉ có cô em họ bảo bối mà anh từng nghe nói này thôi.

Không ngờ người đàn ông này cũng biết cô. Nhậm Quả Quả càng tò mò hơn về anh. “Anh là ai?” Cô hỏi, bước lên phía trước, mong được thấy rõ khuôn mặt của anh.

Nhưng có một làn gió thơm đã cản trở cô.

“Bách, thì ra anh trốn ở đây. Nhanh nào, cha mẹ đang tìm anh đấy. Sắp tới lúc cắt bánh sinh nhật rồi.” Một mỹ nữ tóc ngắn mặc lễ phục hở lưng bước ra ban công, ôm tay người đàn ông vô cùng thân thiết, kéo anh rời đi.

Lúc này, Nhậm Quả Quả có thể thấy được mặt anh.

Ngũ quan tràn đầy khí phách đàn ông nhưng cũng rất nhã nhặn. Khuôn mặt vừa mang theo sự sắc bén vừa trẻ đẹp lịch sự. Hai cảm giác vô cùng mâu thuẫn nhưng không thể nghi ngờ rằng đó là một người đàn ông vô cùng đẹp trai. Anh cao hơn cô nghĩ. Bộ tây trang màu nâu trên người không những không khiến anh già đi mà còn làm nổi bật nét trầm tĩnh tao nhã, cực kỳ mê người.

Lúc anh bước qua, Nhậm Quả Quả ngửi thấy mùi nước hoa nhàn nhạt.

Mùi hương này khiến trái tim cô đập nhanh hơn vài nhịp.

Nhậm Quả Quả nhìn theo bóng lưng anh. Mà từ lúc người phụ nữ kia xuất hiện, ánh mắt anh liền không rời khỏi cô ta. Khuôn mặt tuấn mỹ vẫn lạnh nhạt nhưng khi nhìn người phụ nữ lại dịu dàng.

Sự dịu dàng nơi mắt anh rơi vào mắt Nhậm Quả Quả khiến lòng cô căng lên.

Thật kỳ lạ. Nhậm Quả Quả xoa xoa ngực, giữa hai hàng mày hiện lên sự nghi ngờ. Người đàn ông quay lại, khẽ gật đầu với cô, trên khóe môi là nụ cười như có như không.

Nhậm Quả Quả lại ngẩn ra lần nữa, nhìn theo bóng anh đang xa dần, ghi sâu nụ cười yếu ớt nhàn nhạt kia vào lòng.

“Quả Quả! Thì ra em ở đây!” Tìm được em họ bảo bối, Nhậm Vũ Luân thở phào. “Không phải đã dặn em đừng đi lung tung rồi sao? Không thấy em anh lo muốn chết...”

Nhậm Quả Quả không để ý tới anh họ đang lăm nhăm, ánh mắt của cô vẫn dán vào người đàn ông kia.

Cô nhìn anh đang ôm người phụ nữ trong yến hội, một đôi vợ chồng ung dung đứng bên cạnh anh. Ông Đường - chủ nhân bữa tiệc đang cười ha ha, nói ra thân phận của người đàn ông kia.

Cuối cùng thì Nhậm Quả Quả cũng biết được tên của anh. Tên anh là Bách Nghiêu Tân. Yên hội hôm nay là để mừng sinh nhật anh, cũng là để tuyên bố anh sẽ tiếp nhận chức tổng giám đốc tập đoàn Đường thị.

Không chỉ có thế, hôm nay cũng là tiệc đính hôn của anh.

Nhìn người đàn ông lồng chiếc nhẫn vào tay người phụ nữ, nhìn cô ấy vui vẻ ôm anh, ngẩng đầu hôn lên môi anh....

Trong khoảnh khắc này, cô bé dường như đã hiểu ra.

Hình như cô đã biết yêu. Đúng thế. Nhưng cô cũng bị thất tình rồi.

Bách Nghiêu Tân được xem là người khác thường trong Bách gia.

Bách gia có một nữ ba nam. Bách Nghiêu Tân đứng thứ ba, trên có một chị một anh, dưới có một em trai thua anh một tuổi.

Tính cách của người nhà họ Bách cực kỳ ích kỷ, theo chủ nghĩa tự do.

Bách Hải Ôn là một nhiếp ảnh gia quanh năm du lịch khắp nơi, là một cậu bé nghèo không nơi nương tựa. Một ngày nọ khi ông đang chụp ảnh ở một con phố tại Paris thì gặp được thiên kim Đường gia - Đường Hiểu Lam. Hai người vừa gặp đã yêu, nhanh chóng chìm trong bể tình.

Nhà Đường Hiểu Lam rất giàu. Cô lại là con gái một nên sẽ thừa kế tất cả tài sản của nhà họ Đường. Nhưng cô không có năng lực làm kinh doanh, ông Đường cũng không ép con gái. Chỉ cần tìm cho con gái mình một người chồng biết kinh doanh là được.

Không ngờ Đường Hiểu Lam lại nhìn trúng một chàng trai nghèo chỉ biết chụp ảnh! Không phải ông Đường không có ý muốn ngăn cản nhưng ông không thể đánh thắng tình yêu chân thành của họ. Lúc Đường Hiểu Lam bị tìm thấy khi bỏ nhà theo anh ta thì cô đã có thai được năm tháng. Cô kiên quyết không về, chỉ muốn ở bên Bách Hải Ôn.

Không còn cách nào, ông Đường đành phải không cam lòng mà đồng ý cho họ đến với nhau. Nếu không thì phải làm sao? Phản đối nữa thì con gái ông sẽ không thêm nhận người cha này nữa. Vì thế ông Đường vô cùng không vừa mắt người con rể này. Tuy Bách Hải Ôn đã trở thành nhiếp ảnh gia nổi tiếng nhưng ông Đường vẫn không thêm liếc mắt một cái.

Đường Hiểu Lam lần lượt sinh bốn người con. Hai vợ chồng áp dụng chủ nghĩa tự do với con mình. Bách Hải Ôn đi chụp hình ở khắp nơi, dù đã kết hôn vẫn không dừng chân. Đường Hiểu Lam thì hoàn toàn nghe theo lời ông, quăng bốn đứa con cho bảo mẫu hoặc ném cho ông Đường.

Ông Đường tức đến mức nghiến răng với đôi vợ chồng vô trách nhiệm này. Dĩ nhiên con gái bảo bối của ông không có tội tình gì, đều là do tiểu tử thú vị họ Bách kia dạy hư!

Vì vậy, ông Đường quyết tâm dạy dỗ bốn đứa cháu ngoại thật tốt, ngàn vạn lần đừng giống người cha không ra gì của bọn chúng!

Nhưng thế sự khó có thể chiều lòng người.

Con gái đầu của nhà họ Bách - Bách Á Mạt - không thích làm thiên kim danh môn mà lại chạy đi làm một biên tập viên nho nhỏ. Là con gái, vốn nên được chiều chuộng, bởi vậy ông Đường cũng chẳng trông nom gì, kệ Bách Á Mạt muốn làm gì thì làm.

Ông Đường vô cùng hy vọng về con trai trưởng Bách Nghiêu Nhất. Con trai cả, vốn nên là tấm gương để các em trai noi theo. Nhưng tính tình Bách Nghiêu Nhất vừa lười vừa khó bảo, hoàn toàn áp dụng chính sách không nghe không thấy với ông Đường. Tuy tốt nghiệp đại học nổi tiếng nhưng anh lại chạy đi làm một tiểu thuyết gia.

2. Chương 2

Ông Đường tức đến mức đau cả đầu nhưng đành bó tay với đứa cháu đích tôn này. Thế nhưng ông cũng lén cất trong thư phòng vài cuốn sách được in rất đẹp của anh.

Cậu út nhà họ Bách - Bách Nghiêu Phàm cũng là một tên tiểu tử đáng ghét! Đường đường là sinh viên của khoa Luật mà lại chạy đi làm thám tử. Ông mắng anh thì anh chỉ cười cợt nhả, toàn dùng lời ngon tiếng ngọt dụ bà Đường mặt mày rạng rỡ. Ông Đường vừa mở miệng định mắng thì đã bị bà trừng lại, đành nuốt lời vào bụng.

Tóm lại, ba người nhà họ Đường hoàn toàn được di truyền ghen bốc đồng của cha mẹ, không hề chịu sự khống chế của ông Đường.

Chỉ có lão tam - Bách Nghiêu Tân là khác.

Thực ra ngũ quan của Bách Nghiêu Tân giống với Bách Hải Ôn nhất trong ba người con trai của ông. Nếu không, hai vợ chồng nhà họ Bách cũng thật nghi ngờ anh có phải con trai của họ không.

Anh không tùy hứng như hai người kia mà tính anh vô cùng nghiêm túc. Từ bé sách anh đọc không phải là truyện cổ tích mà là tiểu sử của những nhân vật vĩ đại. Năm anh lên mười thì bắt đầu đọc tuần san về thương mại. Năm anh mười ba tuổi bắt đầu dùng tên của Bách Hải Ôn để chơi chứng khoán. Tiền vốn là tiền tiêu vặt mà anh để dành được.

Phòng của anh được trang trí rất cẩn thận tỉ mỉ. Kệ sách đặt dọc theo tường, sách sắp xếp theo chữ cái. Máy tính đặt giữa bàn bằng gỗ thô, các loại giấy tờ được sắp xếp ngay ngắn trên đó. Ga trải giường trên chiếc giường kingsize được thay ba ngày một lần. Trong căn phòng không có lấy một hạt bụi nào.

Tính cách chặt chẽ cẩn thận của Bách Nghiêu Tân cũng thể hiện trên dung mạo của anh. Mái tóc đen cắt tỉa gọn gàng nhưng không lỗi thời, tùy tiện hất lên cũng đủ để trở thành một kiểu tóc đẹp. Bách Nghiêu Tân có thói quen để nhà thiết kế cố định sửa tóc ỉnh nửa năm một lần. Lúc mặc tây trang anh có thói quen vuốt gọn tóc ra sau, để lộ cái trán đầy đặn và ngũ quan trẻ đẹp lịch sự.

Anh có một đôi lông mày rậm, dưới hàng lông mi là đôi mắt phượng, thoát nhìn thì màu mắt là màu đen nhưng nhìn kỹ sẽ thấy là màu lam đậm. Nó được di truyền từ Bách Hải Ôn. Nghe nói tổ tiên nhà họ Bách mang dòng máu của người Hà Lan. Trong bốn người con thì chỉ có Bách Nghiêu Tân được di truyền điểm này. Đây cũng là màu mắt rất hiếm thấy nên vợ chồng nhà họ Bách mới có thể khẳng định chắc chắn anh là con trai của mình.

Về mặt Bách Nghiêu Tân luôn luôn bình thản, hoàn toàn khác với những người nói gió là có mưa trong nhà. Tính cách anh cũng luôn bình thản, không có biến động gì quá lớn. Người ta thường nói trong nhà luôn có một đứa trẻ bị coi nhẹ, Bách Nghiêu Tân chính là như thế.

Không phải hai vợ chồng nhà họ Bách không quan tâm tới Bách Nghiêu Tân mà là anh luôn chăm sóc mình rất tốt. Anh đã quen làm mọi việc theo kế hoạch của mình, mỗi phút mỗi giây đều nhớ rành mạch rõ ràng, không cho phép bất cứ thứ gì gây chậm trễ.

Kế hoạch cả đời anh chính là: mười tuổi tốt nghiệp tiểu học, mười ba tuổi học cao trung, mười bảy tuổi tốt nghiệp đại học, hai mươi tuổi thì lấy ba bằng tiến sĩ toán học, kinh tế, quản trị, hơn nữa còn nhận chức CEO tập đoàn Đường thị trong ngày tròn hai mươi tuổi.

Tuy ông Đường vẫn là chủ tịch tập đoàn người có quyền lực cao nhất nhưng từ khi ông ủy quyền cho Bách Nghiêu Tân thì liền mặc kệ mọi chuyện, yên tâm giao Đường thị cho cháu ngoại.

Ông Đường vô cùng hài lòng với đứa cháu ngoại Bách Nghiêu Tân này. Có thể nói anh là do ông một tay nuôi lớn. Lúc phát hiện ra anh có thiên phú trong kinh doanh, ông Đường càng mừng như điên. Cuối cùng đã có người kế thừa cơ nghiệp của nhà họ Đường rồi!

Mà Bách Nghiêu Tân cũng không phụ sự kỳ vọng của ông Đường. Lúc anh tiếp nhận Đường thị, có người chế giễu, có thành viên hội đồng quản trị cậy già lên mặt, ý vào tư cách và sự từng trải mà định chèn ép chàng trai trẻ vừa nhận chức này.

Nhưng bọn họ không ngờ rằng thủ đoạn của anh còn tàn nhẫn hơn mình. Anh không quan tâm tới người bất mãn với mình mà khiến cho người ta xin về hưu non; với người chỉ biết lĩnh lương mà không biết làm việc, dù cho có chức vị cao như thế nào thì cũng chu cấp một khoản tiền rồi đá ra khỏi Đường thị.

Vừa nhận chức, Bách Nghiêu Tân đã nói, sau khi bước qua cánh cửa Đường thị thì không xét tới bằng cấp, tư cách và sự từng trải, chỉ cần anh có bản lĩnh; không có bản lĩnh thì dù có bằng cấp cao tới đâu, lý lịch tốt thế nào thì cũng không thể ở lại được.:nhok LQĐ::

Anh muốn người làm việc chân chính chứ không phải là sâu gao đục khoét Đường thị.

Không phục anh, anh cũng không miễn cưỡng, hoan nghênh rời đi.

Cách làm hoàn toàn không thêm nề mặt ai này khiến nội bộ Đường thị rối loạn, không phải không có người tố cáo với ông Đường, mà là ông đã sớm dẫn bề trên đi du lịch, biểu thị rõ ràng rằng người có quyền quyết định ở Đường thị chỉ có Bách Nghiêu Tân.

Bách Nghiêu Tân đá vài cán bộ cấp cao tiếng tăm không tốt đi, đề bạt vài nhân viên cấp thấp lên, cuối cùng không ai dám hé răng, hoàn toàn tin tưởng lời tuyên bố của anh.

Các nhân viên Đường thị không nén nổi hưng phấn. Những người bị đá ra khỏi Đường thị đều là cấp trên không làm gì mà chỉ biết cướp đoạt công lao của cấp dưới. Cách làm của Bách Nghiêu Tân thật khiến người ra hả lòng hả dạ, thậm chí còn nổi hùng tâm tráng chí chỉ cần bọn họ làm việc tốt, chắt chiu cũng có thể được như những đồng nghiệp kia, được thăng chức, tăng lương!

Trong khoảng thời gian ngắn, hiệu quả làm việc của nhân viên trong Đường thị tăng lên gấp đôi. Mà ý tưởng của Bách Nghiêu Tân không dừng ở đó. Anh bỏ hàng loạt kế hoạch, dứt khoát cải cách. Trong vòng một năm, lãi suất kinh doanh của Đường thị tăng vài phần trăm, tiền thưởng cuối năm của nhân viên cũng tăng gấp hai lần, nhân viên có công lao nhiều nhất còn có thể được chia cổ phiếu của công ty.

Bách Nghiêu Tân hiểu rõ đạo lý tỏ rõ uy quyền và thực hiện nguyên tắc, hơn nữa còn vận dụng thủ đoạn này rất tốt. Trong sáu năm anh quản lý Đường thị, dù vào lúc kinh tế đình trệ thì lãi suất của tập đoàn vẫn tăng lên không ngừng, còn được Phú Sĩ liệt kê vào một trong những tập đoàn hàng đầu thế giới.

Bách Nghiêu Tân được liệt vào hàng truyền kỳ của thương giới, là nhân vật thường xuyên xuất hiện ở trang bìa các tuần san kinh tế. Diện mạo anh khôi ngô nhả càng thêm lý do để trở thành người tình trong mộng của nhiều thiên kim danh媛.

Dung mạo hoàn mỹ, chiều cao 1m87 không thua gì người phương Tây, dáng người cao ngất khi mặc Âu phục càng dễ nhìn. Trên khuôn mặt trẻ đẹp lịch sự là giọng kính màu bạc, chỉ liếc nhìn một cách lạnh nhạt đã giống người mẫu đang tạo dáng. Đồng thời, anh lại có thành tích cao, còn là người thừa kế tập đoàn Đường thị...Người tập hợp nhiều điểm cộng như vậy chỉ có một vết nhơ duy nhất trong cuộc đời là sự kiện hủy hôn một năm về trước.

Một tháng trước khi cử hành hôn lễ, Bách Nghiêu Tân đột nhiên tuyên bố hủy bỏ hôn lễ này. Lúc đó, thiệp mời đã được phát ra, toàn bộ giới truyền thông đều viết về câu chuyện tình yêu của đôi kim đồng ngọc nữ này. Không ngờ Bách Nghiêu Tân lại đơn phương tuyên bố hủy hôn, đến cả nguyên nhân cũng không ai biết.

Sau đó một thời gian, giới truyền thông không nhắc tới chuyện này nữa, tất cả mọi người chỉ dám bàn luận một cách lén lút.

Sau sự kiện hủy hôn, tính tình của Bách Nghiêu Tân càng lạnh lùng hơn. Mọi người trong Đường thị đoán chắc chắn là CEO của bọn họ bị tình yêu làm tổn thương nên mới đau khổ quá mức như thế. Những người từng thấy sự dịu dàng chung tình của CEO đều nhất trí cho rằng người phụ nữ kia có lỗi với CEO của bọn họ nên mới khiến anh nén đau đớn mà hủy hôn.:nhok LQĐ::

Tin Bách Nghiêu Tân hủy hôn cũng khiến Đường thị dậy lên làn sóng màu hồng. Các nữ nhân viên chưa lập gia đình lòng xuân nhộn nhạo, vừa cố gắng làm việc vừa không quên chú tâm vào ăn mặc ai mà biết được chuyện chìm sẽ biến thành phượng hoàng có thể xảy ra với các cô không chứ?

Còn với Bách Nghiêu Tân, anh chưa bao giờ để những lời bàn tán của những người khác trong lòng, lại càng chưa từng xen vào. Với anh mà nói, không có gì quan trọng hơn thực hiện kế hoạch của mình cả.

Mà bây giờ, Bách Nghiêu Tân gặp phải một điều ngoài ý muốn anh cực kỳ ghét hai chữ này.

Trong cái giỏ trẻ con trước mắt, có một bộ quần áo màu hồng nhạt, Tiểu Bối chưa đầy một tuổi đang giơ bàn tay nhỏ nhắn ra bi ba bi bô. Nó liếm cái bao tay màu hồng phấn trên tay, mái tóc mềm mại vừa dài ra, đôi mắt màu lam tròn xoe, hơn nữa còn không hề sợ người lạ, mà cứ xoay tròn, nhìn Bách Nghiêu Tân.

Trên tay anh là một tờ giấy, chỉ có hai hàng chữ đơn giản.

Đi tuần trăng mật, giao con gái cho em.

Sữa bột, quần áo và đồ chơi nhỏ ở trong cái vali nhỏ, chăm sóc tốt cho con gái anh đấy.

Phần ký tên chỉ vón vện hai chữ anh em.

Đây là lúc Bách Nghiêu Tân vừa thay Âu phục, cầm cặp tài liệu, bước ra phòng khách thì nhìn thấy.

Anh cả của anh từ trước tới nay luôn tùy hứng làm bậy, vô cùng vô trách nhiệm mà ném con gái nhà mình cho anh, hơn nữa còn hoàn toàn không cho anh cơ hội từ chối.

Thực ra lúc Bách Nghiêu Tân mới nhìn thấy tờ giấy thì ý nghĩ đầu tiên trong đầu là: chị dâu thật không đơn giản, vậy mà có thể khiến Bách Nghiêu Nhất - một tên trạch nam bằng lòng đi hưởng tuần trăng mật ở xa.

Nhưng sao lại để anh chăm sóc trẻ con? Bách Á Mạt đâu?

Bách Nghiêu Tân nhanh chóng lấy điện thoại ra, gọi thẳng cho Bách Á Mạt.

Vì sao không gọi cho Bách Nghiêu Nhất? Vì anh hiểu rất rõ tính anh cả nhà mình. Tên kia tuyệt đối sẽ không mở máy::nhok LQĐ::

Điện thoại vừa thông, Bách Nghiêu Tân còn chưa kịp nói gì thì Bách Á Mạt bên kia đã oanh tạc: “Mẹ nó, tốt nhất là Bách Nghiêu Tân em có chuyện quan trọng! Lão nương đang vội muốn chết mà Bách Nghiêu Nhất kia lại phóng chim đi, không nộp bản thảo, mẹ nó! Đây là ông anh tốt của em đó. Sao chị lại khổ thế chứ...”

Bách Nghiêu Tân cắt điện thoại cực kỳ quả quyết.

Còn Bách Nghiêu Phàm...Thôi, không có cách nào gửi gắm cho tiểu tử này được.

Anh nhìn sinh vật màu hồng phấn trước mặt.

“A a a...” Tiểu Bối quơ chân, giơ hai tay lên cao như muốn được bế. Nhưng Bách Nghiêu Tân lại chậm chạp không động bây giờ anh đang suy nghĩ xem nên làm sao với chuyện bất ngờ này đây.

Đôi mắt màu lam chớp chớp, nước mắt đọng lại trong nháy mắt, rồi “oa” một tiếng, khóc lên.

Bách Nghiêu Tân đau đầu.

Phụ nữ khó quên nhất điều gì trong đời? Dường như 70% phụ nữ sẽ trả lời rằng đó là mối tình đầu.

Vậy tình cảm mà người phụ nữ khó quên nhất là gì? 80% sẽ trả lời là tình đơn phương.

Như vậy, trong hai điều đó, thứ nào để lại ấn tượng sâu sắc nhất?

Có người sẽ nói là mối tình đầu, có người sẽ nói là tình đơn phương. Còn Nhậm Quả Quả, cô sẽ trả lời không chút do dự rằng đó là tình đơn phương.

Có lẽ ký ức về lần động lòng đầu tiên luôn luôn đẹp đẽ. Nhậm Quả Quả luôn ghi nhớ kỹ người nọ trong lòng. Anh như một ấn tượng khó phai, khắc sâu đến mức dù đã sáu năm trôi qua, chỉ nhìn người đó cho dù chỉ là những bức ảnh trên phương tiện truyền thông cũng sẽ khiến trái tim cô đập loạn.

Nhậm Quả Quả không thể không cảm thấy kỳ lạ hay hoang mang được. Rõ ràng chỉ gặp nhau trong khoảnh khắc, chỉ là một thoáng rung động nhưng sao lại vẫn vương trong lòng lâu đến thế. Rõ ràng sau đó không gặp lại người đó nhưng luôn không tự chủ được mà để ý đến những việc liên quan tới anh.

Cô nhìn thấy tờ tuần san có bài về anh thì dừng bước, chần chừ một chút rồi lặng lẽ mua về nhà nhưng không mở ra đọc mà chỉ giấu trong một cái hộp nhỏ, đặt trong phòng, không để ai nhìn lén. Đó là cái hộp Pandora của cô.

Lúc nghe bạn học nhắc tới anh, cô sẽ giả vờ không thèm để ý nhưng luôn dựng thẳng tai lên nghe hết những gì liên quan tới anh.

Đã từng yêu đương, có lãng mạn, có cầu huyết, có oanh liệt...như trong tưởng tượng của cô. Nhưng cô chỉ chảy chút nước mắt cho những mối tình này dù có yêu đến thế nào thì cũng không giữ được quá một năm.

Bạn trai nào của Nhậm Quả Quả cũng phải có điểm chung về khuôn mặt. Ví dụ như đeo kính màu bạc, lông mày rậm, đôi mắt lạnh nhạt mà hẹp dài, đôi môi mỏng mà phải hơi rộng. Hoặc là có điểm chung là bóng lưng rắn rỏi chắc nịch mà cô yêu, rồi mới tổ hợp với ngũ quan mà cô thích, cũng là dáng dấp của người nọ.

Tình yêu của cô luôn không dài lâu, bởi vì đều do cô bị một hình bóng khác giống người nọ hấp dẫn mà thôi.

“Đây là ma chướng!” An Bối Nhã uống cà phê, hồ hững kết luận.

Nhậm Quả Quả luôn sùng bái học tỷ này của mình, vô cùng tin tưởng mà nói ra hết những bí mật nơi đáy lòng cho chị ấy.

Không phải trong nhà không có phụ nữ, có lẽ mẹ, bà nội hay các thím biết nhưng cô tin rằng chỉ sau mười phút, toàn bộ cánh đàn ông trong nhà cũng biết. Sau đó thì cánh đàn ông sẽ điên cuồng bảo vệ một cách quá đáng.

Nguyên nhân các mối tình của cô không dài, ngoài một nửa là ở bản thân cô, một nửa chính là do đám đàn ông trong nhà.

Thân là con gái duy nhất trong ba đời nhà họ Nhậm, địa vị của Nhậm Quả Quả trong nhà có thể sánh ngang với công chúa cao quý. Nhưng cô không có tự do. Vì chỉ một chút chuyện nhỏ thôi người trong nhà đã vô cùng căng thẳng. Vừa có đàn ông tới gần cô là cánh đàn ông trong nhà cứ như lâm đại địch vậy.

Cho nên đối tượng để Nhậm Quả Quả có thể trút bầu tâm sự thật ra không nhiều lắm, chỉ có An Bối Nhã. Chỉ cần đọc qua sách sử về Will là mọi người đã từng thấy cái tên này. Khi còn trẻ cô được mệnh danh là người phụ nữ mạnh mẽ trong thương giới, cũng là người mà cô sùng bái và tin tưởng nhất.

Sau một lần thất tình, Nhậm Quả Quả không thể không ủ rũ. Đây đã là lần thứ mười hai cô bị bỏ rơi rồi.

Nói nghe có vẻ khổ sở vậy thôi, chứ thực ra cô chỉ khóc một chút là ổn ngay, sẽ không đau lòng bao lâu. Cô chỉ ủ rũ là tại sao tình yêu của cô luôn không thể dài lâu?

Cho dù bạn trai cô đều có bóng dáng của người nọ nhưng cô cũng tự nhận rằng mình rất nghiêm túc với mỗi mối tình. Hơn nữa người bị bỏ rơi luôn là cô...Tuy cuối cùng sau khi bị bỏ rơi không tới một tháng thì cô sẽ có bạn trai mới. Đến nỗi nguyên nhân, hình như đã nói trước đó, là do cô bị những người đàn ông giống người nọ hơn hấp dẫn đây cũng là nguyên nhân mà cô bị bỏ rơi.

3. Chương 3

Quả Quả, em yêu anh thật ư?

Từng người đàn ông một sau khi chia tay luôn hỏi cô một câu cuối cùng này.

Mà cô, muốn nói rằng yêu, nhưng lúc nào cũng không nói nên lời. Có lẽ là chột dạ, có lẽ là chính cô cũng không hiểu yêu là gì. Cô vẫn còn hồ đồ lơ mơ với tình yêu lắm. Vậy nên, cuối cùng cô chỉ có thể ấp úng nói một câu: “Xin lỗi...”

Cô cũng cực kỳ ghét bản thân mình nên có bị vứt bỏ cũng đáng thôi. Nhưng dù có bị vứt bỏ nhiều đến thế nào thì cô vẫn chán nản.

Cô thật sự không muốn cứ vòng đi vòng lại một khuôn mẫu như thế, lại không biết phải giải quyết vấn đề như thế nào, đành phải tìm học tỷ đi uống trà chiều, tâm sự với chị ấy. diễn đàn lê-quý đơn

An Bối Nhã vô cùng rõ ràng tình sử của học muội mình, kể cả chuyện cho tới bây giờ Quả Quả vẫn còn ôm ấp giấc mơ tình yêu đơn phương đẹp đẽ. đương nhiên, cũng từng thấy diện mạo các bạn trai của Nhậm Quả Quả.

Chỉ có điều An Bối Nhã chưa từng nói ra mà để mặc Nhậm Quả Quả vấp phải trắc trở trong từng mối tình, khiến cô xoay vòng vòng trong một khuôn mẫu. Cho đến khi Quả Quả mệt mỏi, nản lòng thì cô mới chậm rì rì mà nói ra kết luận của mình.

“Ma chướng?” Nhậm Quả Quả nhắc lại hai từ này, suy nghĩ thật lâu rồi lắc đầu: “Không hiểu.” Cô không tới chỗ nào không sạch sẽ, sao gặp ma chướng được.

An Bối Nhã đã sớm đoán được học muội chắc chắn sẽ không hiểu cách bói này của cô, nên nói một cách rõ ràng dứt khoát: “Nói thẳng ra là chấp niệm.”

“Hả?” Nhậm Quả Quả chớp chớp mắt, vẫn không hiểu.

An Bối Nhã lấy cái thìa nhỏ dùng để quấy cà phê chỉ vào mặt cô, gần từng chữ: “Chấp niệm yêu đơn phương người ta.”

Thấy Nhậm Quả Quả chỉ ngây ngốc, An Bối Nhã nhún vai, bắt đầu mổ xẻ.

“Quả Quả, cái gọi là tình đơn phương khiến người ta khó quên, không phải là khó quên người kia mà là do có cảm giác không bệnh mà chết (như câu hoa chưa nở đã tàn, ý chỉ chưa kịp làm gì đã chết yểu). Thực ra người kia có tốt thật không? Đó chỉ là do trí tưởng tượng của em đã vẽ nên hình tượng hoàn hảo thôi.” An Bối Nhã thấy người đàn ông này cũng chẳng có gì cả. Cô đã từng gặp qua trên thương trường vài lần, cũng từng hợp tác vài lần với Bách Nghiêu Tân. Cô chỉ có thể nói hai chữ khó chịu.

À, không chỉ khó chịu mà còn không thú vị.

Nhưng đúng là khuôn mặt của Bách Nghiêu Tân này rất thu hút người khác. Hơn nữa còn có khí chất vừa lạnh lùng vừa nho nhã nên cũng khó trách Nhậm Quả Quả vừa liếc mắt một cái đã thích. Thiếu nữ mười lăm tuổi luôn hồn nhiên lại không biết gì.

“Đâu có tô vẽ gì đâu, rõ ràng anh ấy rất hoàn mỹ.” Nhậm Quả Quả lập tức giải thích thay cho anh theo bản năng. Cô không hề nghĩ rằng mình tô vẽ gì. Dù cho cô có nghe thấy gì thì vẫn chỉ nhìn thấy ưu điểm mà chưa thấy khuyết điểm nào của người nọ.

Nhìn đi, lại là một người bị biểu hiện giả dối mê hoặc.

An Bối Nhã bĩu môi, “Hoàn mỹ mà hủy hôn à?”

“Vậy chắc chắn là vị hôn thê kia có lỗi với anh ấy!” Nhậm Quả Quả không tự giác được mà nâng cao âm lượng, mở thật to đôi mắt tròn, nói thay cho người tình trong mộng của mình một cách nghiêm túc.

Nhậm Quả Quả vĩnh viễn nhớ sự kiện Bách Nghiêu Tân hủy hôn một năm trước. Lúc đó tất cả báo chí đều đăng về chuyện này. Khuôn mặt khôi ngô của anh trong màn hình vẫn thản nhiên nhưng cô lại thấy được sự mệt mỏi và đau đớn trong đôi mắt anh khiến lòng cô thất lại.

Tuy cô không mở miệng bình luận gì về vị hôn thê kia như bạn học của mình nhưng trong lòng luôn đứng về phía Bách Nghiêu Tân.

An Bối Nhã giữ vẻ mặt nghiêm túc, nhíu mày trước dáng vẻ dường như trở nên kích động của Nhậm Quả Quả.

Dưới ánh mắt trêu tức của An Bối Nhã, Nhậm Quả Quả mới phát hiện ra hình như vừa rồi giọng mình hơi lớn, những người khác trong quán cà phê đều đang nhìn cô...A! Cô không khỏi lúng túng, cúi thấp mặt xuống đất.

“Hình tượng của anh ta trong lòng em thật hoàn mỹ!” An Bối Nhã trêu ghẹo.

“Anh ấy vốn thế mà.” Tuy thấy mắt mặt nhưng Nhậm Quả Quả vẫn thềm cãi lại.

Mặc dù cô nói rất nhỏ nhưng An Bối Nhã nghe được.

“Đã thế, có muốn tiếp cận người tình trong mộng hoàn mỹ của em không?”

“Cái gì?” Nhậm Quả Quả sững sờ ngẩng đầu. Tiếp cận người nọ? Điều này chưa bao giờ cô nghĩ tới. Cô đã sớm quen đứng nhìn anh từ xa, không tiếp cận không lại gần, chỉ đứng nhìn từ xa mà thôi.

“Ừ...” An Bối Nhã lấy ra một tờ giấy từ cặp tài liệu. “Đây là địa chỉ của anh ta. Đúng bảy giờ sáng mai em tới nhé.”

“Gi? Gì ạ?” Nhậm Quả Quả trừng mắt nhìn tờ giấy tựa như nó là củ khoai lang nóng phỏng tay. “Tới đó...Tới đó làm gì?” Rốt cuộc học tỷ định làm gì đây?

“Làm bảo mẫu.” An Bối Nhã thản nhiên trả lời.

“Hả?” Nhậm Quả Quả lại sững sốt.

“Hiện tại Bách Nghiêu Tân thiếu một bảo mẫu chăm sóc cho cháu gái của mình. Chị đã đăng ký giúp em. Dù sao vừa hay bây giờ anh ta cũng không có hôn thê, em không có bạn trai. Hơn nữa chẳng phải người ta bé gần quan được ban lộc à? Chẳng phải em bé muốn tìm công việc gì đó để làm trong thời gian nghỉ đông này sao? Vừa hay có một công việc cho em, lại có thể giúp em tiếp cận người tình trong mộng của mình, vẹn cả đôi đường.”

Nhậm Quả Quả nghe thế thì hoàn toàn choáng váng: “Học tỷ...Chị đang đùa gì thế?”

“Quả Quả,” An Bối Nhã nghiêm túc nhìn cô, “Nhìn từ xa sẽ chỉ làm người ta mù quáng. Em tự mình đi kiểm chứng người tình hoàn mỹ của mình cho tốt đi.” Sau khi tan vỡ ảo tưởng thì sẽ trưởng thành.

An Bối Nhã vỗ vỗ đầu Nhậm Quả Quả, uống hết tách cà phê, xách cặp tài liệu lên: “Chị về công ty đây. Nhớ đây, bảy giờ sáng ngày mai, đừng đến trễ, tên kia ghét người đến trễ nhất.” Dứt lời, cô tiêu sái rời đi.

Nhậm Quả Quả ngây ngốc mà nhìn An Bối Nhã rời đi, lâu sau mới hiểu rõ toàn bộ tình huống.

“Học tỷ!” Cô kích động đứng lên, đầu gối đập vào bàn khiến ly nước trái cây trên đó bị cô làm đổ.

Cô lại khiến người trong tiệm cà phê chú ý nhưng cô không quan tâm tới ánh mắt của họ, bởi vì tờ giấy mà An Bối Nhã để lại đã bị dính nước trái cây.

“Á!” Nhậm Quả Quả vội vàng cầm nó lên.

May quá, chỗ địa chỉ không bị dính nước.

Cô thở ra một hơi nhưng nhìn địa chỉ trên đó cô liền căng thẳng.

Làm sao bây giờ? Bảy giờ sáng mai cô...cô phải đi thật sao?

Sáng sớm, chưa tới sáu giờ, chính xác hơn là 5h50', Nhậm Quả Quả đã đứng ở chỗ ghi trên tờ giấy.

Đứng trước cửa, đối chiếu địa chỉ, xác định là mình không tìm nhầm chỗ, trái tim Nhậm Quả Quả đập loạn, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi vì căng thẳng. Trên thực tế, đêm qua cô bị mất ngủ, không thể nào nhắm mắt được.

Cô thậm chí còn liên tục thay đồ trước gương, nghĩ nên mặc gì mới tốt...Trời ơi! Lần đầu tiên hẹn hò với bạn trai cô cũng không cẩn thận như vậy.

Nhớ lời học tỷ là Bách Nghiêu Tân rất ghét người tới muộn, Nhậm Quả Quả sợ mình tìm nhầm đường, kết quả trời còn chưa sáng, người trong nhà còn đang ngủ, cô đã len lén ra khỏi nhà.

Thực ra cô chưa từng nói với người nhà muốn tìm việc làm, không cần nghĩ cũng biết nhất định bọn họ sẽ phản đối. Cô là lén nhờ học tỷ tìm việc giúp, định tiền trăm hậu tấu.

Nhưng cô hoàn toàn không ngờ học tỷ đã tiền trăm hậu tấu với mình.

Cô tựa hồ kích động đến mức muốn hét chói tai. Nhưng trước khi cô kịp hét thì đã có tiếng trẻ con khóc vang lên.

Ặc?

Nhậm Quả Quả sững sốt. Đây là khu nhà cao cấp, mỗi nhà cách nhau tầm 900m, trong nhà có vườn hoa nhỏ, sử dụng vật liệu cách âm tốt nhất, thường thì sẽ không nghe thấy tiếng gì cả...Cô tới cạnh cánh cửa sổ chỉ đóng một nửa.

Tiếng khóc truyền ra từ đây.

Cô đi tới cạnh cửa sổ, lén lút thò đầu ngó vào trong.

Một người đàn ông đầu bù tóc rối đang ôm một viên cầu nhỏ trần trụi lao ra từ trong phòng. Trên cái áo ngủ màu trắng có thể thấy được một vũng nước màu vàng. Mặt người đàn ông trầm xuống, đặt viên cầu nhỏ đó xuống bàn.

Mà thả xuống bàn rồi, anh vẫn không quên lấy một cái khăn lông mềm như nhung lau mặt bàn.

“Oa oa...” Viên cầu nhỏ giang thẳng tay chân ra, mặt nhú lại một cục, nước mắt rơi không ngừng, đôi má phúng phính vì khóc mà đỏ ửng rục.

“Tiểu Bối Bối, sao vậy? Đói rồi à? Chờ chút, chú pha sữa cho con uống.” Người đàn ông vừa dỗ vừa luống cuống cầm lấy bình sữa, nhìn tờ giấy nhớ gắn trên tủ lạnh: “Buổi sáng Tiểu Bối Bối phải uống nửa bình sữa. Bé thích uống lọ sữa màu hồng nhạt này, hồng nhạt...”

Bách Nghiêu Tân mở lọ sữa màu hồng nhạt ra, múc vài thìa rồi bỏ vào bình.

“Oa oa...” Viên cầu nhỏ càng khóc thảm thiết hơn.

“Được rồi được rồi, chú pha sữa rồi...” Cái gì đây? Chú ý! Tiểu Bối Bối tè xong sẽ đi ị.

Xi, Bách Nghiêu Tân vừa nghe tiếng đánh rắm, sau đó là mùi thúi của phân, sắc mặt anh liền thay đổi ngay lập tức. Anh quay đầu nhìn thì thấy dưới mông viên cầu nhỏ là phân màu vàng. Trên cái mông trắng nõn cũng dính. Viên cầu nhỏ đang cào cái đồng đó. Đường như anh nghe được tiếng bé hít sâu một hơi, sau đó tiếng khóc “Oa oa...” càng thêm vang dội, thảm thiết hơn. Nước mắt thì nhau tuôn ra, khuôn mặt nhỏ nhắn dường như tràn đầy tủi thân.

“...” Bách Nghiêu Tân không biết có nên vui rằng Tiểu Bối Bối chỉ tè lên người anh mà không ị lên hay không.

Trùng mắt nhìn phân trên cái mông viên cầu nhỏ, Bách Nghiêu Tân đỡ người ra. Hơn nữa viên cầu nhỏ còn vừa khóc vừa giãy chân khiến phân dính cả lên đó.

“Á! Shit!” Lần đầu tiên Bách Nghiêu Tân nói bậy.

Anh thở sâu, thả bình sữa xuống, nhịn cảm giác ghê tởm, cố gắng để mình lại gần viên cầu nhỏ, “Tiểu Bối Bối, ngoan nào, đừng đá.” Anh ôm lấy viên cầu nhỏ lên cao, tay duỗi dài ra, không dám để thứ bẩn thỉu dơ dáy trên người bé dính vào mình.

“Hu...hức...” Viên cầu nhỏ khóc đến mức nấc cụt, giơ hai tay định tới gần chú mình. Cô bé mong chú ôm mình, đôi đồng tử màu lam ngó nghiêng Bách Nghiêu Tân, đôi môi nho nhỏ run run, tựa như không ôm bé thì bé sẽ khóc ngắt đi.

Bách Nghiêu Tân rối rắm.

Mà Nhậm Quả Quả đang nhìn lén qua cửa sổ thì không nhìn được cười.

“Ai?” Bách Nghiêu Tân lập tức nhìn về phía cửa sổ, khuôn mặt tuần tú lạnh lại. Anh không đeo kính nên mặt sắc bén vô cùng, lạnh lùng nhìn Nhậm Quả Quả đứng ngoài cửa sổ.

Cô bị ánh mắt anh dọa sợ, đứng thẳng theo bản năng, thẳng thắt lưng lên, lắp bắp: “Xin chào! Tôi...Tôi là được học tỷ An Bối Nhã giới thiệu tới làm bảo mẫu.”

Từ trước tới nay Bách Nghiêu Tân luôn là người đánh nhanh thắng nhanh, cho dù gặp điều bất ngờ đáng ghét thì anh cũng sẽ giải quyết trong thời gian ngắn nhất, không bao giờ để ảnh hưởng tới hành trình của mình.

Bởi vậy, anh bị người ta ép phải chăm sóc cháu gái buổi sáng mà vẫn không thay đổi kế hoạch của mình. Anh còn liên lạc với trung tâm giới thiệu việc làm, tìm ngay một bảo mẫu.

Làm xong thủ tục, Bách Nghiêu Tân cẩn thận điền thêm hai dấu chấm than, bày tỏ sự căm ghét với sự việc ngoài ý muốn này, sau đó lặn mặt ôm cháu gái đi làm, ôm cô bé vào thang máy, bước vào phòng làm việc trước mặt nhân viên.

Việc của anh rất nhiều nên giao cháu gái cho thư ký trông giúp.

Thư ký của anh là một phụ nữ trung niên đã từng kết hôn, rất có kinh nghiệm chăm sóc trẻ con. Khi giao cháu gái cho thư ký, anh dặn cô tìm một bảo mẫu tới, hơn nữa phải làm ngay lập tức.

Vừa hay An Bối Nhã tới tìm anh bàn kế hoạch hợp tác, nghe Bách Nghiêu Tân muốn tìm bảo mẫu, cô nghĩ ngay đến Nhậm Quả Quả vừa bị thất tình.

Thật ra An Bối Nhã không hiểu Nhậm Quả Quả nghĩ gì. di ễn đàn Lê quý đ»ôn.Mỗi lần cô bé quen ai đều có bóng dáng của người nào đó, sao không đi tiếp cận thẳng tên kia? Dù sao thì một năm trước người kia đã trở về hàng ngũ độc thân. Nói chuyện yêu đương thực tế với người luôn thấp thỏm yêu đơn phương, hiểu được bộ mặt thật của đối phương, cô tin cô bé sẽ không tâm tâm niệm niệm người ta nữa.

Kỳ lạ là Nhậm Quả Quả chưa từng nghĩ tới chuyện tiếp cận Bách Nghiêu Tân. Trong lòng cô bé, anh là người tình trong mộng chỉ có thể đứng nhìn từ xa mà không thể khinh nhờn. An Bối Nhã chỉ cảm thấy ý nghĩ này của cô thật buồn nôn.

Không khó để có thể hiểu ý nghĩ của cô bé học sinh thua mình một tuổi này. Nhưng nếu Nhậm Quả Quả không dám tiếp cận thì thân là học tỷ, cô nên giúp việc nhỏ này.

Lúc bàn chuyện hợp tác, An Bối Nhã thuận miệng nói: “Vừa nghe nói anh muốn tìm một bảo mẫu, đúng lúc tôi có một học muội, cô bé đang tìm việc làm, có muốn cân nhắc một chút hay không?”

Khó thấy được An Bối Nhã đang bàn chuyện hợp tác mà lại nói việc riêng, Bách Nghiêu Tân đánh giá cô qua cặp kính.

An Bối Nhã cười khê, không tránh mắt mà nhìn thẳng vào anh, giữ vững sự bình tĩnh.

di-ễn-đàn-lê-qu-ý-đô-n“Bảo mẫu có kinh nghiệm?”

“Tất nhiên.” Sắc mặt An Bối Nhã tự nhiên. Nhậm Quả Quả là sinh viên năm thứ tư ngành giáo dục trẻ em của đại học mầm non. Trước đó cô bé từng đi thực tập ở nhà trẻ một tháng, vậy cũng coi như có kinh nghiệm. Cô hồ hững nói thêm một câu: “Vô cùng phong phú.”

Bách Nghiêu Tân từng hợp tác nhiều lần với An Bối Nhã, biết rõ tính cách của cô. Cô không phải là người ăn nói lung tung. Lời nói của cô trên thương trường chính là lời bảo đảm, hơn nữa cô đã mở miệng, có sẵn người để chọn thì anh cũng vui vẻ thoải mái, không ngại nợ một nhân tình.

“Vậy mời học muội của cô bây giờ sáng mai tới chỗ tôi ở. Phiên cô ấy đừng tới muộn.” Anh ghét nhất là người không đúng giờ.

“Đương nhiên.” An Bối Nhã cũng biết rõ quy tắc của Bách Nghiêu Tân, “Yên tâm, cô bé là người vô cùng đúng giờ.” Với tính cách căng thẳng vì yêu của Nhậm Quả Quả, cô tin cô bé không những không tới muộn mà còn tuyệt đối sẽ tới sớm hơn.

4. Chương 4

Quả thật An Bối Nhã không đoán sai. Nhậm Quả Quả tới nơi trước một tiếng nhưng lại không cẩn thận nhìn thấy dáng vẻ nhếch nhác của Bách Nghiêu Tân.

Anh nhìn Nhậm Quả Quả mà theo lời An Bối Nhã là bảo mẫu có kinh nghiệm vô cùng phong phú này, lông mày từ từ nhăn lại.

“Cô tròn mười tám chưa?” Anh bắt đầu nghi ngờ lời cam đoan của An Bối Nhã rồi.

Cô bé trước mắt chỉ cao tới ngực anh, ngũ quan rất xinh xắn, khuôn mặt trắng trẻo hồng hào ngọt ngào, đôi mắt to tròn trong sáng dường như chỉ ở nhờ một nửa trên mặt cô. Mái tóc đen tết thành hai bím, mặc áo thun trắng và quần yếm màu xanh nhạt. Giữa cái áo thun trắng còn có một hình trái tim đỏ tươi, dưới cái quần yếm là đôi giày búp bê màu hồng nhạt, đeo ba lô màu hồng chấm trắng sau lưng.

Bảo mẫu này hoàn toàn không giống với tưởng tượng của anh.

Anh cho rằng bảo mẫu nên mặc đồ công sở trang trọng, tóc búi sau đầu, hơn nữa còn có dáng vẻ nghiêm túc hoàn thành công việc một cách nghiêm chỉnh chứ không phải là cô bé nhút nhát không dám nhìn anh như đang làm việc gì sai như thế này. Không biết cô bé này đã trưởng thành đầy đủ hay chưa!

Ngay lúc đó Bách Nghiêu Tân có xúc động muốn gọi điện thoại chất vấn An Bối Nhã xem có phải cô đang chỉnh anh không!

Nhậm Quả Quả thấp thỏm bất an đứng trước mặt Bách Nghiêu Tân, nghe anh hỏi thì cô hồi hộp trả lời: “Tôi...Tôi hai mươi một tuổi rồi.”

Dứt lời, cô liếc anh bằng ánh mắt sợ hãi, sau đó nắm chặt rồi lại mở ra hai tay đầy lo lắng. Cô cảm thấy ánh mắt anh như lột sạch mình, dường như rất không hài lòng với cách ăn mặc này của cô.

Lẽ nào có chỗ nào không đúng à? Nhậm Quả Quả cúi xuống nhìn mình.

Cô suy nghĩ thật lâu mới ăn mặc thế này. Dù sao cũng là bảo mẫu, cô không thể mặc Âu phục được. Sau một hồi lựa chọn, cô quyết định lấy gọn nhẹ làm chủ đạo.

Trước kia khi cô tới nhà trẻ thực tập thì cũng mặc áo thun ngắn tay và quần jeans. Tiền bối cũng nói vậy là tốt nhất, dù sao cũng là chăm sóc trẻ em, đương nhiên phải lấy quần áo nhẹ nhàng nhất của bản thân làm chủ đạo.

Hai mươi một tuổi? Được rồi, tuy đã qua mười tám nhưng có trẻ quá hay không? Bách Nghiêu Tân không tin bảo mẫu này có kinh nghiệm phong phú. Hơn nữa nhìn dáng vẻ non nớt của cô, anh tuyệt không cảm thấy cô có thể chăm sóc trẻ con tốt.

Bách Nghiêu Tân quyết định bảo cô bé này rời đi, “Cô...”

“Oa oa...” Tiếng khóc chột vang lên chói tai trong phòng. Lúc này Bách Nghiêu Tân mới nhớ tới cháu gái bé nhỏ vẫn đang ngâm mình trong đồng phân. Vì để mở cửa cho cô bé bảo mẫu này nên anh đặt bé lên bàn.

Có người ngoài ở đây nên Bách Nghiêu Tân thấp giọng chửi một câu, chuẩn bị quay lại dỗ cháu gái nhưng trước mắt phải bảo cô bé này rời đi. Lúc anh định mở miệng thì đối phương đã lách qua anh, bước nhanh vào nhà.

Bách Nghiêu Tân mất hứng nhú mày. Anh rất không thích có người chưa được mình cho phép đã bước vào nhà. Hành động của cô bé này khiến anh có cảm giác bị xâm phạm lãnh thổ, “Này cô!”

Anh đuổi theo, định đuổi cô bé ra thì thấy cô không ngại bản chút nào mà ôm viên cầu nhỏ dính đầy phân lên, vừa dung đưa vừa dỗ bé.

“Ngoan, không khóc! Cô bé xinh đẹp!”

“Oa oa...hức!” Viên cầu nhỏ vừa khóc vừa nức, thấy có người để ý tới mình thì chớp đôi mắt ướt nước, nhìn Nhậm Quả Quả chằm chằm, mở cái miệng nhỏ nói thứ tiếng chỉ bé mới hiểu, “A a a...”

“Thúi thúi đúng không? Tắm thơm thơm sẽ không thúi nữa...” Nhậm Quả Quả cười, liếc thấy quần áo trên người viên cầu nhỏ này dính đầy phân nhưng không thêm để ý chút nào. Nhưng khi đối mặt với Bách Nghiêu Tân thì cô vừa nở nụ cười vừa hồi hộp nói, “Ày, xin lỗi, xin hỏi phòng tắm ở đâu ạ?”

Bách Nghiêu Tân nhìn cô bằng ánh mắt sắc như sao. Trên tay viên cầu nhỏ dính đầy phân từ mông, điều này khiến anh vốn định đuổi cô ra liền nuốt lời lại, chỉ tay về phía trái, “Ở đó.”

“Cảm ơn.” Từ đầu tới cuối Nhậm Quả Quả không dám nhìn Bách Nghiêu Tân lâu. Nhận được câu trả lời của anh, cô lập tức cúi đầu, bước nhanh về bên đó, vừa đi vừa dỗ viên cầu nhỏ. Lúc cô nhìn bé, đôi mắt to cong cong, khi nhìn Bách Nghiêu Tân thì mới vì căng thẳng mà sụp xuống. Ngón tay cô vuốt ve khuôn mặt mềm mại của viên cầu nhỏ. Cô bé liền tò mò bắt lấy tay cô ngay lập tức.

Nhậm Quả Quả để mặc viên cầu nhỏ cầm lấy, “Lại đây nào, tắm thơm thơm thôi...!” Cô ôm viên cầu nhỏ vào phòng tắm, tiện tay ném ba lô đeo phía sau xuống đất phía ngoài phòng tắm.

Bách Nghiêu Tân trừng mắt nhìn cái ba lô bị vứt bừa trên đất, lông mày nhíu lại. Cô bé bảo mẫu xâm nhập địa bàn của hắn không hiểu chút phép tắc nào. Ba lô đeo trên vai có thể vứt xuống đất được à?

Nhìn xúc động muốn nhặt ba lô trên đất cất đi, Bách Nghiêu Tân dựa vào cửa phòng tắm, nhìn Nhậm Quả Quả đặt viên cầu nhỏ vào trong bồn tắm nhỏ đã pha sẵn nước ấm.

“Bì bõm!” Vừa chạm vào nước, viên cầu nhỏ liền hưng phấn múa máy chân tay.

“Tiểu Bối Bối thích tắm thơm thơm à?” Nhậm Quả Quả nhớ khi đứng ngoài cửa sổ nghe thấy Bách Nghiêu Tân gọi viên cầu nhỏ này như vậy. Cô xắn tay áo lên, ngồi xổm xuống, cầm sữa tắm tắm cho viên cầu nhỏ.

“Lại đây, rửa cái mông nhỏ trước nào.” Cô chà cái mông nhỏ mập mạp của viên cầu nhỏ một lượt rồi đổ nước đi, một tay ôm cô bé, một tay đổ đầy nước sạch vào cái bồn tắm nhỏ, sau đó đặt cô bé vào.

Thấy động tác thuần thục của cô bé, Bách Nghiêu Tân nhíu mày. Vốn cháu gái khóc suốt nhưng vào tay cô thì lại cực kỳ im lặng, luôn mở to đôi đồng tử màu lam mà nhìn cô.

Xem ra bảo mẫu mà An Bối Nhã giới thiệu cũng có tay nghề thật. Điều này khiến Bách Nghiêu Tân tạm thời bỏ cái ý nghĩ đuổi cô ra khỏi nhà đi.

Nhậm Quả Quả tắm rửa cho viên cầu nhỏ thật sạch sẽ, lấy khăn tắm lớn bọc chặt lấy bé, “Tắm sạch rồi, thơm thơm quá!” Cô khẽ cọ vào mặt viên cầu nhỏ khiến cô bé cực kỳ vui vẻ, đôi môi cánh hoa nho nhỏ mở lớn, a a nhỏ nước miếng.

Nhậm Quả Quả bị chọc cười bởi dáng vẻ đáng yêu này của viên cầu nhỏ. Cô rất thích trẻ con, nếu không đã không học ngành giáo dục mầm non. Trẻ con là tiểu ác ma nhưng cũng là tiểu thiên sứ đáng yêu.

“Tiểu Bối Bối thật đáng yêu!” Cô cười híp mắt, cọ cọ gò má viên cầu nhỏ.

Bách Nghiêu Tân thấy nụ cười của cô gái nhỏ thì mâu quang chớp lên. Sự yêu thích trên mặt cô bé rất chân thật, không hề có chút giả dối nào. Điều này khiến anh bỏ sự đề phòng trong lòng xuống.

Nhưng còn cần phải quan sát thêm, nếu không anh sẽ không yên tâm giao cháu gái cho cô bé này chăm sóc.

“Tên của cô là gì?”

Câu hỏi của Bách Nghiêu Tân khiến Nhậm Quả Quả bị dọa sợ. Cô ngoảnh lại thì thấy anh đang đứng ở cửa phòng tắm...Á! Anh đứng ở đó từ khi nào? Sau đó cô thấy ba lô mình vứt trên đất, lập tức trợn tròn mắt. Trời ơi! Cô vậy mà lại ném đồ loạn trong nhà anh!

Cô từng nghe học tỷ An Bối Nhã nói Bách Nghiêu Tân vô cùng chú trọng sự sạch sẽ và gọn gàng!

Nghĩ vậy, nụ cười thoải mái trên mặt Nhậm Quả Quả biến mất lập tức, ánh mắt nhìn anh cũng mất tự nhiên, thêm chút giấu diếm khiến anh nhận ra một cách dễ dàng.

Anh sớm phát hiện ra dường như cô bé trước mặt rất sợ mình. Khi đối mặt với Tiểu Bối Bối hoàn toàn khác với anh.

Nhưng anh cũng không thêm để ý việc này. Miễn là cô bé có thể làm tốt công việc thì anh chẳng quan tâm những điều khác, “Tôi tên là Nhậm Quả Quả.” Cô trả lời, len lén quan sát xem sau khi anh nghe tên mình thì có phản ứng gì không nhưng không có, khuôn mặt tuấn tú vẫn bình thản.

Trong lòng cô thấy hơi thất vọng. Cũng đúng, sao anh có thể nhớ cô bé mình gặp trong yến hội sáu năm về trước. Hơn nữa khi đó cô cũng không giới thiệu tên với anh. Người cô quen biết không nhiều vì trong nhà bảo vệ cô quá tốt nên ngay cả khi đi học cũng không ai biết cô là công chúa nhỏ được nhà họ Nhậm cưng chiều nhất.

Nhưng thất vọng qua đi, Nhậm Quả Quả lại thấy may mắn. May mắn là Bách Nghiêu Tân không biết cô. Nếu biết công chúa nhỏ của nhà họ Nhậm đi làm bảo mẫu, anh không nghi ngờ cô có ý đồ khác mới là có quỷ.

Tuy cô không có ý đồ gì thật nhưng vẫn chột dạ nghĩ, chỉ là tiếp cận người tình trong mộng của mình thôi, không tính là có ý đồ gì đâu nhỉ?

Nhậm Quả Quả không hề nghĩ tới chuyện đến quyến rũ hay mê hoặc Bách Nghiêu Tân.. Cô hiểu mình rất rõ, biết bộ dạng của mình tuy không khó nhìn nhưng không phải là mỹ nữ kinh diễm. So với vị hôn thê xinh đẹp động lòng người trước kia của anh, cô không gì con vẹt con xấu xí.

Đừng hiểu lầm, cô không tự ti. cô chỉ cảm thấy hoàn mỹ như anh hợp với cô gái hoàn mỹ hơn. Có thể vào nhà Bách Nghiêu Tân làm bảo mẫu là cô đã thỏa mãn rồi.

thật ra học tỷ An Bối Nhã chưa lập gia đình thì cô thấy chị ấy mới thật xứng đôi với anh.

Bách Nghiêu Tân đương nhiên không biết nghĩ của cô. Nếu anh biết cô cảm thấy anh xứng đôi với An Bối Nhã, anh nhất định sẽ dựng thẳng lông tơ lên tại chỗ. Chỉ có chồng của cô gái An Bối Nhã hung ác như mụ phù thủy này mới chịu nổi cô ta thôi.

Nghe thấy tên Nhậm Quả Quả, anh chỉ có một ý nghĩ: Tên này thật đáng yêu, thật hợp với cô bé này.

“Đưa tiểu Bối Bối cho tôi” Anh vươn tay về phía Nhậm Quả Quả.

“A ...” cô đưa Viên cầu nhỏ cho anh.

Bách Nghiêu Tân ôm cháu gái phúng phính, nhìn Quả Quả dính đầy nước, cái áo thun màu trắng trên người cô dính thứ bẩn thỉu màu vàng.

“Sửa sang lại mình một chút đi” Anh hờ hững ra lệnh.

“Vâng ạ” Nhậm Quả Quả khép hai chân làm tư thế đứng theo bản năng.

Bách Nghiêu Tân không nói gì, chỉ nhểch nhìn cô rồi ôm viên cầu nhỏ rời khỏi phòng tắm.

Anh vừa đi, cô đã thả lỏng cơ thể cứng ngắc. Sau đó ôm mặt rên rỉ.

cô đang làm gì vậy! Vậy mà lại đứng nghiêm đáp lời anh. Còn thiếu chút nữa là cô nhấc tay làm tư thế chào. Rống! Mất mặt quá!

Cho dù cảm thấy mất mặt thì cô cũng không dám lè mề lâu. Chỉ dùng hơn mười phút để rửa sạch thứ bẩn trên người mình. cô bước ra khỏi phòng tắm, không quên cầm lấy ba lô trên đất.

cô ôm ba lô đi tới phòng khách thì thấy Bách Nghiêu Tân đã thả Bối Bối trên ghế sofa, cầm tã trong tay, đang cố gắng đổi tã cho bé.

“Ngoan, Tiểu Bối Bối đừng nhúc nhích” Anh đỡ viên cầu nhỏ.

“A a...” Tiểu Bối Bối đá chân, cắn móng tay, hai chân khua không ngừng nhưng không chịu nằm yên để anh đổi tã cho.

Anh không làm cách nào mặc tã cho Tiểu Bối Bối được. Mà anh là người rất rắc rối, không chịu được những thứ không gọn gàng, cho nên cái tã anh mặc vào rồi ra, muốn mặc cho đàng hoàng.

Nhưng Bách Nghiêu Tân rất kiên nhẫn nhưng còn bé thì không. Bị lấn qua lấn lại vài lần, viên cầu nhỏ bắt đầu méo miệng, nước mắt ngưng lại trong đôi mắt, “Oa!” một tiếng khóc lên.

“Oa oa oa...” Viên cầu nhỏ hình như rất tức giận, lần này khóc càng dữ, bàn tay nhỏ bé múp míp nắm chặt, hai chân đạp loạn không ngừng.

Bách Nghiêu Tân bị khóc đến chóng mặt. Trời ơi! Trẻ con là sinh vật không cách nào khống chế được nhất trên đời này!

Viên cầu nhỏ mặc kệ chú mình nghĩ gì. cô bé vô cùng cái kỉnh, khóc lớn, mắt rung rung nhìn Quả Quả. Bé ngừng khóc một chút rồi lại quất cái miệng nhỏ, vươn tay ra với Nhậm Quả Quả.

“Hu hức hu...” Hoàn toàn là đáng về tủi thân, xin được ôm ấp.

“...” Nếu không phải viên cầu nhỏ không biết nói. Bách Nghiêu Tân thật muốn hỏi bé xem ai mới là chú ruột của nó! Bảo mẫu tới chưa đầy một giờ mà cô cháu gái nhỏ đã làm phản rồi.

Nhưng anh rất sợ tiếng khóc của viên cầu nhỏ nên giao tã cho Nhậm Quả Quả “Mặc vào cho nó.”

“Vâng ạ.” cô vội vàng nhận lấy cái tã. Từ lúc viên cầu nhỏ này vươn tay ra với cô, cô đã sớm mềm lòng, muốn xông tới.

cô thả ba lô trong tay xuống rất tự nhiên nhưng trước khi nó rơi xuống đất cô kiên nhớ rằng Bách Nghiêu Tân rất ngăn nắp nên cô liếc mắt về phía anh.

Anh rất vừa lòng với việc rớt cuộc cô đã biết phép tắc. “Để trên xô pha cũng được.”

“Vâng ạ.” Nhậm Quả Quả thật cẩn thận đặt ba lô trên xô pha, cầm tã ngồi vào bên cạnh viên cầu nhỏ.

“Lại đây, Tiểu Bối Bối không khóc, mặc tã trước đã...” cô nâng cái mông nhỏ của viên cầu nhỏ lên, xoa phần rôm rồi nhanh chóng chải cái tã ra.

“A a!” Viên cầu nhỏ hít hít lỗ mũi dot ửng, chớp chớp đôi mắt ngập nước, nín khóc, ngược lại còn chọc chọc về phía Nhậm Quả Quả đầy tủi thân, đồng tử màu lam lên án Bách Nghiêu Tân đã chuồn mất.

Nhậm Quả Quả mím môi, nín cười.

Bách Nghiêu Tân cảm thấy đúng là cha nào conấy. Cháu gái khó trị y hết ông anh cả của anh.

Thấy bảo mẫu đã mặc xong cho viên cầu nhỏ, Bách Nghiêu Tân quyết định phải rửa sạch mình trước. trên người anh vẫn còn dấu nước Tiểu Bối Bối ... Lúc này anh mới nghĩ tới đã để cô bảo mẫu thấy được đáng về thâm hại của mình ... Shit! Chỉ một buổi sáng, lần đầu tiên anh ghi vào lịch sử với ba lần nói tục.

Bách Nghiêu Tân lạnh mặt, cực kỳ mất hứng mà đi vào phòng.

Anh vừa rồi đi, cô đã thả lỏng hơi thở như ngừng lại của mình. Trời sinh cô rất nhạy cảm với cảm xúc của người khác. Chỉ trong nháy mắt ngắn ngủi, cô nhận ra dường như anh mất hứng, sợ tới mức chỉ dám thở nhẹ, “Tiểu Bối Bối, con xem, con chọc chú tức giận rồi kia” Nhậm Quả Quả duỗi ngón tay ra đi lên mỗ viên cầu nhỏ.

5. Chương 5

Viên cầu nhỏ nháy mắt, cho là Nhậm Quả Quả muốn chơi với mình nên hé miệng, bắt lấy ngón tay cô định cho vào.

“Aiz, không được!” Cô rút ngón tay lại, ôm lấy viên cầu nhỏ, “Tiểu Bối Bối có đói bụng không? Pha sữa cho con uống nhé?” Cô hỏi, cất bước đi về phía phòng bếp.

Lúc Bách Nghiêu Tân sửa sang lại bản thân xong, ra khỏi phòng thì liền thấy Nhậm Quả Quả đang ôm cháu gái ngồi trên xô pha, cầm bình sữa trong tay. Cháu gái đang ra sức mút nướm vú, mắt nhìn chăm chăm vào cô như một đứa bé ngoan.

Sau đó, Bách Nghiêu Tân lặng lẽ nhớ tới tới hôm qua khi mình cho cháu gái uống sữa thì nó vừa uống vừa giãy dụa, không an phận chút nào. Sau đó bé còn phun đầy sữa lên người anh.

“Tiểu Bối Bối thật nghe lời cô.” Bách Nghiêu Tân nói đầy ghen tỵ.

Nhậm Quả Quả không nghe thấy anh nói gì, lúc anh xuất hiện ở phòng khách thì cô mới ngẩng người, dường như ngây ngốc nhìn anh.

Tây trang màu xám có sọc ở trên người anh trở nên đẹp đẽ không gì sánh được. Dáng người Bách Nghiêu Tân thon dài cao ngất nên mặc cái gì cũng tỏa ra khí chất độc đáo của mình. đi n đàn lê q ụy đôn Mái tóc hất gọn ra sau càng khiến ngũ quan anh thêm sâu sắc. Đôi mắt kính màu bạc giúp anh thu bớt sự sắc sảo trên mặt khiến anh ít đi một chút tính chất xâm lược, nhiều thêm một chút tao nhã.

Anh vừa bước vào thương trường thì có rất nhiều người bị lừa bởi dáng vẻ tao nhã như con cừu nhỏ dễ ăn hiếp này. Ai ngờ ẩn sau đó là một con sói. Những ai coi thường anh đều bị tổn thất nặng nề mới nhìn rõ bộ mặt thật của anh.

Bách Nghiêu Tân đã sớm quen với ánh mắt thế này. Anh cũng quen làm như không thấy nhưng khi đối tượng là bảo mẫu mới tới này thì anh không cách nào làm lơ được.

Anh cũng không muốn mời một cô gái có ý đồ với mình làm bảo mẫu.

“Nhậm tiểu thư.” Anh thản nhiên nói, ánh mắt sau đôi kính lạnh như băng, “Cô nhìn đủ chưa?”

“Hả? Ặc! Rồi!” Nhậm Quả Quả hồi thần dưới ánh mắt lạnh như băng, thấy anh không vui, nghĩ tới bộ dạng ngốc nghếch vừa nãy của mình thì hai má nhanh chóng đỏ lên.

Á! Vừa rồi nhất định trông cô rất giống kẻ háo sắc!

“Ừm, thật xin lỗi...”

“Tôi nhận lời xin lỗi của cô. Nhưng không có lần thứ hai đâu. Nhớ, cô là bảo mẫu của Tiểu Bối Bối, có bất cứ chuyện gì vượt quá giới hạn, tôi sẽ đuổi cô đi.” Bách Nghiêu Tân nói rất thẳng thắn, không chút nể mặt nào.

Anh là người như vậy, phải cảnh cáo trước, phạm vào điểm mấu chốt của anh thì đừng trách anh trở mặt.

Cũng bởi cá tính nói một không hai này của anh, cùng với sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị mà khiến chỉ trong một năm ngắn ngủi khi anh bước vào Đường thị đã phải đổi sáu thư ký. Cho đến khi Judy - một nữ sĩ gần năm mươi tuổi nhậm chức, không hề ngại ngần gì khuôn mặt lạnh của CEO, còn thay mặt anh làm rất ổn mọi chuyện.

Bởi vậy, Bách Nghiêu Tân cho rằng sau khi Nhậm Quả Quả nghe thấy lời mình sẽ khóc. Anh đã chuẩn bị tâm lý, hơn nữa còn quyết định nếu cô khóc thật thì anh sẽ không ngại đổi bảo mẫu khác ngay lập tức.

Nhưng ngoài dự đoán của anh, vành mắt Quả Quả không hề đỏ lên, ngược lại khuôn mặt nhỏ nhắn rất nghiêm túc, đôi mắt bồ câu của cô nhìn anh không chút né tránh, “Vâng, Bách tiên sinh, tôi đã rõ.”

Anh không kiềm được kinh ngạc. Anh còn tưởng bảo mẫu này nhát gan. Dù sao từ lúc vào cửa, lúc cô đối mặt với anh không hề hớp thì cũng sợ sệt nhưng bây giờ bị anh làm hung mà còn rất bình tĩnh.

Thật ra cô không hề thấy anh hung dữ chút nào. Khí thế anh kém hơn ông nội từng làm tướng quân của cô nhiều lắm.

Ông nội Nhậm Quả Quả rất tin việc gây sát dạy ra đàn ông kiên cường. Tất cả các anh trong nhà đều bị ông hung hăng dùng cách huấn luyện của quân đội. Cô đã từng thấy ông nội nghiêm khắc thể nào với các anh, còn đáng sợ hơn cả quỷ nữa. Hơn nữa khi ông nổi giận thì ngoài cô ra, những người khác trong nhà không ai dám hé răng. So sánh một chút thì thấy Bách Nghiêu Tân mặt lạnh này chẳng là gì cả.

Anh nói rõ những quy tắc của mình cho cô. Cô thấy thật ra những việc này rất bình thường, hơn nữa người thất lễ trước là cô cho nên cần phải bị quở trách.

“Được rồi.” Nhậm Quả Quả không khóc khiến Bách Nghiêu Tân vừa lòng, “Thử việc một tuần, hết thử việc thì sẽ phát lương cho cô theo tháng. Còn nữa, cô phải ở lại đây trong khoảng thời gian chăm sóc Tiểu Bối Bối...”

“Cái gì?” Nhậm Quả Quả trừng lớn mắt. Chuyện này sao được?! Cô còn chưa nói việc đi làm với người nhà, hơn nữa nếu người nhà mà biết cô ở chung với một người đàn ông...Mẹ ơi, nhất định sẽ đại loạn!

“Sao, có vấn đề gì à?”.Bách Nghiêu Tân lạnh lùng nhìn cô. Anh ghét nhất là đang nói một nửa thì bị cắt ngang.

Thấy anh không vui, cô rụt vai, không thể không nuốt lời từ chối anh lại, chỉ rút gọn lại thành hai chữ, “Không có.”

Nhưng vừa nói ra cô đã muốn khóc. Làm sao bây giờ? Cô phải ăn nói thế nào với người trong nhà đây?

Bách Nghiêu Tân nhìn cô, thấy ánh mắt sợ hãi của cô thì không khỏi cảm thấy kỳ lạ. Vừa rồi lúc mình hung dữ cô không sợ, bây giờ anh bình tĩnh nói chuyện thì cô lại sợ, “Sau này đợi tôi nói hết cô mới được mở miệng, biết chưa?”

“Vâng, thực xin lỗi...” Nhậm Quả Quả lại xin lỗi.

“Phòng của cô là phòng thứ hai bên phải. Sau này cô chịu trách nhiệm chăm sóc toàn bộ cho nó. Trong nhà sẽ được người giúp việc theo giờ tới dọn dẹp đúng giờ nhưng từ lúc này, ba bữa của tôi và Tiểu Bối Bối do cô phụ trách...”

“Hả?” Nhậm Quả Quả vừa thốt ra liền nhận lấy cái nhìn lạnh lẽo, “Thực xin lỗi...” Cô xin lỗi ngay lập tức. Hôm nay là ngày cô nói ba chữ này nhiều nhất trong một ngày.

“Tôi biết đây là việc thêm vào của bảo mẫu nên tôi sẽ tăng lương ngoài giờ cho cô.”

Lương bổng không phải là vấn đề...Nhậm Quả Quả than khổ trong lòng.

Bách Nghiêu Tân hoàn toàn không để ý tới ánh mắt bối rối của Nhậm Quả Quả. Anh đã sớm quen người khác phải nghe theo những gì mình nói, hơn nữa anh không chấp nhận bất kỳ lời từ chối nào. Chỉ một điểm này là anh hoàn toàn giống với những người tùy hứng khác trong nhà họ Bách.

Bách Nghiêu Tân nhìn đồng hồ, đã 7h30, theo lịch làm việc của anh thì lúc này anh đã ăn xong bữa sáng, chuẩn bị tới công ty rồi.

Nhưng bây giờ mới làm bữa sáng thì không kịp. Anh rất mất hứng mà thay đổi hành trình một lần nữa. Xem ra chỉ có thể tới công ty rồi bảo Judy chuẩn bị bữa sáng ỳnh. Anh không thích ăn ở ngoài. Theo ý anh, đồ ăn bên ngoài vừa nhiều dầu mỡ vừa có hại cho sức khỏe, không có chút lợi ích nào.

Bữa trưa cũng không có cách nào khác, anh sẽ bảo Judy gọi cơm giúp. Nhưng từ trước tới nay anh luôn ăn tối ở nhà. Một ngày ăn một bữa ở ngoài đã là quá sức chịu đựng của anh rồi.

Bây giờ anh chỉ hy vọng có bảo mẫu mới thì lịch làm việc của anh có thể quay về như cũ, hoàn toàn thực hiện theo những gì đã đề ra.

Đã quá năm phút. Bình thường giờ này anh đang lái xe tới công ty rồi. Từ đây tới đó tầm nửa tiếng, đây là lúc không kẹt xe. Chín giờ là bắt đầu giờ làm việc ở Đường thị nhưng anh đã quen bước vào công ty lúc 8h30, hơn nữa không sai một giây. Lúc đồng hồ chỉ đúng 8h30 là anh bước vào cửa Đường thị.

Anh đã duy trì thói quen này sáu năm. Chưa ăn bữa sáng, Bách Nghiêu Tân cũng không mong hôm nay lại thay đổi một thói quen khác của anh. Anh đứng dậy ngay lập tức, nói với Nhậm Quả Quả: “Cô theo tôi tới công ty.”

Anh còn phải xem xét Nhậm Quả Quả một thời gian. Cho dù An Bối Nhã giới thiệu, cho dù theo như quan sát thì tới bây giờ cô không có tính toán gì với anh cả nhưng anh luôn đa nghi cẩn thận nên trước khi hoàn toàn tin tưởng thì anh sẽ không yên tâm giao cháu gái cho cô.

“Hả?” Cô tròn tròn mắt, hỏi lại theo bản năng: “Vì sao?”

Bách Nghiêu Tân ghét nhất là bị hỏi lại, “Nhậm tiểu thư, cô chỉ cần làm theo lời tôi nói, đừng thắc mắc gì cả.”

“...A...” Nhậm Quả Quả ấp úng đáp.

Không biết tại sao cô lại nhớ tới lời An Bối Nhã học tử từng đánh giá về anh: rắc rối.

Hôm nay Đường thị lại xôn xao lần nữa, hơn nữa còn lớn hơn ngày hôm qua.

Hôm qua, CEO luôn luôn lạnh lùng của bọn họ lại ôm một cô bé tới công ty. Thím quét dọn buổi sáng nhìn thấy mà sợ ngây người.

9h30 mà anh chưa tới, toàn bộ nhân viên Đường thị đều biết.

Truyện được đăng tại .org

Bọn họ chấn kinh rồi! Sao CEO có thể có con được? Các nhân viên nữ phát điên lên! CEO vụng trộm kết hôn lúc nào mà cả con cũng có rồi? Giấc mơ thành quý bà của các cô!

May là chỉ chưa tới một giờ, tin tức từ tầng trên cho hay rằng Tiểu Bối Bối chỉ là cháu gái của CEO. Điều này khiến các nhân viên nữ ôm giấc mộng quý bà thở nhẹ ra một hơi. Các cô vẫn còn hy vọng!

Hơn nữa, theo thím dọn dẹp vệ sinh nói thì CEO ôm Tiểu Bối Bối nhìn siêu đẹp trai, siêu mê người. Từ sự dịu dàng khi anh ôm cô bé là có thể thấy sau này anh nhất định là người cha yêu thương con gái!

Điều này khiến cho khuôn mặt các nhân viên nữ tràn đầy ngạc nhiên. Bộ dạng đẹp trai, có tiền lại thương yêu trẻ con...Đây quả thực là người chồng hoàn mỹ trong mơ của các cô gái!

Cho nên nghe thư ký của CEO nói cần tìm một bảo mẫu thì có không ít nhân viên nữ tự đề cử mình. Chẳng phải tình tiết gần quan được ban lộc luôn có trong tiểu thuyết ngôn tình sao?diễn đàn lê quýdon

Nhưng nghĩ thì nghĩ, muốn các cô từ bỏ chức vị với mức lương cao thì các cô vẫn phân vân.

Đang lúc các cô phân vân thì hôm nay, 8h45', CEO của họ bước vào công ty, hơn nữa theo sau còn có một cô bé.

Cô bé ôm Tiểu Bối Bối mặc quần áo màu hồng phấn, cứ như vậy mà bước theo CEO vào thang máy lên thẳng tầng cao nhất, xâm nhập vào thánh địa trong lòng các nhân viên nữ.

Tòa nhà này thuộc về Đường thị, tọa lạc ở trung tâm thành phố London. Cả tòa nhà lấy thủy tinh màu xanh da trời làm chất liệu, phong cách hiện đại không lỗi thời. Dưới ánh mặt trời, thủy tinh trong suốt chiếu ra ánh sáng như sóng nước trong veo. Mỗi tầng lầu có một người phụ trách riêng, một bộ phận riêng. Ví dụ như tầng một là nơi mặt tiền quan trọng nhất, vừa bước vào cửa liền có nhân viên riêng bước lên tiếp đón, tầng hai là bộ phận hành chính, tầng ba là bộ phận nghiên cứu phát triển...Mà tầng cao nhất chính là văn phòng của CEO.

Những người không liên quan không thể vào địa bàn của CEO. Chỉ có thang máy riêng lên thẳng tầng cao nhất mới có thể đến đây. Các thang máy khác muốn tới được thì phải nhập mật khẩu vào. Mật khẩu này được đổi mỗi ngày một lần.

Ngoài phòng làm việc của Judy và ba thư ký mà bà lãnh đạo ra, ở tầng cao nhất này còn có phòng họp. Chỉ có quản lý cấp cao và cán bộ có năng lực mới có thể vào căn phòng này. Về phần văn phòng của CEO, trừ phi được anh cho phép, nếu không không được tùy ý bước vào.

Vì vậy, tầng cao nhất được các nhân viên gọi là thánh địa, chỉ có sự đồng ý của quốc vương thì mới được vào.

Mà bây giờ lại có một phụ nữ không bước tên bước vào. Tuy theo thím dọn dẹp vệ sinh nói chỉ là cô bé khoảng 16, 17 tuổi như trong lòng các nhân viên nữ, chỉ cần là sinh vật giống cái thì đều nguy hiểm.

Rốt cuộc cô bé này là ai? Sao CEO lại dẫn đi làm cùng? Mối quan hệ giữa cô và CEO là gì?

Trong nhất thời, toàn bộ cao ốc Đường thị thảo luận sôi nổi.

Bách Nghiêu Tân không quan tâm hành động dẫn Nhậm Quả Quả tới công ty đã dẫn tới chấn động lớn như thế nào. Anh không để ý mình trở thành đối tượng bàn tán, chỉ cần nhân viên làm tốt nhiệm vụ của mình, muốn tám chuyện thế nào thì tùy họ. Hơn nữa bây giờ tâm trạng anh đang rất xấu.

Nguyên nhân rất đơn giản. Hôm nay anh tới công ty muộn, muộn 15 phút đại biểu cho việc hành trình của anh phải kéo dài. Điều này khiến anh cảm thấy rất phiền lòng.

Tới tầng cao nhất, Judy đã đứng đợi trước cửa thang máy.

Tuy công ty 9h mới bắt đầu làm việc nhưng ai cũng biết CEO yêu quý của bọn họ sẽ bước vào công ty đúng 8h30. Thân là thư ký hoàn mỹ cũng phải sắp xếp hành trình thật tốt từ một ngày trước, hơn nữa còn phải báo cáo từng việc.

Nhưng hôm nay cấp trên của bà đến muộn, cho nên khi Judy nhận được điện thoại của bảo vệ dưới tầng thì rất tự nhiên mà nhìn đồng hồ đeo tay, sau đó tới đứng chờ trước cửa thang máy.

Cửa mở ra, đối mặt với bà là khuôn mặt vô cùng lạnh lẽo thúu hoặc của Bách Nghiêu Tân. Judy hoàn toàn không thấy ngoài ý muốn chút nào. Bà nguyên là thư ký của tổng giám đốc trước đây. Nhưng từ khi ông giao công ty cho Bách Nghiêu Tân thì chỉ trong một năm ngắn ngủi anh đã dọa chạy mất sáu thư ký. Sau đó, bà trở thành thư ký của anh một cách hết sức tự nhiên.

Judy cũng coi như nhìn Bách Nghiêu Tân lớn lên nên bà hiểu rất rõ anh là người nhiều rắc rối. Bởi vậy đối mặt với khuôn mặt thúu hoặc của anh, thái độ của bà vẫn vô cùng bình tĩnh.

“CEO sớm.” Judy đặt hai tay trước ngực, cúi đầu một góc 30 độ.

Bách Nghiêu Tân không trả lời, bước ra khỏi thang máy một mình.

Ừm, xem ra tâm trạng CEO rất kém...Judy trầm nghĩ, sau đó định đứng thẳng lên thì nghe thấy một giọng nói trong trẻo đáp lại lời bà.

“Buổi sáng tốt lành.”

Ặc...Judy ngạc nhiên nhìn Nhậm Quả Quả còn đứng trong thang máy. Vừa rồi cô bị Bách Nghiêu Tân che mắt, hơn nữa bảo vệ dưới tầng cũng không nói cho bà là CEO mang cháu gái tới công ty, nếu không chắc chắn Judy có thể che giấu sự khiếp sợ trong lòng mình rất tốt.

Trời ơi! Hôm qua CEO mang theo Tiểu Bối Bối, hôm nay lại mang theo một cô bé nữa. Chuyện này còn khiến bà kinh ngạc hơn cả chuyện hôm qua thấy anh ôm trẻ con nữa.

Bách Nghiêu Tân là người đàn ông có rất nhiều phép tắc rắc rối. Vì quy định của anh nên vị hôn thê trước mới không được phép tới công ty, bởi vì anh ghét nhất có người quấy rầy anh làm việc. Bây giờ anh còn mang theo một cô bé đi làm? Lập tức Judy có xúc động muốn gọi điện cho tổng giám đốc ngay lập tức, nói rằng ông đừng lo lắng, cháu ngoại ông thương yêu nhất sẽ không vì bị hủy hôn đã kích mà biến thành ông già cô đơn.

6. Chương 6

Từ sau khi Bách Nghiêu Tân hủy hôn, ông Đường liền lo lắng rằng với lòng tự trọng mạnh, đòi hỏi mọi chuyện thật hoàn mỹ của cháu ngoại thì anh sẽ không chịu nổi sự đã kích này.

Hủy hôn đã một năm nay, anh không quen thêm ai, thậm chí kể cả scandal tình ái cũng không có, hoàn toàn sống cuộc sống cấm dục. Rõ ràng có một đồng phụ nữ tiếp cận anh nhưng chưa từng có đóa hoa đào nào nở cả.

Đang lúc Judy định lén lút gọi điện báo tin tốt cho Chủ tịch thì Nhậm Quả Quả đã nở nụ cười, nói: “Chào dì, con là bảo mẫu của Tiểu Bối Bối.”

Bảo mẫu? Judy sững sốt. Cô bé trước mặt chính là học muội mà An tiểu thư đã giới thiệu hôm qua? Aiz! Thì ra chỉ là bảo mẫu....Judy không khỏi thất vọng. Nhưng ngay sau đó bà lại nhíu mày nhìn Nhậm Quả Quả. Thoạt nhìn học muội của An tiểu thư quá trẻ! Đã đủ mười tám chưa nhỉ? Có bao giờ CEO đồng ý thuê lao động trẻ em đâu?

Ngay lập tức, bà nhìn Bách Nghiêu Tân bằng ánh mắt không đồng ý.

Sao Bách Nghiêu Tân không nhìn ra suy nghĩ của Judy cơ chứ. Nếu là người khác, chắc chắn anh đã không thêm quan tâm nhưng bà không phải người khác. Bà không chỉ là thư ký tài giỏi mà còn là trưởng bối đã nhìn anh lớn lên nên anh không mở miệng không được.

“Cô ấy hai mươi một tuổi rồi.”

“Hai mươi một? Không phải còn đang đi học sao?” Nhìn cô bé thật trẻ. Judy không kìm lòng được mà nhìn cô bé bằng ánh mắt đồng tình. Cô bé này có thể chịu được tính tình của Bách Nghiêu Tân à?

Tuy Nhậm Quả Quả thấy ánh mắt Judy nhìn mình rất kỳ quái nhưng vẫn trả lời rất lễ phép: “Vâng. Con đang học năm thứ tư đại học.”

“Cô bé, dạo này con phải vất vả rồi.” Judy nói lời sâu xa, vỗ vỗ lên tay Nhậm Quả Quả.

Ặc...Ý là sao? Nhậm Quả Quả chẳng hiểu ra sao cả.

Cô không hiểu nhưng Bách Nghiêu Tân hiểu. Anh lạnh lùng liếc Judy một cái: “Tiểu thư Bernard, hành trình hôm nay của tôi bà đã sửa lại ổn thỏa chưa?” Anh vừa lãng phí thêm năm phút rồi.

“Rồi ạ.” Judy không chút lo lắng, mỉm cười ung dung: “Ngoài ra đã pha trà cho ngài để trên bàn, hôm nay là trà ô long Đồng Đỉnh.” Bách Nghiêu Tân không uống cà phê mà chỉ thích uống trà. Hơn nữa anh rất chú trọng, lá trà không chỉ tốt, nước và độ ấm cũng phải thích hợp, không thể để mùi trà tản đi hết. Bởi vì yêu cầu thực sự quá nhiều nên việc pha trà này luôn do bà phụ trách.

“Tôi chưa ăn sáng, chuẩn bị giúp tôi một phần.” Bách Nghiêu Tân vừa nói vừa vào văn phòng.

“Vâng.” Judy đi theo sau, rốt cuộc hiểu được vì sao hôm nay tâm trạng Bách Nghiêu Tân lại kém như vậy. Không ăn sáng lại tới công ty muộn, một ngày bị hai việc gây mất thời gian thế này, khó trách tâm trạng anh không tốt.

“Còn có,” Bách Nghiêu Tân dừng một chút, vừa bước vào văn phòng liền dừng lại, xoay người nhìn về phía Nhậm Quả Quả còn đang đứng trước cửa thang máy, nhíu chặt mày, “Nhậm tiểu thư, cô đứng đó làm gì?”

“Ặc...Tôi có thể vào trong à?” Chẳng phải bọn họ đang bàn việc à? Cô cũng không phải người của công ty anh, để cô nghe có được không?

“Công ty tôi không thiếu người trông coi thang máy.” Bách Nghiêu Tân nói lạnh nhạt. Anh đã tới công ty muộn chứng tỏ hành trình sau này đều phải thay đổi, bảo mẫu này còn định tiếp tục lãng phí thời gian của anh à?

Nhậm Quả Quả ngẩn người, ặc...Anh là đang mỉa mai cô ư?

Thấy cô vẫn còn ngơ ngác đứng đó, anh bực mình, “Nhậm Quả Quả, đừng lãng phí thời gian của tôi. Vào đây.”

“Vâng ạ.” Nghe ra sự không vui của anh, cô không dám chần chừ nữa, ôm Tiểu Bối Bối bước nhanh vào văn phòng.

“Đến sofa bên kia ngồi. Hôm nay cô ở đây, chăm sóc Tiểu Bối Bối cho tốt, không có việc gì thì đừng lên tiếng.” Bách Nghiêu Tân trực tiếp ra lệnh.

“Vâng ạ.” Nhậm Quả Quả lặng lẽ ngồi vào sofa phía bên trái. Tiểu Bối Bối đang ngủ rất ngon trong lòng cô.

Bách Nghiêu Tân ngồi vào ghế làm việc, “Bernard tiểu thư, báo cáo hành trình hôm nay.”

“Vâng. 9h30' hôm nay có buổi họp, thảo luận về...”

Chợt tiếng chuông đột ngột vang lên khiến Judy đang báo cáo bị cắt ngang, mà sắc mặt Bách Nghiêu Tân thì trầm xuống.

Nhậm Quả Quả còn chưa biết xảy ra chuyện gì. Cô đang đặt Tiểu Bối Bối xuống sofa một cách thật cẩn thận, diễn đàn lê quý đôn khép chặt quần áo trên người vì sợ bé lạnh.

Chờ sắp xếp xong cho Tiểu Bối Bối, cô ngẩng đầu thì đối diện với hai luồng ánh mắt. Trong đó ánh mắt của Judy thì tràn đầy thương hại, ặc, sao vậy?

Cô chớp chớp mắt, mặt không hiểu gì nhìn vào đôi đồng tử đen láy của Bách Nghiêu Tân. Khuôn mặt anh tuần đã lạnh tới mức không thể lạnh hơn.

“Nhậm tiểu thư.” Giọng Bách Nghiêu Tân vô cùng bình tĩnh, “Điện thoại của cô kêu.”

“Hả?” Lúc này Nhậm Quả Quả mới nghe thấy tiếng chuông điện thoại trong ba lô. Bởi vì cô rất ít khi ra ngoài nên điện thoại với cô chỉ là vật trang trí. Cho nên lúc nó vang lên cô mới không có phản ứng gì.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi...” Nhậm Quả Quả vội vàng xin lỗi, cuống quýt mở ba lô ra, tìm điện thoại. Khi cô cầm được thì tiếng chuông đã ngừng nhưng trên đó có hai cuộc gọi nhỡ, là số trong nhà. Thấy số điện thoại, sắc mặt của cô cũng thay đổi.

“Nhậm tiểu thư, trong phòng làm việc của tôi vui lòng tắt di động của cô đi.” Tiếng Bách Nghiêu Tân lại truyền tới.

“Vâng, tôi tắt máy ngay đây.” Không cần Bách Nghiêu Tân phải nói, Nhậm Quả Quả cũng định tắt máy giả chết. Nhưng khi cô chuẩn bị tắt đi thì tiếng chuông Spongebob Squarepants vang lên lần nữa. Mà di động vừa vặn ở gần viên cầu nhỏ khiến máy bé nhả lại, mắt còn chưa mở cái miệng đã quất lên.

“Oa oa oa.” Viên cầu nhỏ dùng tiếng khóc vô cùng vang dội của mình để biểu đạt sự không vừa lòng khi bị đánh thức của mình.

Sau đó, đồng hồ trên tường điểm chín giờ đúng.

Mặt Bách Nghiêu Tân hoàn toàn đen lại.

Nhậm Quả Quả lại là người chậm chạp, khả năng suy xét của cô rất đơn giản, là một đường thẳng. Ý nghĩ của cô cũng đơn giản, là một đường thẳng. Nói dễ nghe một chút là đơn thuần, nói trắng ra là không có não.

Nhưng dù có chậm chạp cách mấy thì cô cũng biết mình đã làm Bách Nghiêu Tân tức giận.

Lúc này, cô đang đứng trước bàn làm việc, hai tay đặt thẳng hai bên người, đầu cúi xuống như cô bé học sinh tiểu học chuẩn bị nghe dạy dỗ.

Tiểu Bối Bối đang khóc lớn đã được Judy ôm ra ngoài. Cuộc họp lúc 9h30 của Bách Nghiêu Tân cũng bị dời lại bởi gì anh quyết định “nói chuyện” thật tốt với bảo mẫu này.

“Nhậm tiểu thư!”

“Thực xin lỗi...!” Cô lập tức cúi đầu xin lỗi, “Tôi thật không cố ý đánh thức Tiểu Bối Bối, quấy rầy anh và tiểu thư Bernard làm việc. Xin hãy tha thứ cho tôi, lần say tôi tuyệt đối không tái phạm nữa.”

Bách Nghiêu Tân không nhận lời xin lỗi của cô. Hơn nữa không ngờ cô lại cắt ngang lời anh lần thứ hai! Điều này khiến anh vô cùng mất hứng, “Nhậm tiểu thư, sáng sớm nay tôi đã nói rằng khi tôi nói hết thì cô mới có thể mở miệng.” Cô lại chạm vào tối kỵ của anh.

Nhậm Quả Quả nhớ ra, “Thực xin lỗi...”

“Đủ rồi, tôi đã nghe đủ lời xin lỗi của cô rồi.” Bách Nghiêu Tân không thể chấp nhận lời xin lỗi, hứa sửa sai, “Nhậm tiểu thư, có một số việc không phải xin lỗi là có thể giải quyết.”

“Vâng, đúng...” Nhậm Quả Quả vội vàng nuốt lại lời xin lỗi sắp ra khỏi miệng, nhìn Bách Nghiêu Tân bằng ánh mắt sợ hãi.

Bách Nghiêu Tân có cảm giác mình là người xấu trước ánh mắt nhút nhát này.

Nhưng anh sẽ mềm lòng ư? Sao có thể! Hai chữ này không nằm trong nguyên tắc làm việc của anh.

Nhưng...Anh vốn đã giận đến mức định sa thải Nhậm Quả Quả. Cô đã không qua được ngày thử việc đầu tiên, nhưng...thấy đáng về đáng thương của cô, anh quyết định cho cô một cơ hội nữa.

“Tôi cho cô một cơ hội nữa. Nếu còn tái phạm, tôi sẽ trực tiếp đuổi cô đi.” Bách Nghiêu Tân cảnh cáo.

Biết không bị đuổi nên mắt cô sáng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy kinh hỉ. Cô lập tức nở một nụ cười thật tươi, “Cảm ơn Bách tiên sinh.” Cô cúi đầu thật sâu.

Nụ cười của cô thật rực rỡ, sạch sẽ mà đơn thuần, sáng rực chói mắt khiến Bách Nghiêu Tân hơi giật mình. Đường như trong giây phút này cảm xúc tồi tệ của anh đã tan đi rất nhiều.

Hơn nữa anh phát hiện ra khi Nhậm Quả Quả cười thì trên hai má sẽ xuất hiện hai cái lúm rất sâu, mắt thật to hơi cong, khuôn mặt thanh tú vì nụ cười này mà trở nên vô cùng ngọt ngào, tựa như bánh ngọt mới ra lò.

“Bách tiên sinh?” Thấy anh vẫn luôn nhìn mình, cô không khỏi thốt ra đầy nghi ngờ.

“Ừm, khụ.” Phát hiện ra mình vậy mà lại ngây dại bởi một nụ cười tươi tắn, anh xấu hổ hoàn hồn, trên khuôn mặt không có chút vết tích nào tựa như chưa từng nhìn cô vậy.

“Tôi sẽ nói nguyên tắc của mình một lần cho cô. Thứ nhất: tôi không thích có người cắt ngang lời mình. Thứ hai: lúc tôi đang làm việc thì phải im lặng, tuyệt đối không cho phép có bất kỳ tiếng động nào. Thứ ba: một lời đừng để tôi nhắc tới lần thứ hai. Thứ tư: làm tốt bổn phận công việc của cô, đừng có ý đồ khác.” Anh nhấn mạnh điều cuối cùng.

Nhậm Quả Quả không hiểu, “Xin hỏi thế nào gọi là có ý đồ khác?”

Bách Nghiêu Tân tựa lưng vào ghế, hai tay khép lại thành hình kim tự tháp (tức là chạm mười đầu ngón tay vào nhau ý), khẽ nâng cái cằm cương nghị, ánh mắt sau cặp kính rất sắc bén.

“Tôi không quan tâm An Bối Nhã giới thiệu cô làm bảo mẫu là có ý gì. Nhưng tôi không bao giờ nói chuyện yêu đương với nhân viên của mình. Bảo mẫu cũng thế. Cho nên chiêu nước cạnh lâu dài* này vô dụng với tôi. Chỉ cần cô làm tốt công việc của mình, tôi sẽ không đuổi cô đi. Ngược lại, để tôi phát hiện ra tâm tư của cô không đặt lên việc làm bảo mẫu, tôi sẽ đuổi coi đi ngay lập tức, hiểu chưa?”

Nhậm Quả Quả đã hiểu. Cô gật đầu, phản ứng rất bình thản, “Tôi hiểu rồi.”

Phản ứng này của cô khiến Bách Nghiêu Tân hơi nhú mày, muốn nhìn xem có phải mình nghĩ sai rồi không. An Bối Nhã thực sự chỉ đơn giản tìm việc làm giúp học muội mà không phải muốn làm bà mai?

Nhưng ánh mắt của Nhậm Quả Quả không lừa được mắt anh. Anh đã quen với ánh mắt ái mộ của phụ nữ, mà cô thì không biết che giấu. Từ lúc vừa liếc nhìn anh đã thấy thấy ánh mắt này của Nhậm Quả Quả. Đây là một trong những nguyên nhân anh muốn đuổi cô đi. Nếu không thấy cô chăm sóc cháu gái rất quen tay thì anh căn bản sẽ không giữ cô lại.

“Cô hiểu thật à?” Bách Nghiêu Tân không nhận được mà hỏi. Không có cách nào khác. Trong khoảng thời gian ngắn tiếp xúc, anh thật sự nghi ngờ chỉ số thông minh của cô.

“Ừm.” Nhậm Quả Quả gật đầu, nhìn anh bằng ánh mắt sáng ngời phóng khoáng, trong veo không chút tạp chất nhưng lại thấy anh có cảm giác lòng dạ mình thật nhỏ nhen.

“Bách tiên sinh, anh yên tâm, tôi sẽ chăm sóc Tiểu Bối Bối tốt, tuyệt đối không định quyến rũ hay trèo lên giường của anh. Nếu anh không tin lời tôi thì lúc ngủ có thể khóa cửa.”

“...” Khóa cửa làm gì? Anh là một người đàn ông to lớn, chẳng lẽ lại sợ cô cường bạo mình?

“Với lại tôi cũng không muốn nói chuyện yêu đương với anh.”

Hả? Lời này khiến Bách Nghiêu Tân sững sốt, nhìn Nhậm Quả Quả. Sự nghiêm túc trên mặt cô khiến anh khẳng định cô rất thật lòng.

“Vì sao?” Anh hỏi theo bản năng.

Vì sao? Cô bị hỏi vặn lại cũng sững sốt. Vì sao...Bởi vì cô chưa từng nghĩ tới! Với lại anh hoàn mỹ như thế...
Ặc, cô không nhận được mà nghĩ tới sự rắc rối của Bách Nghiêu Tân lúc sáng sớm. Hình như hình tượng hoàn mỹ của anh trong lòng cô đã vỡ ra từng chút.

“Bởi vì...Tôi chỉ muốn sùng bái anh là tốt rồi.” Khi Nhậm Quả Quả nói ra những lời chân thành như vậy, cô bỗng nhớ học tử An Bối Nhã từng nói với cô, Quả Quả à, chờ em tiếp cận anh ta rồi, em sẽ biết tên kia căn bản là người khó chịu, tự kỷ cuồng.

Khó chịu, tự kỷ cuồng...Nhậm Quả Quả không nhận được mà nhìn Bách Nghiêu Tân thật kỹ, nghĩ tới anh cảnh cáo cô đừng có ý đồ tính toán gì với mình, ặc ặc ặc...Cô bỗng cảm thấy hình như hình tượng hoàn mỹ kia vừa lên lút sụp đổ thêm vài miếng.

Bách Nghiêu Tân không phát hiện ra ánh mắt rối rắm của Nhậm Quả Quả. Anh còn đang giật mình vì lời của cô. Hơn nữa, lông mày anh đang nhíu chặt lại với nhau.

Sùng bái...Lại nữa! Không phải từ này dùng cho người chết à?

“Phì ha ha ha...Em nói sùng bái anh ta? Vậy mà em lại dùng hai từ này? A!” An Bối Nhã cười đến mức đau cả bụng.

“Hai chữ này không bình thường ạ?” Nhậm quả Quả sa vào trạng thái hoàn toàn không rõ nguyên do.

Tuy ông của cô đã quy định trẻ con trong nhà nhất định phải học tiếng Trung, phải biết nói biết viết nhưng chữ Trung quá bao la, cô hoàn toàn không hiểu những từ có ý nghĩa sâu xa. Vì vậy lúc cô bị Bách Nghiêu Tân mời ra khỏi văn phòng vẫn không hiểu mình đã nói sai cái gì.

Judy nhìn vẻ mặt chẳng hiểu gì cả của cô, vỗ vỗ vai cô an ủi, thở dài, nói một câu: “Lâu rồi sẽ quen.” Cô bé, con còn phải ở chung sớm chiều với người đàn ông Bách Nghiêu Tân khó trị này một thời gian.

Judy vô cùng đồng tình mà nhìn Nhậm Quả Quả, sau đó giao Tiểu Bối Bối đã được dỗ ngủ cho cô, cầm bữa sáng và trà vào văn phòng của Bách Nghiêu Tân.

A, Judy còn tốt bụng mua thêm một phần ăn sáng cho Nhậm Quả Quả.

Sau đó không lâu, Bách Nghiêu Tân ra khỏi văn phòng. Từ vẻ mặt lạnh băng băng của anh, cô biết anh còn đang giận. Mà anh cũng xem nhẹ sự tồn tại của cô, không liếc cô lấy một cái liền đi thẳng vào phòng họp.

Chỉ có Judy là ra hiệu cho cô mang Tiểu Bối Bối vào văn phòng anh, muốn cô đưa cô bé vào trong.

Nhậm Quả Quả ngoan ngoãn mang theo bữa sáng, ôm Tiểu Bối Bối ngồi vào sofa trong văn phòng, trái lo phải nghĩ, vẫn không hiểu mình chọc Bách Nghiêu Tân ở chỗ nào, đành phải mở máy gọi cho An Bối Nhã.

7. Chương 7

An Bối Nhã nghe toàn bộ câu chuyện xong thì phá ra cười. Cô hoàn toàn có thể tưởng tượng được sắc mặt Bách Nghiêu Tân khó coi đến thế nào. Nhwg có một điều khiến cô kinh ngạc nhất là, “Quả Quả, Bách Nghiêu Tân sa thải em rồi hả?”

“Không. Anh ấy chỉ trầm mặt bảo em ra ngoài.” Không chỉ là trầm mặt, bọn họ cảm thấy ánh mắt Bách Nghiêu Tân nhìn cô khi đó là như muồm bắm cô thành mảnh nhỏ. Nên khi nghe anh bảo cô ra ngoài, cô liền không hề chần chừ mà chạy nhanh ra khỏi văn phòng.

Ái chà, vậy thì thật là kỳ lạ!

An Bối Nhã vuốt cằm, cảm thấy thú vị. Bách Nghiêu Tân không chỉ rắc rối mà còn độc tài chuyên chế, đúng chuẩn chủ nghĩa đại nam nhân. Người phạm vào những điều anh kiêng kỵ chưa bao giờ xuất hiện một

lần nữa trước mặt anh. Nghe Nhậm Quả Quả kể lại toàn bộ chuyện ở chỗ Bách Nghiêu Tân xong, cô thấy với tính cách của anh thì cô bé phải sớm bị anh đuổi đi rồi mới đúng.

Nhưng vậy mà Bách Nghiêu Tân lại không làm thế, nghe hai chữ “sùng bái” mà cũng chỉ bảo Nhậm Quả Quả ra khỏi văn phòng mà không đuổi cô cút đi...Nếu nói Bách Nghiêu Tân đối tính thì cô không tin.

Chẳng lẽ hai người này thật đúng là có thể có gian tình thật? Nhưng Nhậm Quả Quả không phải loại Bách Nghiêu Tân thích. Tên kia thích những người phụ nữ thông minh sắc sảo. Mà Nhậm Quả Quả này nói dễ nghe một chút thì là ngây thơ, nói trắng ra thì là một cô bé ngốc chỉ biết suy nghĩ theo một đường thẳng. Bởi vậy Nhậm Quả Quả tuyệt đối không phải là món ăn của Bách Nghiêu Tân.

Nhưng trên đời này không có chuyện gì là tuyệt đối cả. Nếu không đã không có các định luật rồi.

Nghĩ tới tên khốn Bách Nghiêu Tân rắc rối tự đánh giá mình rất cao kia, nếu Nhậm Quả Quả trở thành người bên cạnh...An Bối Nhã liền cảm thấy rất thú vị.

“Quả Quả, em có hy vọng rồi.”Không bị Bách Nghiêu Tân đuổi đi chính là có hy vọng! Cô vốn cảm thấy một ngày nào đó Nhậm Quả Quả không chu đáo này cũng sẽ bị đuổi ra khỏi nhà.

“Hy vọng gì?” Nhậm Quả Quả cảm thấy những người bên cạnh mình toàn nói những lời không đầu không đuôi. Học tỷ, Bách Nghiêu Tân cũng giống nhau! Sao đầu óc người thông minh đều khó hiểu thế chứ?

“Theo đuổi Bách Nghiêu Tân.”

Nhậm Quả Quả suýt chút nữa thì sặc miếng nước trái cây trong miệng. Cô trợn tròn mắt. Nếu không phải sợ đánh thức Tiểu Bối Bối cô đã sớm hét lên chói tai. Học tỷ, em chưa hề nghĩ tới chuyện theo đuổi anh ấy!

“Bách Nghiêu Tân không phải người tình trong mộng của em à?”

“Vâng ạ.”

“Ở bên cạnh người tình trong mộng, sao không gọi là theo đuổi?” An Bối Nhã thật không hiểu được Nhậm Quả Quả nghĩ gì. Thích thì phải theo đuổi, có gì mà phải chần chừ?

“Nhưng...” Nhậm Quả Quả đỏ mặt, lẩm bẩm: “Theo đuổi người tình trong mộng ư?” Hơn nữa em đã quen im lặng nhìn Bách Nghiêu Tân. Anh ấy tựa như một giấc mộng đẹp. Cô đã quen đứng nhìn anh từ xa trong giấc mơ rồi.

An Bối Nhã thật muốn trợn trắng mắt, “Đừng nói với chị em vẫn cảm thấy Bách Nghiêu Tân thật hoàn mỹ, chỉ có người phụ nữ hoàn mỹ mới xứng với anh ta...Chẳng lẽ hôm nay anh ta chưa đánh tan ảo tưởng của em à?”

“Ặc...Anh ấy có chút khuyết điểm nhỏ.” Đúng như lời học tỷ nói: rắc rối, khó chịu, tự kỷ... Bách Nghiêu Tân trong lòng cô giống như tảng băng đang vỡ ra từng chút một nhưng... “Nhưng không ai không có khuyết điểm mà!” Nhậm Quả Quả vẫn nói thay cho Bách Nghiêu Tân.

Thật ra biết anh có chút khuyết điểm, cô thầm mừng rỡ, cảm thấy bản thân như phát hiện ra được bí mật nhỏ gì đấy khiến cô càng có dũng khí tới gần anh hơn.

“Chẳng lẽ những khuyết điểm nhỏ kia của Bách Nghiêu Tân khiến em cảm thấy anh ta càng đáng yêu hơn, càng mê người hơn?” Có mù quáng quá không?

“Đúng đó!” Nhậm Quả Quả gật đầu. Đúng là cô cảm thấy thế.

“...” An Bối Nhã ở đầu kia điện thoại không nói gì, “Không có việc gì nữa thì chị cúp máy đây.” Nói thêm nữa thì cô sẽ ối bữa sáng vừa ăn ra mất.

“Aiz, chờ chút!” Nhậm Quả Quả vội vàng gọi cô lại, “Cái kia...Học tỷ, em còn chưa nói với người nhà chuyện đi tìm việc. Hơn nữa Bách Nghiêu Tân muốn em ở lại nhà anh ấy trong khoảng thời gian làm bảo mẫu...Cho nên, chị có thể giúp em một việc không?”

An Bối Nhã lập tức hiểu được, “Muốn chị giúp em lừa người nhà em? Chị sẽ nói với họ chị mời em tới pháo đài Scotland chơi, nhân tiện lúc nghỉ hè rảnh rỗi làm bạn với ba mẹ thay chị.” Chuyện nhỏ này đương nhiên An Bối Nhã sẵn lòng giúp. Nhưng cô vẫn phải dặn dò cô ngốc Nhậm Quả Quả, “Chị giúp em nói dối không

thành vấn đề. Nhưng nhà em và Đường thị cũng có hợp tác làm ăn. Em cẩn thận, đừng để các anh yêu em gái nghiêm trọng kia phát hiện ra.”

Nghe thấy An Bối Nhã đồng ý giúp, Nhậm Quả Quả cười híp mắt ngay, “Vâng, em biết mà. Cảm ơn học tỷ.”

“Không cần cảm ơn. Em cố gắng lên là được rồi. Đừng để bị Bách Nghiêu Tân đuổi đi. Còn có, ” An Bối Nhã nhếch miệng, nói y như đang dụ dỗ: “Quả Quả, chẳng lẽ em không muốn biến người tình trong mộng thành người của mình một cách chính thức à?” Dứt lời, không đợi Nhậm Quả Quả đáp lời, cô đã tắt máy.

Ặc...Nhậm Quả Quả hơi giật mình, nhìn điện thoại, “Biến người tình trong mộng thành người của mình một cách chính thức...” Cô nhắc lại lời An Bối Nhã, lông mày hơi nhíu lại, khuôn mặt ngọt ngào như nhả lại thành cái bánh bao.

Như vậy được chứ? Cô thật sự có thể chạm vào giấc mơ đẹp này ư?

Đây là chuyện cô chưa từng nghĩ tới. Nhưng...Tiếp xúc với Bách Nghiêu Tân rồi, cô bỗng phát hiện ra giấc mơ này dường như không xa xôi như thế.

Nhớ lại lời An Bối Nhã, lúc Nhậm Quả Quả còn chưa nhận ra, cô đã hơi động lòng rồi...

Bách Nghiêu Tân cũng không biết vì sao mình không đuổi Nhậm quả Quả đi. Anh không phải chưa từng đuổi nhân viên chỉ trong một ngày, ví dụ như thư ký đầu tiên của mình. Chỉ trong ngày đầu tiên cô ta đã khóc lóc chạy đi. Anh còn có thể hào phóng cho Nhậm Quả Quả tiền lương một ngày.

Nhưng, vậy mà anh lại không làm thế. Thậm chí khi nghe thấy hai chữ “sùng bái” kia anh cũng chỉ bảo cô lăn ra khỏi phòng làm việc của mình.

Mà bây giờ, anh lại để Nhậm Quả Quả theo mình đi siêu thị, cũng bởi vì cô nói không mang theo quần áo và đồ dùng hàng ngày. Thực ra, vốn là Nhậm Quả Quả muốn giao Tiểu Bối Bối cho Bách Nghiêu Tân, sau đó xin phép nghỉ hai tiếng để đi mua. Nhưng Tiểu Bối Bối vừa rời khỏi vòng ôm của cô liền khóc, hoàn toàn không chịu để chú của mình ôm. Thật dễ dàng nhận thấy nó vẫn còn giữ mối thù lúc sáng sớm bị Bách Nghiêu Tân dùng tã mà giày vò mình.

Hừ! Nó hẹp hòi y như ông già của mình vậy. Bách Nghiêu Tân hừ lạnh đầy khó chịu trong lòng.

Cho nên Bách Nghiêu Tân đành phải lạnh mặt mang theo Nhậm Quả Quả tới siêu thị tổng hợp của Đường thị. Từ lúc anh bước vào siêu thị đã dẫn tới cái nhìn chăm chú của mọi người.

Sao nhân viên của siêu thị tổng hợp không nhận ra CEO của mình được? Những quý phú nhân, ái nữ của các nhà lại càng liếc mắt một cái là nhận ra anh. Khuôn mặt tuấn tú mê người kia đã năm lần bảy lượt xuất hiện trên tạp chí rồi!

Nhưng kinh sợ nhất là Bách Nghiêu Tân lại mang theo một cô bé tới siêu thị tổng hợp, hơn nữa cô bé còn đang ôm Tiểu Bối Bối...Anh kết hôn lúc nào? Hơn nữa còn có cả con rồi!

Trong khoảng thời gian ngắn, siêu thị tổng hợp dần trở nên xôn xao.

Nhậm Quả Quả đã sớm phát hiện ra những tầm mắt nhìn mình chằm chằm vừa như hữu ý vừa như vô tình. Cô không được tự nhiên mà ngẩng nhìn xung quanh, thấy rất nhiều người đang xì xào bàn tán về mình. Còn có người trực tiếp dùng ánh mắt cực kỳ cay nghiệt mà quan sát cô...Cô chưa từng chịu nhiều ánh mắt chăm chú như thế nên cảm thấy cực kỳ mất tự nhiên.

“Đi nhanh lên chút.” Thấy Nhậm Quả Quả càng đi càng chậm, Bách Nghiêu Tân dừng bước lại, hờ hững nhìn cô. Về phần những ánh mắt bắn tới liên tục kia, anh đã sớm quen không chú ý tới.

“A...” Nhậm Quả Quả vội vàng bước nhanh hơn. Khi tới gần anh, cô nhịn không được, nhỏ giọng nói: “Bách tiên sinh, chúng ta có nên tới chỗ khác mua không?” Mua đồ ngay trong siêu thị tổng hợp của mình, đây cũng quá gây chú ý rồi!

Bách Nghiêu Tân vừa liếc nhìn đã biết cô nghĩ gì, mí mắt cũng không nâng lên, tay dứt vào trong túi quần, bước từng bước vững vàng lên bậc thang rồi mới dùng khẩu khí lạnh lùng đáp lời cô.

“Sao phải thế? Muốn nhìn thì để bọn họ nhìn, cũng không phải không thể gặp người.” Hơn nữa cho dù tới siêu thị khác thì tình hình cũng thế thôi: “Dù sao cũng đều là kiếm tiền, tôi không ngại kiếm tiền cho nhà mình.” Đây mới là nguyên nhân thật sự. Đường thị còn có vài siêu thị tổng hợp, hơn nữa còn là siêu thị hàng đầu của London, việc gì anh phải bỏ gần tìm xa.

Về phần những ánh mắt bình luận kia...Anh đã sớm quen. Dù là lúc còn đi học hay khi đã vào Đường thị, anh vẫn luôn là tiêu điểm gây chú ý.

Hơn nữa nếu anh không đoán sai thì cho tới bây giờ những người này đều tám chuyện của mình nhưng thế thì sao? Anh chưa bao giờ để ý tới việc và người không liên quan.

Nói trắng ra là Bách Nghiêu Tân không đặt những người đó trong mắt.

“Cô có thời gian để ý những việc này không bằng nhanh mua hết những gì mình cần cần đi. Tôi chỉ cho cô nửa giờ”. Anh cũng không muốn lãng phí thời gian quý báu trong việc mua đồ, hơn nữa còn là đi theo một bảo mẫu. Vị hôn thê trước đây của anh còn chưa có vinh hạnh đặc biệt này. Bởi vì anh cảm thấy theo phụ nữ đi mua đồ thật vô nghĩa. Khoảng thời gian này anh có thể dùng để bàn thành công vài cuộc làm ăn.

thật ra Nhậm Quả Quả là muốn nói không cần phải tới siêu thị cao cấp thế này mà tới chỗ bình thường là được rồi. Nhưng thấy khuôn mặt đầy mắt kiên nhẫn của Bách Nghiêu Tân, cô biết anh sẽ hoàn toàn không tiếp nhận ý kiến của mình.

Chỉ trong một ngày ngắn ngủi, Nhậm Quả Quả đã phát hiện ra một trong những khuyết điểm nhỏ của Bách Nghiêu Tân chính là độc tài chuyên chế. (cái này mà nhỏ ---)

Cho nên im lặng nuốt lời lại, ôm Tiểu Bối Bối theo anh lên tầng ba. Tầng này, là nơi bán quần áo và trang sức của phụ nữ, hơn nữa phong cách khá hợp với thực nữ còn trẻ.

Bách Nghiêu Tân dừng bước lại, quay lại liếc Nhậm Quả Quả một cái.

cô sững sốt, cũng dừng lại theo, nhìn lại anh bằng ánh mắt không hiểu.

Sau đó Bách Nghiêu Tân nhún mảy lại một chút, không nói gì mà trực tiếp đi về cửa hàng phía tay trái.

Nhậm Quả Quả vội vàng đuổi theo.

Chỉ chốc lát, anh đã trực tiếp dẫn cô tới một gian có trưng bày đồ dành cho con gái thiên về thoải mái, phong cách cũng tươi mát đáng yêu.

“CEO” cô gái quầy chuyên doanh vội vàng bước lên hành lễ, nhìn Nhậm Quả Quả theo sau anh, lập tức mỉm cười hỏi ý, “Xin chào tiểu thư, xin hỏi cô thích kiểu dáng nào?”

“Nhậm Quả Quả, chọn nhanh đi.” Bách Nghiêu Tân nhìn đồng hồ trên cổ tay, ý rất rõ ràng, đừng lãng phí thời gian của anh.

cô ôm Tiểu Bối Bối làm sao chọn quần áo được? cô nói thầm trong lòng, ném cô bé cho anh “Bách tiên sinh, Tiểu Bối Bối để cho anh ôm.”

không ngờ Nhậm Quả Quả sẽ có chiêu này, Bách Nghiêu Tân hơi luống cuống tay chân mà nhận lấy viên cầu nhỏ. cô bé đang ngon giấc thì phát hiện ra thân thể mềm mại đang ôm mình trở nên cứng rắn, đôi mắt màu lam thấy mặt Bách Nghiêu Tân thì cái miệng nhỏ quất lên ngay lập tức, chuẩn bị khóc.

Shit! Trở mặt quá nhanh!

Thấy viên cầu nhỏ méo miệng, mặt Bách Nghiêu Tân lập tức trở nên căng thẳng, nghiêm túc và đề phòng, cánh tay đang ôm viên cầu nhỏ cứng ngắc.

Nhậm Quả Quả suýt chút nữa thì bị bộ dạng này của anh chọc cười. Ngay trước khi Tiểu Bối Bối khóc, cô nhét cái núm vú vào miệng bé, chạm nhẹ ngón trỏ vào mặt bé.

“Tiểu Bối Bối không khóc nha...!” Nhậm Quả Quả cười cong mắt, khuôn mặt mềm mại cười thật ngọt ngào. cô nghiêng người, dùng mũi khê cọ lên mặt Tiểu Bối Bối: “Ngoan, cô mua một bộ quần áo đã.”

Tiểu Bối Bối cắn cái núm vú, chớp chớp đôi mắt, nín khóc, gờ bàn tay nhỏ sờ lên mặt Nhậm Quả Quả.

cô bắt lấy nắm tay nhỏ của bé, hôn một cái, “Ngoan.”

Bách Nghiêu Tân hơi giật mình nhìn Nhậm Quả Quả. Bởi vì viên cầu nhỏ ở trong lòng anh cho nên lúc cô cọ cọ bé thì cách anh rất gần, gần đến mức anh có thể ngửi thấy mùi hương trên cơ thể cô.

không phải là mùi của phụ nữ trưởng thành mà là mùi của trẻ con, mềm mại ngọt ngào, tựa như kẹo sữa mà anh thích ăn hồi còn nhỏ, ngậm trong miệng là có thể thấy vị ngọt tan ra trong lòng.

Suýt chút nữa, Bách Nghiêu Tân sẽ cúi đầu cắn lên đôi má phúng phính kia... May là anh khắc chế ngay lập tức, hơn nữa còn dọa cô, “Nhậm Quả Quả, còn không mau chọn quần áo đi!” Anh lập tức dùng giọng điệu lạnh lùng cứng nhắc mà nói để che giấu đi sự hoảng hốt của mình.

“A...” cô không phát hiện ra anh khác thường, đỡ Tiểu Bối Bối rồi bắt đầu chọn quần áo.

Bách Nghiêu Tân cũng không đếm xỉa tới cô nữa. Anh vẫn còn đang bị vây trong trạng thái sững sờ.

Mình vừa định làm gì? Tuy mặt Nhậm Quả Quả phúng phính, trắng nõn hồng hào, thoát nhìn có vẻ cần rất thích, tuy giờ cơm tối sắp tới, không, nói đúng ra là đã qua nửa giờ, nhưng anh không thấy đói!

Hơn nữa dù có đói anh cũng không có hứng thú với thịt người. Tuy thoát nhìn đáng vẻ Nhậm Quả Quả cắn sẽ rất thích. Nhất định là vị ngọt trên người cô đang tác quái. Hương vị này rất giống với kẹo sữa mà anh thích. Nhưng anh cảm thấy ăn ngọt là hành vi con nít, cho nên lúc anh tám tuổi đã không còn uống sữa ngọt nữa.

Nhưng anh vẫn nhớ rõ mùi vị ngọt ngào ấy.

Bách Nghiêu Tân cảm thấy nhất định là kỷ ức đẹp khi còn bé mê hoặc mình nên mới có thể khiến mình suýt chút nữa thì thất lễ.

Đúng vậy, nhất định là như thế!

Làm tốt việc chấn chỉnh tư tưởng, Bách Nghiêu Tân từ từ hít sâu vào, bắt mình tỉnh táo lại, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Nhậm Quả Quả thì thấy cô chưa chọn được bộ quần áo nào. Thậm chí còn mang về mặt ngưng trọng mà lật xem giá cả và nhãn hiệu của quần áo. Mỗi lần lật, anh cảm thấy dường như có thể nghe tiếng hút khí của cô.

8. Chương 8

Về mặt của Nhậm Quả Quả quá rõ ràng, rõ ràng đến mức cô gái đứng cạnh muốn giả vờ như không thấy cũng không được, lại ngại có Bách Nghiêu Tân ở đây nên chỉ đành đi theo với khuôn mặt tươi cười xấu hổ.

“...” Bách Nghiêu Tân cảm thấy trên trán mình ửng ửng có gân xanh nổi lên. Cô nhất định phải làm hành động gây mất mặt một cách rõ ràng thế này ư?

“Nhậm Quả Quả!” Bách Nghiêu Tân không thể chịu đựng nổi nữa, gọi cô.

Nhậm Quả Quả cũng cảm thấy thật không thể chịu đựng nổi bản thân mình nữa rồi! Bắt đầu từ lúc thấy giá trên bộ quần áo đầu tiên, trái tim nhỏ bé của cô đã thất bại!

Giá này là gì! Tất cả đều hơn 100 bảng Anh, bộ sau quý hơn bộ trước, bảo cô làm sao xuống tay mua được!

Cô cảm thấy là đang cướp tiền!

Đúng vậy, cô không thiếu tiền. Tuy nhà họ Nhậm có tiền nhưng ông Nhậm đã tiết kiệm thành quen, hoàn toàn không cho phép có hành động xa xỉ lãng phí gì. Cho nên nhà họ Nhậm sống rất đơn giản.

Mà tuy cô là người được người nhà yêu thương, nhưng ham muốn hưởng thụ vật chất của cô cực thấp, không hề có khái niệm gì về hàng hiệu. Với cô, mặc quần áo thì chỉ cần thoải mái là tốt rồi. Cho nên giá mỗi bộ đồ của cô rất phải chăng.

Nhậm Quả Quả lập tức đi tới trước mặt Bách Nghiêu Tân, dường như là nghiêng rằng, nhỏ giọng nói: “Bách Nghiêu Tân!” Cô đã bị dọa sợ bởi giá cả nên gọi thẳng tên anh.

“Đây căn bản là cửa hàng cướp giật! Một cái quần jeans thôi mà gần hai trăm bảng Anh...Đây là cướp tiền đó! Chẳng lẽ ông chủ của siêu thị tổng hợp này có thể cho phép chuyện này xảy ra? Nhất định là đầu anh ta có bệnh...” Cô vội vàng nuốt lại lời tiếp theo, cười khan với anh.

Nhậm Quả Quả đột nhiên nghĩ ra, siêu thị tổng hợp này là của Đường thị, mà người trước mắt chính là CEO của Đường thị.

“Ha ha ha...Thực xin lỗi...” Cô lặng lẽ cúi đầu nhận lỗi, xong rồi, lần này nhất định cô sẽ bị đuổi...Cô khép chặt mắt, chuẩn bị nhận lấy cái chết.

Bách Nghiêu Tân lạnh lùng nhìn Nhậm Quả Quả đang rũ đầu xuống, cũng cảm thấy mình có bệnh, nếu không sao còn có thể dễ dàng tha thứ cho Nhậm Quả Quả đứng trước mặt anh, mà không phải là bảo cô về nhà mình đi.

“Cô chọn vài bộ quần áo cho cô ấy, gói lại, kể cả đồ lót. Chọn thứ tốt nhất cho tôi.” Bách Nghiêu Tân nói với cô gái quầy kinh doanh.

Oa? Nhậm Quả Quả hơi giật mình, ngẩng đầu, kinh ngạc mà nhìn Bách Nghiêu Tân. Anh không bảo cô rút đi!

Mặt cô lập tức hiện lên nụ cười làm hiện lên đôi má lúm đồng tiền cực kỳ dễ thương, “Bách Nghiêu Tân, cảm ơn.”

Anh lạnh lùng chuyển mắt đi, cảm thấy nụ cười này quá mức chói mắt khiến người ta không nhìn được mà muốn cười lại.

Anh kiểm chế ước muốn nhếch khóe môi lên, khuôn mặt tuấn tú càng xúng, giao Tiểu Bối Bối trong lòng cho cô, “Ôm Tiểu Bối Bối cho tốt.”

Cô gái quầy chuyên doanh đã cầm quần áo được chọn tốt tới, “CEO, đã chọn xong đồ rồi. Dáng vẻ của tiểu thư này thật đáng yêu, nên tôi chọn phong cách khá thoải mái. Ngài có muốn nhìn không?”

“Không cần. Gói lại là được rồi.” Bách Nghiêu Tân lấy một cái thẻ tín dụng màu đen từ trong ví ra.

“Aiz!” Nhậm Quả Quả tròn tròn mắt, vội mở miệng, “Tôi có thể tự mua được!” Trong ba lô của cô cũng có thẻ tín dụng mà các anh cho, nhưng cho tới bây giờ cô chưa từng dùng.

“Cô lấy cái gì ra trả?” Bách Nghiêu Tân liếc cô một cái đầy khinh thường. Nếu cô có tiền thì đi làm bảo mẫu làm gì? Hơn nữa, xem dáng vẻ nhìn giá đầy mắt mặt của cô, có thể nói rõ lên ba chữ: Tôi rất nhiều.

“Tôi...” Cô từ từ nuốt hai chữ “có tiền” lại dưới ánh mắt của anh.

Cô phát hiện không phải anh độc tài chuyên chế, mà là vô cùng độc tài chuyên chế.

“CEO, có muốn đưa quần áo tới chỗ ngài không?” Cô gái quầy chuyên doanh trả lại thẻ tín dụng cho anh, nhân tiện hỏi.

“Không cần.” Bách Nghiêu Tân cầm lấy bốn cái túi xách, sau đó nói với Nhậm Quả Quả: “Đi.”

“A...” Nhậm Quả Quả ngoan ngoãn đi bên cạnh, nhìn bốn cái túi xách mới trên tay Bách Nghiêu Tân, đôi môi lặng lẽ cong lên. Hì hì, Bách Nghiêu Tân mua quần áo cho cô đó!

Mà cô gái quầy chuyên doanh thấy hai người đi rồi, lập tức lấy điện thoại di động ra, bắt đầu đưa chuyện.

Trời ơi! CEO lạnh lùng của bọn họ vậy mà lại đưa một cô bé tới mua quần áo, còn tự mình cầm túi nữa!

A...còn có, còn có cô bé kia vừa chọn quần áo vừa nhìn giá! Lại nhìn quần áo trên người cô, thấy thế nào cũng là một người nghèo, nhưng lại ôm một đứa bé...

Đây không phải rõ ràng là tình tiết chìm sẽ biến thành phượng hoàng sao? Nhưng cô rất thông minh khi dùng đứa bé để trói chặt CEO! Nhìn một nhà ba người hạnh phúc, cô có thể thấy được, lúc cô bé chơi đùa

với đứa bé kia, ánh mắt CEO nhìn cô bé rất nồng nàn! Đường như muốn một miếng ăn cô vào bụng vậy...A, cô đứng bên cạnh nhìn thấy mà đỏ cả mặt!

Cô gái quầy chuyên doanh che mặt, nhớ lạnh cảnh tượng đó, vừa ao ước được như Nhậm Quả Quả, vừa ghen ghét.

CEO cứ vậy mà chết rồi! Các cô cũng tan nát cõi lòng rồi!

Chỉ trong một đêm ngắn ngủi, tin đồn về Bách Nghiêu Tân đã bay đầy trời.

Nhậm Quả Quả hoàn toàn không biết chỉ trong một buổi tối, cô đã bị một đám phụ nữ yêu thương hâm mộ Bách Nghiêu Tân dán cho cái mác hồ ly tinh.

May là trong siêu thị tổng hợp có quy định cấm quay phim chụp ảnh nên mới không có ai len lén chụp ảnh Nhậm Quả Quả tung lên mạng.

Về phần Bách Nghiêu Tân, anh đương nhiên càng không để ý. Bởi vì có chuyện khiến anh quan tâm hơn ngay trước mắt.

Bước vào cửa nhà là đã tám giờ. Bình thường lúc này anh hẳn là đã tắm xong, chuẩn bị xử lý các việc mang về nhà, kết quả cho tới bây giờ còn chưa ăn tối...Không chỉ như thế, lịch làm việc hôm nay của anh hoàn toàn bị xáo trộn.

Bắt đầu từ sáng sớm, mọi chuyện đã ra khỏi tầm kiểm soát của anh. Từ lúc bắt đầu tâm trạng của anh đã xấu không nói, cuối cùng chỉ còn lại tràn đầy bất đắc dĩ.

Vốn muốn bảo Nhậm Quả Quả chuẩn bị bữa tối nhưng nhìn cô đang ôm cháu gái, mở to hai mắt đầy vô tội nhìn anh...Anh mới nhận ra nên để cho cô ôm Tiểu Bối Bối đi tắm rồi dỗ ngủ, anh chấp nhận số phận vào phòng bếp.

Anh thực sự không hiểu, vì sao mình lại phải nấu này nọ cho bảo mẫu ăn? Rõ ràng anh mới là ông chủ cơ mà?

Lúc Bách Nghiêu Tân đang khó hiểu với chính hành động của mình, Nhậm Quả Quả đã ôm viên cầu nhỏ i tắm sạch sẽ, bôi phấn rôm, mặc tã, mặc áo ngủ rồi ôm cô bé đang đưa qua lại, vỗ nhẹ lưng, dỗ viên cầu nhỏ ngủ.

Từ đầu tới cuối viên cầu nhỏ rất ngoan, mở to đôi mắt tròn xoe nhìn cô, cho đến khi cô đứng đưa qua lại nhẹ nhàng mới ngáp một cái, từ từ nhắm mắt lại.

Nhậm Quả Quả vừa dỗ viên cầu nhỏ ngủ, vừa nhìn vào phòng Bách Nghiêu Tân đầy tò mò.

Phòng anh rất sạch sẽ, các thứ được sắp xếp ngay ngắn, chăn cũng gấp thành hình miếng đậu hũ vuông góc. Khi cô thấy sách được sắp xếp theo vằn trên tường thì không hề thấy bất ngờ tí nào.

Phòng Bách Nghiêu Tân rất hợp với tính cách rắc rối của anh. Điều không hợp nhất trong đó chính là cái giường trẻ con màu hồng nhạt bên cạnh cái giường lớn màu xanh đậm, khiến căn phòng màu xanh lam không được hài hòa lắm, tạo cảm giác thật tức cười, khiến người ta muốn cong khóe môi lên.

Nhậm Quả Quả có thể tượng tượng được khi Bách Nghiêu Tân đặt chiếc giường trẻ con trong phòng sẽ có bao nhiêu bối rối...Nhưng anh vẫn để viên cầu nhỏ ngủ trong phòng mình mà không để bé ngủ một mình ở phòng khách bên cạnh. Dù có bảo mẫu chăm sóc cho viên cầu nhỏ, anh cũng chưa nói để cô ngủ chung với bé. Thật ra anh rất bảo vệ viên cầu nhỏ!

Tuy khi chăm sóc viên cầu nhỏ hơi luống cuống tay chân, bé cũng không cảm kích mà chỉ luôn khóc với anh, lúc đó mặt anh rất đen nhưng cô có thể nhìn ra được anh rất thương bé. Bởi vì động tác ôm bé của anh rất dịu dàng, cẩn thận từng ly từng tí như sợ sẽ làm đau bé.

"Tiểu Bối Bối, con có một người chú tốt đấy." Nhậm Quả Quả sờ mặt Tiểu Bối Bối. Cô bé đã ngủ say, cái miệng nhỏ nhắn thỉnh thoảng mở ra chép chép một tí, khuôn mặt đỏ bừng thật đáng yêu.

Nhậm Quả Quả khẽ hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của viên cầu nhỏ một cái, mới cẩn thận đặt bé vào giường trẻ con, đắp kín chăn, xác định bé không tỉnh lại cô mới đi ra khỏi phòng Bách Nghiêu Tân.

Vừa ra khỏi phòng đã ngửi thấy mùi thơm bay ra từ phòng bếp. Bụng cô kêu lên ọc ọc ngay lập tức. Cô đã đói rất lâu. Bữa trưa đã sớm bị tiêu hóa hết. Cô chưa từng ăn tối muộn như vậy.

Cô vuốt cái bụng trống trơn, rất tự nhiên mà đi về phía phòng bếp.

Bách Nghiêu Tân đã nấu xong mì hải sản. Anh bưng hai tô đặt lên bàn cơm. Nước mì trong suốt được rắc hành băm, thịt băm và một trái trứng, rất đơn giản nhưng rất thơm.

Tay nghề nấu ăn của anh rất tốt. Đã làm thì phải làm tốt nhất, đây là nguyên tắc của anh. Dù nấu thứ gì cũng vậy. Dầu sao người ăn cũng là anh, anh sẽ không ngược đãi dạ dày của mình.

Người có thể ném được tay nghề nấu ăn của anh không nhiều. Ngoài người nhà họ Bách ra chỉ có vị hôn thê trước đây được ném qua vài lần. Bởi vì anh rất không thích nấu cho người khác ăn, nguyên nhân rất đơn giản: Anh đã quen chỉ làm một phần, nấu nhiều thì phải thu dọn nhiều, thật rất phiền phức.

Nếu để người quen biết anh nấu mì cho bảo mẫu ăn, nhất định sẽ bị dọa sợ. Đây không phải là chuyện Bách Nghiêu Tân làm... Kể cả Đường Hiểu Lam muốn ăn đồ ăn con trai nấu cũng phải van xin khổ sở rất lâu với anh.

Thấy Nhậm Quả Quả, Bách Nghiêu Tân thân nhiên hỏi, “Tiểu Bối Bối ngủ rồi à?”

“Ừ.” Nhậm Quả Quả gật đầu, nhìn Bách Nghiêu Tân bằng ánh mắt tò mò.

Bách Nghiêu Tân đã cởi áo khoác Âu phục và cà vạt ra, mở hai nút áo trên, có thể lơ mơ thấy được bộ ngực cường tráng. Tay áo cũng được xắn lên tới khuỷu tay, đường cong cơ bắp đầy sức mạnh, nhìn rất đẹp. Cái kính trên mắt đã được gỡ xuống. Không có kính che đi, khuôn mặt khôi ngô của anh càng trở nên rực rỡ hơn.

“Anh không bị cận.” Bây giờ Nhậm Quả Quả mới phát hiện, “Không bị cận thì đeo kính làm gì? Như vậy không khó chịu sao?”

“Câu hỏi của cô thật nhiều.” Bách Nghiêu Tân kéo cái ghế ra, ngồi xuống, bắn ánh mắt sắc bén về phía cô, “Tôi là chủ hay cô là chủ?” Hỏi thật thuận miệng. Anh không có nghĩa vụ phải trả lời cô.

Sao Nhậm Quả Quả không nhận ra anh không vui? Cô vội vàng ngoan ngoãn ngậm miệng lại, không dám mở miệng nữa, từ từ chuyển mắt qua tô mì đang tỏa hương thơm ngát...Thoạt nhìn rất ngon. Cô nuốt nuốt nước miếng.

Tiếng nuốt nước miếng của cô rất lớn, Bách Nghiêu Tân nghe thấy được thì lạnh lùng nhìn cô, “Cô còn đứng ngốc ở đó làm gì? Đói sao không ăn?”

Nhậm Quả Quả chớp chớp mắt: “Tôi có thể ăn à?” Sở dĩ có thêm một tô mì là để cho cô? (hết nói nổi....)

“Không ăn thì thôi.” Anh vươn tay ra định dời cái tô phía đối diện về trước mặt mình.

“Tôi chưa nói không ăn!” Cô vội vàng xông lên trước bảo vệ cái tô của mình. Cô ngồi vào ghế, cầm đũa lên ăn, không quên nở một nụ cười với Bách Nghiêu Tân, “Cảm ơn.”

Anh chỉ hừ nhẹ một tiếng, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như cũ, nhưng ánh mắt đã không tự chủ được mà nhìn khuôn mặt vui vẻ của Nhậm Quả Quả, thấy cô cầm thìa lên múc một thìa nước uống trước.

Nước mì vẫn còn nóng. Cô sợ nóng nên chu cái miệng nhỏ nhắn ra thổi vài cái, đôi má phúng phính lay động theo động tác của cô, tựa như một con sóc khiến Bách Nghiêu Tân chột cảm thấy thật đáng yêu.

Cô há miệng thổi vài cái, thấy nước đã không còn nóng nữa nên vội vàng uống. Nước mì thơm nồng nàn chảy vào miệng, thoáng cái liền làm ấm cái dạ dày trống rỗng của cô. Cô tròn tròn mắt đầy ngạc nhiên, không thể tin được mà nói: “Nước mì ngon quá...”

Cô thấy nước mì trong trong nhàn nhạt, tưởng rằng vị sẽ rất nhạt, không ngờ mùi vị khi ăn không giống như tưởng tượng. Nước mì rất ngọt lại không mất đi vị ngon của hải sản, còn có thêm mùi thơm của hành băm.

Nhậm Quả Quả gấp mì lên, vội vàng thổi nguội, gấp gấp bỏ vào miệng, “Ừm...Mì cũng rất ngon.” Cô vừa nhai kỹ vừa hí mắt nói, vẻ mặt đầy sùng mĩ: “Bách Nghiêu Tân, tay nghề nấu ăn của anh thật tốt!”

Khóe miệng Bách Nghiêu Tân nhẹ nhàng cong lên. Anh ngay lập tức cứng khóe môi lại, trừng Nhậm Quả Quả một cái đầy ghét bỏ, “Lúc ăn đừng nói chuyện.” Bắn muốn chết.

“A...” Cô gật đầu, không rảnh nói chuyện nữa. Mì ngon đến mức khiến cô muốn nuốt luôn cả lưỡi mình.

Thấy tướng ăn không hề thực nữ chút nào của cô, anh thật không biết nên nói gì. Nhìn dáng người cô nhỏ nhỏ, không nghĩ tới ăn lại ngon miệng như vậy.

Anh nhìn không được mà nhìn cô. Gương mặt cô phồng lên, vì được ăn ngon mà ánh mắt cong lên, không hề che giấu sự vui vẻ trên mặt. Thấy cô ăn khiến người ta có cảm giác thứ đó thật ngon, tăng thêm cảm giác thèm ăn.

Anh cũng gấp một gấp lên bỏ vào miệng. Là mùi vị mà anh quen nhưng lại cảm thấy hơi khác, cảm giác dường như mì hôm nay ngon hơn một chút.

Nhìn Nhậm Quả Quả ăn tới mức mũi đỏ mồ hôi...Chẳng lẽ là chịu ảnh hưởng bởi tướng ăn của cô?

Sống một mình nên anh đã quen với việc ăn một mình. Đã rất lâu không có người ăn cơm cùng như thế này rồi.

Cô rất tập trung ăn mì, dường như vùi cả mặt vào tô. Bách Nghiêu Tân mới ăn vài miếng cô đã giải quyết được một nửa rồi.

Phụ nữ có thể ăn uống thoải mái như thế trước mặt anh ngoài chị cả nhà anh cũng chỉ có cô bảo mẫu này thôi.

Bách Nghiêu Tân không nén được cảm giác mới lạ. Có phải bảo mẫu này sùng bái anh không? Sao trước mặt anh lại không để ý gì đến hình tượng như vậy?

9. Chương 9

Những người phụ nữ mến mộ từng ăn cơm với anh, ai cũng có dạ dày của chim nhỏ, giống như ăn là đòi mạng của các cô không bằng, khiến anh thấy mà không hề ngon miệng chút nào. Hơn nữa đồ ăn không phải anh nấu cũng không ngon, khiến anh càng thêm không có hứng thú.

Cũng là người mến mộ anh, nhưng thái độ của Nhậm Quả Quả khác hoàn toàn với những người phụ nữ kia. Ở trước mặt anh, cô không giả vờ cũng không làm cao, chỉ ngơ ngác thẩn thờ, thậm chí cũng không nói chuyện yêu đương với anh, bởi vì anh là người có “sùng bái”...Nếu không phải về mặt lúc cô nói những lời này rất nghiêm túc thì anh sẽ cho rằng cô đang mỉa mai mình.

Sùng bái cái đầu quỳ! Bách Nghiêu Tân anh còn chưa có chết, không cần cô sùng bái!

Nghĩ tới hai chữ này, anh lập tức giận tái mặt. Tâm trạng tốt vừa dâng lên mất đi ngay. Nhìn bộ dáng thỏa mãn của Nhậm Quả Quả, anh thấy vô cùng chướng mắt.

“Nhậm Quả Quả.” Bách Nghiêu Tân lạnh giọng nói, “Chỉ một bữa này thôi. Từ mai bắt đầu đổi lại là cô nấu.” Đừng mong anh làm lần nữa cho cô. Bách Nghiêu Tân anh chỉ có lòng tốt lúc này thôi!

“Hà?” Nhậm Quả Quả ngẩng đầu, khề nhếch cái môi đầy dầu mỡ lên, “Tôi nấu?”

Bách Nghiêu Tân nhú mày nhìn cô, “Không phải sáng sớm nay tôi đã nói trừ bữa trưa thì bữa sáng và tối đều do cô chuẩn bị à?” Đừng nói với anh là cô đã quên lời mình nha!

Ặc...Nhậm Quả Quả nhớ lại.

Nhưng...Cô nhìn mì hải sản ngon miệng, “Nhưng tay nghề của anh tốt như vậy...” Sao lại muốn cô nấu?

Nhìn ra ý nghĩ của cô, Bách Nghiêu Tân nheo mắt lại một cách âm lạnh, “Cô có từng thấy ông chủ nấu đồ ăn cho bảo mẫu chưa?” Đừng tưởng rằng anh tốt với cô một lần là có thể được voi đòi tiên.

Ặc, hình như không có. Nhậm Quả Quả lắc đầu.

Bách Nghiêu Tân hừ lạnh, “Bữa ăn này là ngoại lệ, không có lần nữa đâu.” Dứt lời, anh dọn tô của mình, đứng lên, “Ăn xong thì rửa tô cho sạch, rồi đặt lên kệ chén bên cạnh, nhớ, phải đặt theo thứ tự.”

Phòng bếp của Bách Nghiêu Tân được sắp xếp rất rõ ràng. Bên phải bồn rửa chén có một cái giá để chén, đĩa để bên phải, chén để bên trái, đũa và thìa để phía sau, các loại nồi được xếp lên tủ...Chung quy các thứ được chia ra, đặt ở chỗ cố định nhưng được sắp xếp rất ngăn nắp.

Nhậm Quả Quả nhìn phòng bếp không dính một hạt bụi, im lặng gật đầu.

“Bữa sáng của tôi vào 7h. Tôi ghét nhất là đến muộn.” Hôm nay anh đã muộn đủ rồi, “Nhớ là phải chuẩn bị xong vào lúc 7h đúng.” Anh phân phó xong, hoàn toàn không nhìn về mặt bối rối của Nhậm Quả Quả, thản nhiên ra khỏi phòng bếp.

Nhậm Quả Quả sững sờ nhìn bóng lưng rời đi của Bách Nghiêu Tân, lại nhìn tô mì cô đã ăn được một nửa...Trong miệng vẫn còn lưu lại vị ngon của mì. Cô vẫn chưa ăn no nhưng đã cảm thấy nuốt không trôi nữa rồi.

Làm sao bây giờ...Từ trước tới giờ cô chưa từng nấu gì cả!

Nhậm Quả Quả xoay xoay đồng tử đen nhánh, len lén mở cửa phòng Bách Nghiêu Tân.

Trong phòng rất tốt. Rèm cửa màu xanh đậm vừa dày vừa nặng cản đi ánh sáng mặt trời, chỉ để vài hạt nắng len lỏi qua, chiếu vào căn phòng tối tăm tạo nên vầng sáng mịn mờ.

Nhậm Quả Quả đảo mắt qua bóng dáng đang nằm trên cái giường có kích thước 2x2.6m, xác định không đánh thức người nằm trên đó mới thở ra nhưng vẫn cố giữ cho hơi thở thật nhẹ nhàng.

Cô kiểm soát, cẩn thận nhích trên sàn nhà lạnh buốt, mục tiêu là cái giường trẻ con màu hồng phấn bên phải giường lớn.

Cô muốn nhìn xem viên cầu nhỏ có thức giấc không. Cả đêm không nghe tiếng khóc của cô bé khiến cô cảm thấy rất không yên tâm. Bình thường nửa đêm Tiểu Bối Bối không khóc đến tỉnh à? Sao đã nửa đêm mà cô bé không có chút động tĩnh nào thế?

Cũng không phải cả đêm cô không ngủ mà chú ý tiếng động từ căn phòng bên cạnh. Tuy đúng là cả đêm cô chưa từng chớp mắt nhưng là vì lên mạng tìm thực đơn cho bữa sáng, sau đó chạy tới phòng bếp lục đồ trong tủ lạnh, xem có nguyên liệu thích hợp như trên thực đơn không.

Cô chuẩn bị từ 5h sáng ở trong phòng bếp, sau khi trải qua một cuộc đại chiến, cuối cùng đã chuẩn bị tốt bữa sáng.

Nhậm Quả Quả có cảm giác rất thành công mà nhìn bữa sáng, phát hiện mình cũng có thiên phú nấu ăn, khả khả! Xem ra bữa tối không thành vấn đề nữa rồi!

Cô phi thường hài lòng với tay nghề của mình, sau đó nhìn đồng hồ một chút. Mới có 6h...Không biết Tiểu Bối Bối dậy chưa? Nếu dậy rồi khóc, đánh thức Bách Nghiêu Tân thì làm sao bây giờ?

Sau một hồi đắn đo suy nghĩ, cuối cùng Nhậm Quả Quả quyết định mò vào phòng của Bách Nghiêu Tân.

Lúc bước qua giường anh, cô cúi thấp người, sau đó ghé vào bên giường trẻ con.

Viên cầu nhỏ đã dậy từ lâu nhưng không khóc, đang chơi chân của mình. Khi thấy Nhậm Quả Quả, dường như đôi mắt to mà lam sáng lên, lật người ngay lập tức, vươn tay ra với cô.

“A a!” Viên cầu nhỏ lên tiếng đòi bế.

“Suyt!” Cô dùng ngón trỏ chặn môi, muốn cô bé đừng lên tiếng.

Viên cầu nhỏ sao hiểu ý được? Bé nằm sấp xuống, nâng đầu lên cao, đá đá chân một cách vui vẻ.

“Ê a a!” Tiếng cô bé càng lớn hơn, nâng hai tay lên cao đòi bế.

“Tiểu Bối Bối ngoan, đừng lên tiếng, đừng đánh thức chú con...”

“Không kịp nữa rồi.” Một giọng nói bay tới từ trên cái giường lớn phía sau.

Sống lưng Nhậm Quả Quả cứng đờ, dừng lại vài giây rồi từ từ quay đầu lại.

Bách Nghiêu Tân đã ngồi dậy, bắt chéo hai chân, lạnh lùng nhìn Nhậm Quả Quả.

Từ lúc cô mò mẫm mở cửa phòng anh đã tỉnh. Từ trước tới nay anh luôn thính ngủ, chỉ một tiếng động nhỏ cũng có thể đánh thức anh.

Khi thấy Nhậm Quả Quả thò đầu vào phòng, anh nhin không được mà nhú mày. Anh không cho rằng cô có can đảm leo lên giường mình. Nhưng cô dám tự tiện vào phòng anh, đây đã phạm vào tối kỵ của anh.

Anh nheo mắt nhìn xem cô muốn giở trò quỷ gì. Sau đó thấy cô kiễng chân, hai tay khép chặt bên người tựa như kẻ trộm, đi một bước thì liếc lên giường một cái, dùng động tác hài hước này mà mò tới bên cái giường trẻ con.

Mà Tiểu Bối Bối vốn đang ngủ ngon, vừa nhìn thấy Nhậm Quả Quả liền hưng phấn, chắc! Anh thật muốn biết tiểu nha đầu này họ Nhâm hay họ Bách. Sao nó vừa nhìn thấy anh thì liền khóc cho anh xem?

Anh không thừa nhận mình đang ghen tỵ, cho nên không thể nhin được nữa mà lên tiếng, chờ xem Nhậm Quả Quả đối mặt với mình ra sao.

Nhậm Quả Quả cứng mặt, cố gắng nở một nụ cười thật nhạt nhẽo, “Hi, sớm.” Xong rồi, sắc mặt Bách Nghiêu Tân rất xấu. Sợ anh sẽ hiểu lầm, cô vội vàng nói: “Anh đừng lo, tôi không muốn nhào vào anh đâu! Tôi chỉ muốn nhìn xem Tiểu Bối Bối dậy chưa thôi!”

Sợ anh không tin, cô còn thận trọng giơ tay phải lên, “Thật đấy! Tôi xin thề tôi tuyệt đối không có ý nghĩ bò lên giường của anh.”

Muốn bò thì bò vào ban đêm, làm gì có ai bò lên vào sáng sớm...Nhậm Quả Quả thầm nói nhỏ trong miệng.

Mà tai Bách Nghiêu Tân cực kỳ thính nên nghe rất rõ. “Cho nên bây giờ cô đang nói với tôi là đêm nay cô sẽ trèo lên giường của tôi à?”

Ặc, nói nhỏ vậy mà cũng nghe thấy? Nhậm Quả Quả cứng đờ mặt, vội vã lắc đầu, mở mắt thật to, cố hết sức bày ra bộ dáng vô tội. “Không có! Sao tôi dám!” Sau đó quan sát sắc mặt u ám của Bách Nghiêu Tân bằng cái nhìn sợ hãi, “Nếu không để tôi thề lần nữa...”

“Khỏi!” Bách Nghiêu Tân không tin chuyện thề thốt, “Sau này khi không có sự cho phép của tôi thì không được bước vào phòng tôi.”

“Vâng ạ.” Nhậm Quả Quả ngoan ngoãn cúi đầu.

“Ra ngoài.”

“A...” Cô bước về phía cửa phòng.

“A a?” Viên cầu nhỏ thấy Nhậm Quả Quả không để ý tới mình mà đi, há miệng kêu vài tiếng, sau đó đối mặt với Bách Nghiêu Tân, “Oa!” một tiếng khóc lên.

Thật sự là đủ rồi! Bách Nghiêu Tân hít sâu một hơi, cắn răng nói: “Tiện thể ôm Tiểu Bối Bối ra đi.”

“Vâng ạ.” Nhậm Quả Quả vội vàng ôm viên cầu nhỏ đang khóc oa oa ra khỏi phòng anh.

Anh xoa xoa huyết thái dương, cảm thấy rất đau đầu. Cháu gái đã khiến sinh hoạt của anh rối loạn, lại còn thêm một bảo mẫu không biết điều...Mới chỉ hai ngày ngắn ngủi, anh cũng đã bắt đầu nhớ cuộc sống yên bình của mình.

Nhưng thần kỳ nhất là anh vẫn giữ cô bảo mẫu ngu ngốc này lại bên cạnh mà không đuổi đi...Anh thật không hiểu vì sao, dường như khi thấy đôi mắt bồ câu của cô, nhìn nụ cười của cô, anh liền mềm lòng, sau đó sẽ lại cho cô một cơ hội nữa, sau đó người bị hành hạ chính là anh.

Bách Nghiêu Tân bắt đắ dĩ xuống giường, rửa mặt chải đầu đơn giản, thay bộ quần áo thoải mái màu kem. Hôm nay là chủ nhật, không phải đi làm. Nhưng từ trước tới giờ không ngủ dậy trễ. Sinh hoạt của anh rất có quy luật.

Ra khỏi phòng, anh đi về phía phòng bếp.

Tiểu Bối Bối ngồi trên ghế trẻ con, vừa kêu y y a a, vừa ăn táo xay mà Nhậm Quả Quả làm cho. Bách Nghiêu Tân đã thấy bữa sáng trên bàn ăn. Bát cháo ngô vẫn đang bốc khói, một cái trứng nát nát, salad lớn nhỏ không đều rưới chút nước sốt kiểu pháp đen đen, bên cạnh còn có vài lọ mứt hoa quả và nước cam.

Bữa sáng rất đơn giản nhưng Bách Nghiêu Tân tròng cái bàn bếp vô cùng lộn xộn, không chỉ có trứng dính vào mà còn có vỏ trứng, rau xà lách, cà rốt xách vụn, còn có vụn gì đó béo ngậy. cô thậm chí còn không vứt vỏ lọ vào thùng rác mà để trên bàn!

Càng không phải nhắc tới cái chảo khắc hình hoa màu đỏ từ Italia, đáy chảo đẹp đẽ dường như đã khoác lên tấm áo màu đen. Mà bức tường màu trắng sạch sẽ cũng bị dầu mỡ bắn tung toé lên.

Sắc mặt Bách Nghiêu Tân đen đi từng chút một.

Nhậm Quả Quả run như cây sậy, nhìn sắc mặt nách nghiêu tân rồi nhìn theo tầm mắt anh, quét qua căn bếp bị cô biến thành rối loạn. cô liếm liếm môi, nói thật cẩn thận.

“Ặc, tôi sẽ thu dọn lại thật sạch.” Sợ anh không tin, cô lại giơ tay phải lên, thề son sắt, “thật mà, tôi thề đấy.”

Bách nghiêu tân thở sâu, không thể nhịn được nữa mà rống lên với Nhậm Quả Quả : “Nhậm Quả Quả! cô cút đi cho tôi!”

Cút! Cút đi đâu? Đương nhiên là lặn ra khỏi phòng bếp của anh!

Nhưng cô lại cho rằng anh muốn cô cút ra khỏi nhà mình, sợ đến mức không dám hé răng. Mà viên cầu nhỏ cũng bị tiếng quát của anh dọa sợ, viên mắt đỏ lên, khóc oa oa.

Sợ tiếng khóc của viên cầu nhỏ càng khiến anh tức giận hơn, cô ôm chặt cô bé chạy ra xa khỏi phòng bếp. Nhảy lập tức Bách Nghiêu Tân có cảm giác mình như kẻ ác.

Đầu của anh càng đau hơn rồi.

Chợ Bách Nghiêu Tân thu dọn phòng bếp xong, đi ra phòng khách thì không thấy nửa cái bóng. Suy nghĩ một lúc, anh đi tới phòng dành cho khách mà cô ở.

Cửa phòng dành cho khách nửa mở. Anh nhẹ nhàng đẩy ra thì thấy cô đang ngủ trên giường, cháu gái dang hai tay hai chân ngủ bên cạnh, cái mũi nhỏ héch lên, ngủ rất say.

Bách Nghiêu Tân dùng đầu ngón tay khe khẽ vuốt mặt cháu gái. Viên cầu nhỏ chếp miệng, cọ cọ vào ngón tay anh, mở to miệng ngủ thật say, đáng yêu tới mức khiến khoé miệng anh cong lên.

Sau đó, anh nhìn về phía Nhậm Quả Quả thì liền thất thần.

Mũi cô đỏ đỏ, khoé mắt vẫn vương chút nước, thật rõ ràng là đã khóc. Về phần nguyên nhân vì sao khóc, anh không cần nghĩ cũng biết.

thật là, chỉ hung dữ một chút thôi. Phòng bếp của anh bị cô biến thành như vậy anh còn chưa khó đây.

Mà anh là người dọn dẹp mà! Anh không biết bây giờ ai mới là chủ nữa.

Nhưng... nhìn khuôn mặt vẫn còn vương nước mắt của cô, trong lòng anh dâng lên một chút áy náy, bắt đầu hối hận vừa nãy đã rống lên với cô. thật sự là gặp quỷ rồi!

Đời này anh chưa từng áy náy với ai, không ngờ người khiến anh áy náy đầu tiên lại là một bảo mẫu. Nhưng anh đâu có làm gì cô? rõ ràng là cô làm dơ phòng bếp của nha.

“Tôi đáng sợ đến thế sao?” Bách Nghiêu Tân lẩm bẩm, nhin được mà vương ngón tay sờ lên khoé mắt ửng đỏ của Nhậm Quả Quả, đầu ngón tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mắt cô.

Nhậm Quả Quả ngủ không sâu, mỗi lần bị đụng chạm liền thức dậy. cô chớp chớp mắt, lông mi lướt qua ngón tay anh, khiến trái tim anh có cảm giác bị khảy nhẹ một cái.

Ngựa ngựa, tựa như có một chiếc lông chim phất qua, khiến nhịp tim Bách Nghiêu Tân hơi tăng tốc.

Nhậm Quả Quả mở mắt ra liền thấy Bách Nghiêu Tân, sợ tới mức suýt chút nữa thì nhảy dựng lên. Nhưng thấy viên cầu nhỏ ngủ bên cạnh, cô vội vàng thả nhẹ động tác, nhìn anh bằng ánh mắt sợ hãi.

“Bách Nghiêu Tân, anh còn đang tức giận à?” cô yếu ớt hỏi.

“cô nói xem?” Mặt anh không biểu cảm, nhìn dáng vẻ nhút nhát của cô liền cảm thấy vừa bực mình vừa buồn cười. Về mặt thể này là sao? Y như bị anh bắt nạt vậy. Anh chỉ rống lên một câu với cô thôi mà.

“A...” Nhậm Quả Quả lặng lẽ cúi đầu, rầu rĩ nói: “Chút nữa tôi sẽ đi”.

“đi đâu?” cô nói không đầu không đuôi khiến anh chẳng hiểu gì cả.

cô liếc anh một cái đầy tội nghiệp đáng thương, không tự giác được mà dùng nghữ khí lên án, “không phải anh bảo tôi rút đi sao?” Lại còn rống lên. Đời này chưa có ai rống lên với cô như thế.

Cả giác bị rống thật tủi thân Sau đó viên cầu nhỏ khóc. cô vừa dỗ bé vừa rơi nước mắt, cộng thêm hai ngày không ngủ đủ, cuối cùng viên cầu nhỏ ngủ xong cô cũng ngủ thiếp đi bên cạnh.

Rốt cuộc Bách Nghiêu Tân đã hiểu, hoá ra cô cho rằng anh bảo cô biến đi, tức là rút khỏi nhà anh. Đúng rồi! Sao anh không bảo cô rút ra khỏi nhà mình nhỉ?

Thấy viên mắt nhậm quả quả ửng đỏ, anh thở dài.

“Tôi bảo cô rút ra khỏi phòng bếp.” Được rồi, anh lại mềm lòng, lại cho cô cơ hội rồi.

Oa? Nhậm Quả Quả nhanh chóng ngắt đầu, “Cho nên... không phải anh muốn đuổi tôi?”.

10. Chương 10

“Tôi muốn đuổi cô đi mà cô còn có thể ở đây à?” Bách Nghiêu Tân dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc với cô, hỏi vấn đề ngu ngốc này!

Về mặt vốn không gọn sóng của Nhậm Quả Quả liền phần chấn lên. Cô tròn tròn mắt, vừa mừng vừa sợ. Bách Nghiêu Tân không định từ chối cô. Cô vẫn có thể ở lại!

“Bách Nghiêu Tân, cảm ơn!” Hưng phấn quá mức khiến cô hí hửng, ôm chầm lấy Bách Nghiêu Tân, vui vẻ hôn một cái lên mặt anh. Lúc cô quá vui sẽ như đối xử với người thân, không suy nghĩ gì mà hôn tiếp theo thói quen.

Chờ cô phát hiện ra không bình thường thì đã không còn kịp rồi.

Bách Nghiêu Tân cũng ngây ngẩn cả người. Thân mình nho nhỏ mềm mại dán sát lại, đôi môi cũng mềm mại, mũi ngửi thấy mùi sữa thơm ngọt ngào, xúc cảm vừa thơm vừa mềm khiến anh suýt chút nữa thì muốn gơ tay lên ôm lấy Nhậm Quả Quả.

Thật chỉ suýt chút nữa... Tiếng chuông điện thoại vang lên bên ngoài ngăn ạn lại, cùng làm hai người đang ngây ra tỉnh lại.

Nhậm Quả Quả vội vàng buông anh ra, khuôn mặt nhỏ nhắn sung huyết đỏ bừng, đồng tử xoay vòng nhưng không dám nhìn Bách Nghiêu Tân. Anh cũng không nói gì cả.

Anh ra khỏi phòng ngay lập tức, tới phòng khách nghe điện thoại.

Bách Nghiêu Tân vừa rời đi, Nhậm Quả Quả lập tức vùi mặt vào hai tay, không ngừng thét lên chói tai trong lòng.

A a a, mình đang làm gì vậy? Sao lại hôn Bách Nghiêu Tân chứ! Có phải anh sẽ cho rằng mình ăn đậu hũ của anh không? Cô không có ý này đâu! Cô chỉ là quá vui, nhất thời cảm lòng không đậu nên... A a a... Làm sao bây giờ? Lần này Bách Nghiêu Tân có cho cô cơ hội nữa không? Có đuổi cô đi thật không?

Đang lúc Nhậm Quả Quả phiền muộn muốn chết, lại nghe tiếng Bách Nghiêu Tân truyền tới từ phòng khách.

“Ông nội, con sẽ cố gắng...Không, con tốt lắm...Đợi chút! Ông nội, ông hãy nghe con nói...”

Cô ngẩng đầu, nhìn về phía cửa đầy nghi ngờ.

Có chuyện gì rồi à? Sao Bách Nghiêu Tân lại kích động như thế?

Cô tò mò ra khỏi phòng, chờ lúc cô ra tới phòng khách thì anh đã đặt điện thoại xuống. Thật ra anh muốn rút dây điện thoại ra nhưng thấy Nhậm Quả Quả đi tới, vì để bảo vệ hình tượng bình tĩnh trầm ổn của mình nên anh ép mình từ từ đặt điện thoại xuống.

Cô đối mặt với anh, nhớ tới nụ hôn vừa rồi, mặt đỏ lên, vội vàng giải thích: “Vừa rồi tôi không cố ý hôn anh. Tôi không có ý ăn đậu hũ của anh, thật đấy, tôi thề!” Cô lại giơ tay phải lên lần nữa.

“Không cần phải thề.” Bách Nghiêu Tân nhìn cô chằm chằm, từ từ nheo mắt lại, “Cô cảm thấy có lỗi với tôi đúng không?”

“Đương nhiên!” Nhậm Quả Quả gạt đầu thật mạnh, “Tôi không cố ý thật. Tôi...”

“Ngừng.” Anh giơ tay ngăn cô lại, “Không cần giải thích. Nếu cảm thấy có lỗi thật thì hãy dùng hành động chứng minh đi. Bây giờ tôi cho cô một cơ hội chuộc lỗi.”

Nhậm Quả Quả sững sờ ngay lập tức, hỏi: “Cơ hội gì?”

“Đi xem mắt với tôi.”

Google giải thích: Nam nữ tới tuổi kết hôn mà không tìm được đối tượng thích hợp, vì muốn mau chóng tìm được đối tượng nên tìm một cách thức quan hệ hữu nghị khác.

Nói dân dã một chút thì là: Đàn ông không lấy được vợ hoặc phụ nữ không kiếm được chồng vì muốn đẩy mạnh tiêu thụ nên dùng cách cuối cùng này. Chuyện này nằm ngoài khả năng nhận thức của Nhậm Quả Quả.*

*Đây là lời tác giả, vốn ta không định dịch nhưng thấy nó thú vị :”>

Mà Bách Nghiêu Tân, năm hay hai mươi sáu tuổi, cao to đẹp trai giàu có, CEO của tập đoàn Đường thị, phụ nữ lên xếp anh đứng thứ nhất trong bảng xếp hạng những người đàn ông độc thân vàng. Anh là đối tượng mê mẩn của bao nhiêu thực nữ danh viện. Anh tuyệt đối không thể ở trong hàng ngũ phải đi xem mắt.

Nhưng anh lại muốn đi xem mắt!

Nhậm Quả Quả dường như không dám tin mà nhìn Bách Nghiêu Tân, nghi ngờ có phải mình nghe nhầm rồi không.

Bách Nghiêu Tân muốn đi xem mắt? Những người đàn ông khác phải làm sao bây giờ?

Với lại người phụ nữ nào muốn kết thân với anh? Cô ấy có hoàn mỹ xứng đôi không? Ặc, được rồi, là có xứng với Bách Nghiêu Tân có chút khuyết điểm nhỏ không?

Nhậm Quả Quả phát hiện ra mình để ý, hơn nữa còn là phi thường để ý.

Cho nên khi anh vừa đưa ra yêu cầu muốn cô theo mình đi xem mắt để chuộc lại lỗi lầm đã ăn đậu hũ của mình, cô không hề có ý định từ chối.

Về phần Bách Nghiêu Tân, chuộc lỗi đương nhiên chỉ là lý do. Anh muốn lấy Nhậm Quả Quả làm lá chắn. Kết thân quá gì chứ! Bách Nghiêu Tân anh cần phải làm chuyện này à?

Nhưng anh không thể từ chối ông ngoại được. Từ sau khi anh ngang ngược hủy hôn, ông ngoại liền đặc biệt quan tâm tới thế giới tình cảm của anh. Người bên cạnh cũng hoàn toàn không dám nhắc tới chuyện vị hôn thê trước đây sợ chạm tới vết thương trong lòng anh.

Anh cũng mặc kệ để cho bọn họ suy nghĩ lung tung. Ai ngờ ông ngoại lại sắp xếp cho anh kết thân! Nói gì mà cái cũ không đi, cái mới làm sao đến, đừng quá cố chấp, thấy anh như vậy ông ngoại rất lo lắng...Ông Đường chỉ thiếu chưa nói sợ cháu ngoại vì luẩn quẩn trong lòng mà làm chuyện ngu ngốc hại mình vào một ngày nào đó thôi.

Bách Nghiêu Tân nghe thấy thế thì không nói nổi gì.

Anh cũng chỉ một năm không có bạn gái, một năm không gần nữ sắc mà thôi. Về phần nhu cầu sinh lý thì thỉnh thoảng cũng có nhưng anh có tính ưa sạch với loại chuyện này. Anh sợ tình một đêm gì đó sẽ khiến mình mắc bệnh, tìm một bạn đời ổn định thì cảm thấy phiền phức. Dù sao cũng có một số ít phụ nữ biểu hiện mặt ngoài là không cần tình cảm, nhưng anh nghĩ tới liền cảm thấy phiền.

Nếu nhịn không được thật, anh thường tắm nước lạnh. Nếu không nữa thì dùng tay giải quyết. Dù sao thì loại chuyện dục vọng này, chịu đựng là tốt rồi.

Nhưng anh có thể chịu đựng, ông Đường lại không thể. Ông âm thầm giúp anh sắp xếp kết thân, còn không cho anh cơ hội từ chối, chính là muốn ép anh đi.

Từ trước đến nay anh luôn không ngỗ ngược với ông ngoại yêu thương mình, cho nên dù có không muốn anh cũng vẫn nhận lời.

Nhưng nhận lời là một chuyện, muốn anh ngoan ngoãn kết thân lại là một chuyện. Cho nên đó là lý do khi anh nhìn thấy Nhậm Quả Quả liền lập tức quyết định muốn cô đi theo mình xem mắt.

Anh cũng không tin mang bạn gái tới cuộc hẹn, chuyện xem mắt này có thể thành công.

Bởi vậy, Nhậm Quả Quả mặc quần áo trẻ con hình con thỏ cho Tiểu Bối Bối, đi cạnh Bách Nghiêu Tân tới nhà hàng mà ông Đường đã sắp xếp. Ông Đường đã bao toàn bộ nhà hàng, chỉ có Bách Nghiêu Tân và đối tượng xem mắt của anh là khách.

Nhậm Quả Quả mặc bộ Âu phục nhỏ màu vàng sáng, bên ngoài khoác áo lửng, mái tóc hơi xoăn rối tung, cài một cái băng đô quý giá, khuôn mặt ngọt ngào trang điểm nhẹ nhàng làm nổi bật lên đôi mắt to sáng, mơ hồ toát ra nét đẹp thuộc về cô bé chưa trưởng thành.

Thật ra vốn Nhậm Quả Quả chỉ định mặc áo len và quần jeans là được rồi, nhưng Bách Nghiêu Tân vừa nhìn thấy liền nhũn mỳ. Anh không thể để cô mặc thế này mà theo mình đi xem mắt. Làm vậy người mất mặt chắc chắn là anh.

Bởi vậy, Bách Nghiêu Tân trực tiếp dẫn cô tới cửa hàng quần áo, bảo nhân viên chuyên nghiệp trang điểm cho cô.

Khi thấy cô đã trang điểm xong, Bách Nghiêu Tân cũng ngây ngẩn cả người. Anh không ngờ tiểu nha đầu ngây ngô này có thể trở thành một cô gái quyến rũ như thế.

Nhậm Quả Quả dùng đôi mắt to sáng ngời nhìn anh, hai tay kéo váy một cách mất tự nhiên, d d L q đở nụ cười gượng gạo, hỏi anh: “Bách Nghiêu Tân, anh thấy có đẹp không?”

Anh ho nhẹ một tiếng, hơi bối rối tránh khỏi đôi mắt xinh đẹp kia, giả bộ lạnh nhạt: “Khụ, miễn...miễn cưỡng có thể.”

“À...” Nghe Bách Nghiêu Tân nói thế, khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhậm Quả Quả tràn đầy thất vọng.

Bộ dạng thất vọng này khiến anh cảm thấy chướng mắt, nhịn không được nói thêm một câu: “Đẹp hơn cô lúc bình thường, giống con gái hơn chứ không còn là cô nhóc nữa.”

Nhậm Quả Quả chu miệng, nói đầy bất mãn: “Tôi chỉ nhỏ hơn anh năm tuổi.” Cô nhóc gì chứ! “Tôi là cô nhóc vậy chẳng phải anh là ông chú à?” Cô to gan cãi lại, còn rất cố ý kéo dài giọng, “Ông chú!”

“Nhậm, Quả, Quả!” Bách Nghiêu Tân cắn răng trừng cô. Sao cô dám gọi anh là ông chú! Anh già vậy à?

“Hừ!” Nhậm Quả Quả hừ mũi với anh.

Anh cảm thấy lá gan của cô càng lúc càng lớn. Chẳng lẽ anh hết lần này tới lần khác cho cô cơ hội ở lại nên nuôi gan cô lớn sao?

Hai người tức giận trợn mắt với nhau, sau đó cùng hừ một tiếng, cùng quay mặt đi. Nhưng chỉ một lúc sau là Bách Nghiêu Tân bình tĩnh lại, không thể tin được mình lại làm hành động trẻ con thế này! Hơn nữa còn kiên quyết không thừa nhận người ngây thơ là mình.

Lúc cùng bước vào nhà hàng thì mặt họ cứng lại, không ai nhìn ai.

Thấy Bách Nghiêu Tân, quản lý nhà hàng lập tức bước tới tiếp đón, “Xin chào Bách tiên sinh. Thật vinh hạnh khi được phục vụ ngài.” Nhưng lúc nhìn thấy Nhậm Quả Quả bên cạnh anh, nụ cười trên mặt quản lý lập tức cứng lại.

Nhà hàng này cũng thuộc tập đoàn Đường thị, quản lý phụ trách trông nom nhà hàng đã sớm nhận được lời dặn dò của ông Đường, biết hôm nay Bách Nghiêu Tân kết thân. Về phần đối tượng kết thân của anh, ông Đường cũng nói với anh ta. Anh ta cũng đã xem qua tấm hình. Mà người trong hình tuyệt đối không phải là Nhậm Quả Quả, hơn nữa cô còn ôm một đứa trẻ trên tay.

Này...CEO không chỉ mang theo bạn gái tới mà còn mang cả con theo. Đây là tình huống gì? Hơn nữa CEO có con lúc nào vậy? Sao anh ta không nghe ai nói?

Trong lòng quản lý nhà hàng vô cùng bối rối. Ông chủ tịch tập đoàn còn muốn anh ta báo cáo quá trình kết thân của CEO. Sao anh ta có thể nói với ông rằng CEO mang con đi kết thân được chứ?

Nhưng dù cho trong lòng bối rối hơn nữa, quản lý nhà hàng vẫn duy trì bộ mặt tươi cười, cung kính dẫn Bách Nghiêu Tân tới vị trí.

Nhậm Quả Quả rất tự nhiên ngồi vào vị trí bên cạnh Bách Nghiêu Tân. Phục vụ nhà hàng mang tới ghế ngồi cho trẻ con một cách nhanh chóng, đặt bên cạnh cô.

“Bách tiên sinh, tiểu thư Hoa Sâm còn chưa tới, phiền ngài đợi một lát.” Quản lý nhà hàng khom người, nói.

Khuôn mặt lạnh lùng của Bách Nghiêu Tân không chút thay đổi, “Không phải ông ngoại đã sắp xếp lúc 6h sao?” Anh tới lúc 6h đúng, đối phương vậy mà lại đến muộn! Vốn không muốn kết thân, ấn tượng của Bách Nghiêu Tân về đối tượng mà ông ngoại sắp xếp càng không tốt.

Quản lý nhà hàng cũng từng nghe nguyên tắc ghét nhất người tới trễ này của CEO. Hơn nữa mặt CEO càng lúc càng trầm xuống, chứng tỏ tâm trạng không tốt. Bây giờ đối tượng kết thân lại tới muộn...Quản lý nhà hàng thầm kêu khổ, nụ cười cứng lại trên mặt, thay nhà gái giải thích: “Chắc là kẹt xe. Tiểu thư Hoa Sâm chắc đến ngay thôi.”

Bách Nghiêu Tân không trả lời, đôi mắt sau cặp kính nhìn quản lý bằng ánh mắt thản nhiên khiến anh ta sợ tới mức trái tim nhỏ bé vọt lên cổ họng.

“Tôi chỉ chờ đúng năm phút. Năm phút sau người không tới tôi liền đi. Đến lúc đó đừng quên xin phép chủ tịch rằng tôi đã chờ mà đối phương đến quá muộn.” Bách Nghiêu Tân biết nhất định ông ngoại đã dặn quản lý nhà hàng báo cáo lại quá trình.

Đầu quản lý nhà hàng to ra, đổ mồ hôi hột, hoàn toàn không dám nhìn sắc mặt của Bách Nghiêu Tân, cúi đầu vâng vâng dạ dạ đáp lời. Sau đó anh ta nửa như hữu ý nửa như vô tình liếc về phía Nhậm Quả Quả, rồi nhìn CEO, ý là có cần nói chuyện ngài mang theo bạn gái tới với chủ tịch không?

Bách Nghiêu Tân cầm ly nước uống một ngụm, không thèm để ý tới sự trưng cầu ý kiến không tiếng động của quản lý nhà hàng. Hừ, chuyện nhỏ này mà không tự giải quyết được, sao làm được quản lý nhà hàng?

Không được CEO chỉ thị, trong lòng quản lý nhà hàng càng thấy khổ hơn. Vậy phải làm sao bây giờ? Không thể giấu diếm chủ tịch bên kia nhưng cũng không đắc tội CEO được! Anh ta chỉ là một quản lý nhà hàng nho nhỏ, sao lại gặp phải chuyện khó xử thế này chứ?

Nhậm Quả Quả hoàn toàn không phát hiện ra mặt quản lý nhà hàng đang đầy đau khổ, nhìn Tiểu Bối Bối đang chơi cái thìa nhỏ. Tuy trước lúc đi đã cho viên cầu nhỏ ăn nhưng cô sợ bé đói bụng nên ngẩng đầu lên nhìn quản lý nhà hàng, nói: “Quản lý, có thể phiền anh chuẩn bị chút hoa quả xay cho trẻ con được không?”

“Được, tôi lập tức dặn dò nhà bếp chuẩn bị, xin cô chờ một chút.” Quản lý nhà hàng nhanh chóng trả lời, sau đó nhân cơ hội chạy mất dép. Anh ta cần phải suy nghĩ cẩn thận xem nên báo cáo với chủ tịch thế nào.

“Tiểu Bối Bối, đợi chút sẽ có đồ ăn.” Nhậm Quả Quả dùng ngón tay khẽ gãi lên mũi viên cầu nhỏ.

“A a.” Viên cầu nhỏ bắt lấy ngón tay cô.

Thấy cháu gái nhiệt tình với cô như vậy, Bách Nghiêu Tân hừ một tiếng trong lòng, thấy rất khó chịu.

Anh còn đang ghi hận chuyện cô vừa khiêu khích gọi anh là ông chú, mà tính cô cũng thật nóng nảy, dám cho anh xem sắc mặt mà không lập tức xin lỗi khi thấy mặt anh lạnh xuống như trước. Điều này khiến anh càng mất hứng hơn.

Anh cảm thấy quyền uy của mình bị thách thức. Một bảo mẫu nho nhỏ mà dám khiêu khích anh! Cho anh nhìn mặt lạnh nhưng lại bày ra vẻ mặt tươi tắn với Tiểu Bối Bối...Anh trừng cô, hừ, lá gan thật đúng là lớn!

Khi trở về nhất định anh phải dạy dỗ cô thật tốt, để cô biết rõ ai mới là chủ!

Anh bực bội nhớ lại, đôi mắt âm u lạnh lùng sau đôi kính nheo lại.

Quản lý nhà hàng vừa đi được vài bước vừa vặn quay đầu lại thì liền thấy một màn như vậy: bạn gái của CEO đang chơi với cô bé, CEO dịu dàng nhìn hai người...Nhìn thế nào cũng giống một nhà ba người thật áp áp hòa thuận! Có phải anh ta nên gọi điện cho chủ tịch, nói thật ra CEO đã có vợ, hơn nữa còn có cả con?

Bách Nghiêu Tân không thèm đếm xỉa tới chuyện quản lý nhà hàng sẽ nói gì với ông ngoại. Anh gõ nhẹ ngón trỏ lên mặt bàn, thầm đếm thời gian, kim giây vừa chỉ đến thời gian nhẵn nại của anh, anh liền nói: “Qua năm phút rồi, đi thôi.”

“Hả?” Nhậm Quả Quả ngây ngẩn cả người.

“Đi như vậy à?” Hoa quả xay của Tiểu Bối Bối còn chưa đưa lên mà.

Bách Nghiêu Tân lạnh mặt, liếc cô một cái, vô cùng không vui, “Nhậm Quả Quả, tôi đã nói không được phép nghi ngờ lời tôi!” Rốt cuộc cô có nhớ nguyên tắc anh đã từng nói không vậy!

11. Chương 11

Nhậm Quả Quả nghĩ ra, “Chuyên chế.” Cô nói thầm.

Bách Nghiêu Tân hí hửng, khẳng định là càng lúc Nhậm Quả Quả càng không sợ anh, “Nhậm Quả Quả?”

“Xin lỗi, tôi tới muộn.”

Giọng nói nhu mì cắt ngang lời Bách Nghiêu Tân đúng lúc. Nhậm Quả Quả nhìn sang thì thấy một mỹ nhân mặc bộ Âu phục nhỏ hồ vai màu trắng, tóc vàng đi tới. Khi thấy diện mạo của mỹ nhân thì Nhậm Quả Quả ngây ngẩn cả người.

Mỹ nhân tóc vàng thấy Nhậm Quả Quả cũng dừng bước lại, trên mặt lộ ra sự kinh ngạc, “Nhậm Tước Nhi, sao cô lại ở đây?” Tước Nhi là tên tiếng Anh của cô.

Ặc...Nhậm Quả Quả cũng bối rối. Sao cô lại quên đối tượng Bách Nghiêu Tân xem mắt là Hoa Sâm Tuyết Ly - hoa hậu giảng đường, hơn nữa còn là người mà bạn trai trước của cô mến mộ.

Thấy hai người vậy mà biết nhau, Bách Nghiêu Tân không khỏi cảm thấy kỳ lạ. Nhậm Quả Quả nghèo như thế sao biết thiên kim tiểu thư Hoa Sâm Tuyết Ly này?

Hoa Sâm Tuyết Ly trừng mắt với Nhậm Quả Quả, lại nhìn người xem mắt - Bách Nghiêu Tân đang đứng bên cạnh. Thù mới cộng với hận cũ khiến cô bất chấp phong độ danh viện, hỏ hển hét lên: “Tước Nhi, đồ hồ ly tinh! Cô cướp đi bạn trai của tôi còn chưa đủ, bây giờ còn muốn phá hỏng cuộc gặp mặt này của tôi nữa!”

Cướp đi bạn trai?

Bách Nghiêu Tân nhìn về phía Nhậm Quả Quả, lông mày không tự giác được mà nhíu chặt lại. Nhậm Quả Quả có bạn trai?

Thân là thiên kim nhà họ Hoa Sâm, lại có mỹ mạo hơn người, Tuyết Ly luôn như vầng trăng sáng được sao bao quanh. Chưa bao giờ thiếu người theo đuổi cô ta mà cô ta cũng quen trở thành người phụ nữ được hâm mộ ghen ghét.

Nhưng trong cánh cửa sắt của Sử Cách Will thì tuy cô ta được đa số phong làm hoa hậu giảng đường, cũng được nam sinh hoan nghênh nhưng người theo đuổi lại không nhiều. Nguyên nhân là nam sinh Sử Cách Will thích người phương Đông hơn, nói gì mà phụ nữ phương Đông có một loại khí chất thần bí, vô cùng hấp dẫn người khác.

Vốn là đám nam sinh phong học tử Bối Nhã làm nữ thần nhưng Hoa Sâm Tuyết Ly không thể không thừa nhận là quả thật mình kém hơn An Bối Nhã. Không phải kém về khuôn mặt mà là năng lực của An Bối Nhã quá mạnh mẽ, đến cả đàn ông cũng không so được với chị ấy. Ngay cả học sinh nữ trong Sử Cách Will cũng đều tôn sùng chị ấy. Hơn nữa An Bối Nhã đã tốt nghiệp rất lâu, sẽ không cạnh tranh với cô ta.

Sau đó, khoa nước hoa lại có một sinh viên nữ được gọi là búp bê phương Đông khiến không biết bao nhiêu nam sinh điên cuồng. Cô chỉ cười nhạt trước ánh mắt thỉch cận của đám nam sinh này. Nhưng cô cũng từng gặp búp bê phương Đông theo lời họ, không thể không công nhận quả thật đối phương lớn lên giống y búp bê, cũng khó trách đám nam sinh thú kia sẽ say mê.

Bại bởi hai người này, cô nhận. Nhưng vậy mà cô lại bại bởi con vịt xấu xí Nhậm Tước Nhi này! Điều này khiến cô ta bị đả kích nặng nề.

Trong mắt Hoa Sâm Tuyết Ly, Nhậm Quả Quả chỉ là sinh viên của hoa bảo vệ trẻ em. Khoa bảo vệ trẻ em là khoa ít được quan tâm nhất trong Sử Cách Will, không hề có chút tiền đồ nào, chỉ có những sinh viên không gia thế, chỉ dựa vào học bổng mới vào khoa bảo vệ trẻ em học.

Tuy Nhậm Quả Quả không phải là một thành viên lấy học bổng nhưng lúc đi học cô đều không quan tâm tới cách ăn mặc, cũng không từng nghe tên cô ở các tiệc xã giao. Đám thiên kim của Sử Cách Will đều cho rằng nhà Nhậm Quả Quả có lẽ chỉ có ít tiền, vào Sử Cách Will là để xem có thể câu một kẻ ngốc, thừa dịp bước vào hào môn hay không.

Các cô vô cùng chướng mắt với loại không tương mạo không tài năng lại chỉ là người nghèo mà không biết vị trí của mình như Nhậm Quả Quả. Nhưng các cô chướng mắt còn các nam sinh lại vô cùng thích Nhậm Quả Quả.

Trong mắt nam sinh, bộ dáng ngọt ngào của cô thật đáng yêu, tính cách lại vừa thẳng vừa ngốc, bị cặp mắt to đơn thuần kia nhìn khiến các trái tim người ta nhảy loạn như nai con. Cô cười rộ lên nhìn như một miếng bánh ngọt, thấy thế nào cũng đáng yêu. Cho nên nhân duyên của Nhậm Quả Quả ở Sử Cách Will rất cao, không hề bại bởi Hoa Sâm Tuyết Ly được xưng là hoa hậu giảng đường.

Tuy Hoa Sâm Tuyết Ly chẳng hề để Nhậm Quả Quả vào mắt nhưng một con vịt con xấu xí khiến cô ta khinh thường này vậy mà lại cướp đi người trong lòng của cô ta. Cô ta hận chết Nhậm Quả Quả.

“Nhậm Tước Nhi!” Hoa Sâm Tuyết Ly chất vấn: “Cô xuất hiện ở đây làm gì? Rhede đâu? Thật vất vả mới câu được một kẻ ngốc, sao cô không nhanh lôi cậu ta chạy đi?”

Sao Nhậm Quả Quả không nghe ra ý mỉa mai trong lời của Hoa Sâm Tuyết Ly. Chỉ có điều cô không hề tức giận mà còn thành thật trả lời: “Tôi đã chia tay Rhede rồi. Còn có, cô đừng động một tí là nói tôi cướp bạn trai của cô. Cô chưa từng có gì với Rhede cả.” Bày đặt như cô là phụ nữ xấu không bằng. Bách Nghiêu Tân đang đứng bên cạnh, lỗ anh hiểu lắm thì sao!

Nhậm Quả Quả len lén liếc Bách Nghiêu Tân, anh cũng đang nhìn cô. Thấy ánh mắt nhìn lén của cô, anh lập tức đáp trả bằng cái trừng đầy lạnh lùng.

Nhậm Quả Quả nhin không được mà rụt rụt vai. Cô cảm thấy rất rõ ràng rằng Bách Nghiêu Tân đang mắt húng. Cô giải thích với anh theo bản năng: “Bách Nghiêu Tân, tôi không cướp bạn trai của cô ta!”

“Bách tiên sinh!” Mặt Hoa Sâm Tuyết Ly hơi trắng. Cô ta thấy Nhậm Quả Quả thì giận đến váng đầu, vậy mà quên mất sự tồn tại của Bách Nghiêu Tân.

Có thể xem mắt với Bách Nghiêu Tân là cơ hội khó có được. May mà ba cô và ông Đường có chút giao tình, ba lại thường nhắc tới cô trước mặt ông Đường. Hơn nữa cô đã từng gặp ông Đường, ông cũng khá thích cô nên mới sắp xếp lần xem mắt này. Mà cô lại vừa thất lễ trước mặt Bách Nghiêu Tân! Đáng giận! Đều là Nhậm Tước Nhi này làm hại!

Hoa Sâm Tuyết Ly thâm hận trong lòng. Khuôn mặt mỹ lệ lập tức nở nụ cười khéo léo, hơi khom người trước Bách Nghiêu Tân.

“Bách Tiên Sinh, tôi xin lỗi. Bình thường tôi không như thế. Thật sự là do Nhậm tiểu thư đây...” Hoa Sâm Tuyết Ly liếc Nhậm Quả Quả một cái, lại bày ra vẻ mặt lo lắng với Bách Nghiêu Tân, nói: “Bách tiên sinh, anh phải cẩn thận với Nhậm tiểu thư đấy. Tôi học chung với cô ta một trường. Lời đồn về cô ta trong trường cực kỳ không tốt. Bạn trai thì mặc bạn trai nhưng cướp bạn trai thì tôi thành người bị hại rồi.”

Nhậm Quả Quả trừng lớn mắt. Cô biết Hoa Sâm Tuyết Ly ghét mình nhưng cũng không ngờ vậy mà cô ta lại đi nói lung tung, hơn nữa còn là nói lung tung trước mặt cô! Lần đầu tiên trong đời gặp chuyện này nên cô cực kỳ tức giận.

“Hoa Sâm Tuyết Ly, cô đang nói bậy gì vậy! Tôi đã nói tôi không cướp bạn trai của cô, sao cô có thể nói lung tung được!” Nhậm Quả Quả tức đến nỗi khuôn mặt đỏ lên, chỉ kém không giơ chân nữa thôi.

“Tôi chỉ nói sự thật.” Hoa Sâm Tuyết Ly nhìn Nhậm Quả Quả đầy khinh thường, “Loại học sinh nghèo như cô, ai chẳng biết mục đích các cô vào Sử Cách Will. Chính là vì câu một kim chủ mà thôi.”

“Ai thèm câu!”

Bách Nghiêu Tân giữ chặt Nhậm Quả Quả đang định nhào lên, “Nhậm Quả Quả, ngậm miệng.”

“Nhưng cô ta...” Nhậm Quả Quả nhìn về phía Bách Nghiêu Tân đầy bất mãn, nuốt lời phần nộ vào lại dưới ánh mắt đăm đăm lạnh lùng không vui của anh. Cô cắn đôi môi cánh hoa, trên mặt tràn đầy uất ức. Cô không ngờ rằng vậy mà Bách Nghiêu Tân lại đứng về phía Hoa Sâm Tuyết Ly. Cho nên anh tin lời cô ta hả? Cho nên anh không tin cô...Vành mắt Nhậm Quả Quả đỏ lên.

Thấy Nhậm Quả Quả bị Bách Nghiêu Tân quở mắng, Hoa Sâm Tuyết Ly mừng thầm. Cô ta nhìn Nhậm Quả Quả sắp khóc bằng ánh mắt của người chiến thắng, nở nụ cười mềm mại đáng yêu với Bách Nghiêu Tân.

“Bách tiên sinh...”

“Hoa Sâm tiểu thư,” Bách Nghiêu Tân hồ hững cắt ngang lời Hoa Sâm Tuyết Ly đang nói, đôi mắt sau cặp kính vô cùng lạnh lùng.

“Nhậm tiểu thư là người thế nào, tự tôi sẽ phán đoán được, không cần Hoa Sâm tiểu thư chỉ bảo. Hơn nữa một thực nữ không nên phê bình người khác trước mặt mọi người. Có lẽ Hoa Sâm tiểu thư đã quen làm chuyện này nên thấy không có gì, nhưng ở trong mắt người khác thì thật khiến người ta thất vọng. Hóa ra cái gọi là thực nữ danh viện là như thế này. Còn nữa, hôm nay là ngày tôi và cô xem mắt nhưng Hoa Sâm tiểu thư lại tới muộn. Đúng giờ là lễ nghi cơ bản, chỉ điểm ấy đã không làm được vậy thì không cần thiết phải bắt đầu xem mắt nữa. Thật ngại quá, tôi đi trước đây.”

Từ trước tới nay Bách Nghiêu Tân luôn là người bao che khuyết điểm. Cho dù Nhậm Quả Quả chỉ là một bảo mẫu nhưng cũng là người của anh. Mặt của anh không phải để cho người khác chỉ trích.

Không thèm nhìn sắc mặt khó coi của Hoa Sâm Tuyết Ly, Bách Nghiêu Tân ôm cháu gái, cầm tay Nhậm Quả Quả đang đứng sững một bên, rời khỏi nhà hàng.

Trong xe, Nhậm Quả Quả hít hít mũi, tiếng nước nở vang lên không ngừng. Cô ngồi phía sau xe, cách Bách Nghiêu Tân rất xa. Tiểu Bối Bối ngồi trong ghế an toàn, ngăn cách hai người.

Bách Nghiêu Tân không nói gì, chỉ nhìn vào gương chiếu hậu, liếc tài xế một cái. Mặt tài xế không đổi sắc, bình tĩnh nhấn nút phía bên trái tay lái, cửa phía trước sau chỗ ngồi lập tức nâng lên, ngăn cách thành hai thế giới.

Lúc này Bách Nghiêu Tân mới nói, “Khóc cái gì?” Anh đã giúp cô xả giận mà còn khóc.

Nhậm Quả Quả lau nước mắt chảy xuống. Cô cũng không muốn khóc nhưng nhịn không được! Đây là lần đầu tiên cô bị người ta nói xấu như thế. Cô tức giận đến mức rất muốn mắng người nhưng Bách Nghiêu Tân lại cản cô, hung dữ với cô!

“Anh hung dữ với tôi.” Nhậm Quả Quả hít nước mũi, vừa khóc vừa tố cáo, “Anh đứng về phía cô ta!”

Bách Nghiêu Tân không thể tin được vào những gì tai mình nghe thấy! Anh đứng về phía Hoa Sâm Tuyết Ly lúc nào? Nếu đứng về phía cô ta thì vừa rồi anh nói những lời đó với cô ta, giúp cô xả giận làm gì?

“Nhậm Quả Quả, tai cô điếc rồi à?” Không nghe những gì anh nói với Hoa Sâm Tuyết Ly à?

“Không!” Nhậm Quả Quả rưng rưng trừng anh, “Rõ ràng tôi nghe thấy anh rống lên, bảo tôi ngậm miệng!”

Hóa ra cô chỉ nghe tới đó. Bách Nghiêu Tân không nói gì cả.

Nhậm Quả Quả còn chưa nói xong, vừa nức nở vừa nói: “Tôi mới không có hết đàn ông này tới đàn ông khác. Tôi đều chia tay họ rồi mới quen người khác. Hơn nữa tôi cũng không cướp Rhede của cô ta. Rhede chưa từng qua lại với cô ta!”

Rhede là đội trưởng đội bóng rổ, rất được hoan nghênh tại Sở Cách Will. Cô cũng thích anh bởi vì bộ dáng khốc khốc của anh hơi giống người nào đó. Cho nên lúc Rhede tỏ tình với cô thì cô đồng ý ngay.

Ai mà biết sau khi quen Rhede, Hoa Sâm Tuyết Ly lại đột nhiên dẫn một đám thiên kim tới đánh cô, nói cô cướp bạn trai của cô ta, muốn cô chia tay với Rhede, nếu không sẽ khiến cô không còn đường sống ở Sở Cách Will.

Cô chẳng hiểu gì cả. Ngay từ đầu cô còn tưởng Rhede bắt cả hai tay. Sau này cô mới biết được Hoa Sâm Tuyết Ly rất thích Rhede, nhưng cuối cùng Rhede lại chọn cô.

“Vội lại tôi đã chia tay Rhede rồi. Cô ta thích anh ấy như vậy sao không theo đuổi anh ấy đi!” Tới tìm cô làm phiền làm gì, lại còn nói xấu cô trước mặt Bách Nghiêu Tân nữa. Cô để ý việc này nhất.

Hơn nữa Bách Nghiêu Tân lại còn hung dữ với cô. Chắc chắn anh cho rằng cô là loại phụ nữ mà Hoa Sâm Tuyết Ly nói.

Nhậm Quả Quả càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu, nước mắt càng rơi nhiều hơn.

Từ trước tới nay Bách Nghiêu Tân không chịu nổi phụ nữ khóc. Anh cũng chưa bao giờ dỗ phụ nữ. Bình thường nếu thấy nước mắt phụ nữ anh sẽ quay đầu đi ngay. Anh không đủ kiên nhẫn để đối phó với phụ nữ giàu cảm xúc.

Nhưng bây giờ, thấy nước mắt của Nhậm Quả Quả anh chỉ cảm thấy bất đắc dĩ.

Muốn không để ý tới nhưng lại không thể làm như không thấy, cảm thấy khuôn mặt ngọt ngào này thật sự không hợp với nước mắt.

Nghe cô nói chuyện bạn trai, anh nhịn không được mà hỏi: “Sao lại chia tay?” Thậm chí Nhậm Quả Quả có bạn trai? Nhóc con mà nói chuyện yêu đương gì! Anh nhịn không được lại nói thêm một câu, “Rất khó câu được một kim chủ.” Nhưng vừa nói ra khỏi miệng thì anh liền thấy hối hận.

Quả nhiên, Nhậm Quả Quả lập tức rống to đầy phẫn nộ, “Kim chủ gì chứ! Tôi mới không thèm câu kim chủ!” Cô không thiếu tiền! Nếu viên cầu nhỏ không ngồi ở giữa thì chắc chắn cô sẽ bỏ nhào qua mà đánh Bách Nghiêu Tân. Quá đáng thật! Sao anh lại nói cô như thế!

“Nếu không thích Rhede thì tôi tuyệt sẽ không quen anh ấy! Hơn nữa là tôi đá Rhede!” Cô đá anh ta còn không phải vì anh sao! Đều là anh làm hại!

Bách Nghiêu Tân bị rống đến mức đau cả tai, nhìn Nhậm Quả Quả khóc đến trôi cả lớp trang điểm, anh rút một tờ khăn giấy ra đưa cho cô.

Nhậm Quả Quả mới không hiềm lạ gì, hất tay anh ra, tự rút ra một tờ giấy từ trong hộp.

Thật đúng là tính khí càng lúc càng lớn. Nhưng biết là do mình nói bậy trước nên Bách Nghiêu Tân cũng không tính toán với cô, chỉ hỏi cô: “Sao lại đá?” Chẳng lẽ là chiếm tiện nghi rồi bỏ chạy? Anh biết có vài thiếu gia có tiền thích chơi trò lừa gạt tình cảm của những cô bé như cô.

Nghĩ tới có thể Nhậm Quả Quả bị đối xử như thế, Bách Nghiêu Tân liền nhíu mày chịu đựng, càng không có thiện cảm với Rhede trong lời Nhậm Quả Quả.

Cô rầu rĩ nói: “Rhede nói tôi không thương anh ấy.” Mỗi bạn trai mà cô bỏ lại phía sau đều nói như thế, nhưng cô thật không hiểu.

“Vì sao nhất định phải yêu? Chỉ có yêu miễn thôi không được sao? Là vì thích anh ấy nên tôi mới có thể ở bên anh ấy! Nhưng bọn họ vẫn nói tình yêu của tôi không đủ. Bọn họ luôn luôn hỏi tôi rằng thật ra tôi yêu ai.” Mà cô cũng luôn không trả lời được.

Yêu, Nhậm Quả Quả cảm thấy chữ này cách cô rất xa. Cô vẫn rất lơ mơ với định nghĩa về tình yêu. Cô chỉ biết là thích, cũng chỉ hưởng qua cảm giác thích, còn nhiều hơn nữa thì cô mù tịt.

Bách Nghiêu Tân nghe xong thì buồn cười. Quả đúng là nhóc con. Anh cầm khăn giấy lau dòng nước mắt đã làm nhòe lớp trang điểm của cô, tức giận nói, “Ngốc quá, cô chỉ chưa gặp được người cô muốn yêu thôi.”

Động tác của anh khiến Nhậm Quả Quả hơi giật mình, nhất thời quên luôn cơn giận với anh, ngẩng đầu mở to đôi mắt đắm lệ mà nhìn anh.

Đôi mắt mới khóc nên còn ướt ướt, khóe mắt vẫn còn uất ức sót lại nhưng ánh mắt trong veo. Ánh mắt nhìn anh đầy tín nhiệm, thậm chí còn mang theo tình yêu không biết cách che giấu.

12. Chương 12

Bách Nghiêu Tân ngây ngẩn cả người, trong phút chốc, có cảm giác như bị hấp dẫn.

“Bách Nghiêu Tân, yêu là gì?” Nhậm Quả Quả không hề có chút đề phòng nào, ngốc nghếch mà hỏi anh, ánh mắt ngây thơ lại đơn thuần thật có thể dễ dàng vén lên dục vọng muốn nhúng chàm của người khác. Mà đôi môi hồng hào khê mở, mơ hồ có thể thấy được cái lưỡi phấn nộn, hơi thở ngọt ngào - là mùi kẹo sữa mà Bách Nghiêu Tân thích nhất.

Trong nháy mắt này, Bách Nghiêu Tân bị quyến rũ.

Chờ tới lúc anh phát hiện ra thì anh đã nâng khuôn mặt nhỏ nhắn khóc đến thê thảm nhưng lại chọc người trườn lên, dưới cái nhìn chăm chú của Nhậm Quả Quả, ngậm chặt lấy đôi môi mềm mềm, mút lấy hương vị ngọt ngào này.

Nụ hôn ngoài ý muốn khiến hai người ngây ra.

Nhậm Quả Quả cơ hồ là trợn tròn mắt, ngây ngốc nhìn khuôn mặt gần sát mình. Mà Bách Nghiêu Tân phục hồi tinh thần lại cũng sững sốt. Đôi mắt từ trước tới nay luôn bình tĩnh ửng lên sự kinh ngạc.

Cho đến khi Tiểu Bối Bối chớp mắt trên ghế an toàn, tưởng bọn họ đang đùa mà kêu a a đầy vui vẻ, vỗ bàn tay nhỏ lên mặt Bách Nghiêu Tân, bộ dáng như muốn gia nhập thì anh mới bình tĩnh từ trong kinh ngạc. Anh nhanh chóng rời khỏi Nhậm Quả Quả.

Nhưng trên môi anh vẫn còn lưu lại xúc cảm thơm mát mềm mềm, đầu lưỡi còn nếm được vị kẹo sữa giòn ngọt. Vị hơi ngọt này lại khiến anh có cảm giác quyến luyến.

Nhìn đôi môi Nhậm Quả Quả bị anh hôn mà hơi đỏ lên, anh lại có dục vọng muốn hôn lên đó một lần nữa. Điều này khiến anh bị dọa.

Lúc này xe vừa tới nơi, Bách Nghiêu Tân không nói gì, cũng không nhìn cô, chỉ ôm Tiểu Bối Bối xuống xe. Sau đó Nhậm Quả Quả liền cảm nhận được anh thay đổi.

Tuy giọng điệu Bách Nghiêu Tân vẫn luôn lạnh nhạt như thế nhưng cô vẫn cảm thấy không giống trước. Bởi vì mắt anh không hề nhìn cô.

Lúc Bách Nghiêu Tân nói chuyện với người khác luôn nhìn thẳng vào đối phương. Bình thường, bị đôi mắt khôn khéo lãnh liệt đ L q đố chiếu vào, mọi người sẽ căng thẳng, cho dù có kính che bớt đi khuôn mặt vô cùng sắc bén của anh nhưng không thể che hết được khí thế bức người.

Mấy ngày nay khi Bách Nghiêu Tân nói chuyện với cô cũng không nhìn cô, hơn nữa những lời anh nói với cô toàn là dặn dò công việc, thường chỉ trong một câu. Một ngày cô và Bách Nghiêu Tân không nói với nhau quá năm câu.

Cô không biết mình chọc phải Bách Nghiêu Tân ở đâu. Rõ ràng người hôn cô là anh...

Nhậm Quả Quả vuốt đôi môi, nhịn không được mà nhớ lại nụ hôn ấy.

Bách Nghiêu Tân thích uống trà nên trong miệng anh có vụn trà thoang thoang. Bờ môi anh cực kỳ ẩm áp, rõ ràng khuôn mặt luôn lạnh băng băng nhưng đôi môi lại dịu dàng như thế... Trong một giây kia, trái tim cô đập thật nhanh, thậm chí cô có thể nghe thấy tiếng tim đập của chính mình. Hơn nữa, cô còn nghe thấy tiếng tim anh đập. Nhịp tim hai người hòa làm một, sát bên nhau vô cùng thân thiết như thế.

Nhưng sau khi hôn, Bách Nghiêu Tân lại chẳng nói gì, lại khôi phục lại bộ dáng lạnh như băng, dường như nụ hôn khiến tim người ta đập nhanh kia chưa từng xảy ra.

Sao Bách Nghiêu Tân lại hôn cô? Cô muốn hỏi nhưng vừa nhìn thấy bộ dáng tỏ rõ không đồng ý cho người khác tới gần của Bách Nghiêu Tân thì cô chẳng dám nữa.

Nhậm Quả Quả chỉ có thể ôm mối nghi ngờ, chống hai tay lên khuôn mặt nhỏ nhắn mà ngẩn người. Nhưng ánh mắt của cô lại nhịn không được mà nhìn về phía phòng làm việc của Bách Nghiêu Tân. Anh nói muốn tập trung tinh thần xử lý công việc, bảo cô mang theo viên cầu nhỏ đợi ở phòng thư ký. Viên cầu nhỏ ăn no nên đã ngủ, được Judy ôm vào phòng nghỉ của Bách Nghiêu Tân. Còn cô vẫn ngồi lại phòng thư ký, trên mặt là sự cô đơn rất rõ ràng.

Cô có cảm giác bị Bách Nghiêu Tân bài xích. Điều này khiến cô cảm thấy rất khổ sở.

An Bối Nhã vừa ra khỏi cửa thang máy thì liền thấy khuôn mặt buồn rầu của học muội nhà mình. Cô bắt động thanh sắc nhú mày. Judy chịu trách nhiệm tiếp đón đã sớm chờ ở đó, bước lên, “Xin chào An tiểu thư. CEO đang chờ cô ở phòng làm việc.”

Nhậm Quả Quả cũng nhìn thấy An Bối Nhã. Cô lập tức đứng thẳng lên, vành mắt bỗng cay cay, kêu một tiếng hơi có phần uất ức, “Học tỷ.”

Nhậm Quả Quả chưa bao giờ che giấu cảm xúc của mình. An Bối Nhã liếc thấy cảm xúc của cô sa sút, nhìn về phía Judy nhưng bà nhìn lại cô bằng ánh mắt bình tĩnh, tỏ rõ không liên quan gì tới bà.

Vậy chính là có liên quan tới người ngồi trong phòng làm việc kia rồi.

An Bối Nhã đạp giày cao gót, lúc đi ngang qua Nhậm Quả Quả thì sờ đầu cô trấn an một chút rồi bước vào phòng làm việc của Bách Nghiêu Tân. Trước khi vào, cô nhìn Judy một cái. Judy đứng trước cửa, nói với Bách Nghiêu Tân: “CEO, An tiểu thư đã tới.” Dứt lời, bà đóng cửa lại ngay lập tức, không hề bước chân vào phòng.

Nhậm Quả Quả giương mắt nhìn cánh cửa phòng làm việc.

Lúc Bách Nghiêu Tân ngẩng đầu thì thấy ánh mắt uất ức của Nhậm Quả Quả nhìn thẳng vào anh, lúc đối mắt với anh thì lại lặng lẽ cúi đầu, bộ dáng nhỏ bé đáng thương như bị anh bắt nạt.

Anh lại có cảm giác đau lòng... Điều này khiến đôi lông mày anh khẽ nhíu lại, vẻ mặt lạnh như băng lại trầm xuống.

An Bối Nhã thu hết toàn bộ vào mắt. đ L q đ Cô khẽ nhíu mày, “Xem ra dường như anh và học muội của tôi sống với nhau không tốt lắm. Thấy bộ dạng Quả Quả như nàng dâu nhỏ, là do anh bắt nạt cô bé nhà người ta hả?”

Sao Bách Nghiêu Tân không nghe ra ý chất vấn trong lời An Bối Nhã chứ. Anh lạnh lùng ngược mắt, nhắc nhở cô, “Hôm nay hẳn là An tiểu thư tới bàn hợp đồng chứ?” Và lại bọn họ cũng không quen thuộc tới nỗi nói chuyện riêng với nhau. Nếu là người bình thường, đối mặt với khuôn mặt lạnh của Bách Nghiêu Tân đã sớm bị dọa tới mức run lên. Nhưng An Bối Nhã lại không như vậy.

Bách Nghiêu Tân cho rằng bày ra bộ mặt này thì cô sẽ sợ ư?

An Bối Nhã vút hợp đồng lên bàn, tự đi tới ghế sofa, ngồi xuống, bắt chéo hai chân lên nhau, cười, đối mặt với Bách Nghiêu Tân: “Quả Quả thích anh. Tin rằng Bách CEO chắc chắn đã sớm phát hiện ra rồi?”

Bách Nghiêu Tân không nói gì mà nhìn lại cô bằng ánh mắt thờ ơ.

An Bối Nhã cũng không cần anh trả lời, lẩm bẩm: “Quả Quả từng quen rất nhiều bạn trai nhưng đều bị bỏ rơi thê thảm. Biết tại sao không? Bởi vì bạn trai của nó luôn có chỗ giống anh.”

Nhìn thấy ánh mắt Bách Nghiêu Tân chớp lên, An Bối Nhã nói tiếp: “Không sai, cô bé ngốc này đã yêu đơn phương anh rất lâu. Trong lòng nó anh chính là một hoàng tử hoàn mỹ, mà nó luôn một mực đuổi theo cái bóng của anh...Thực ngốc.” An Bối Nhã hết sức nhỏ nhen mà kết luận. Sau đó không ngoài ý muốn mà nhìn thấy Bách Nghiêu Tân nheo mắt lại, rất rõ ràng rằng anh không vui bởi giọng điệu khinh thường của cô.

An Bối Nhã cong môi cười, “Vì để Quả Quả biết mình có bao nhiêu ngu ngốc nên tôi mới giới thiệu nó tới chỗ anh làm bảo mẫu...Đừng hiểu lầm, tôi không xúi giục Quả Quả theo đuổi anh mà là muốn để nó thấy rõ anh, khiến sự hoàn mỹ của anh trong lòng nó sụp đổ.”

Một câu cuối cùng của An Bối Nhã khiến lòng Bách Nghiêu Tân bỗng nhói lên, lập tức hiểu ý của cô.

Chỉ cần ảo tưởng của Nhậm Quả Quả với anh sụp đổ thì cũng sẽ không say đắm anh nữa, sẽ không dùng ánh mắt đơn thuần và lưu luyến ngưỡng mộ mà nhìn anh nữa...

Mắt Bách Nghiêu Tân trầm xuống, bàn tay cầm cây bút máy cứng lại.

Anh phát hiện ra vậy mà mình lại không thể chấp nhận được cảnh tượng này. Thậm chí chỉ cần nghĩ tới có thể Nhậm Quả Quả sẽ dùng ánh mắt chứa tình yêu nồng nàn mà nhìn người đàn ông khác, sự khó chịu vô cùng lớn không kiềm chế được mà dâng lên trong lòng anh.

An Bối Nhã quan sát nét mặt Bách Nghiêu Tân đầy ý vị, cảm thấy vô cùng thú vị, “Bách Nghiêu Tân, trong mắt anh, chắc chắn là Quả Quả vừa ngốc vừa ngớ ngẩn nhỉ? Cũng đúng, cô bé ngốc đó đâu có biết thích là gì, kể cả yêu cũng chẳng hiểu, cũng không biết mấy tên kia dạy nó thế nào...Nhưng tôi tin hẳn người đó không phải là anh.”

“Vì...” Vì sao lại không? Suýt chút nữa thì Bách Nghiêu Tân trả lời An Bối Nhã như thế. Nhưng anh kìm xuống, nói cách khác, anh hết sức ngạc nhiên với những gì mình định nói.

Anh muốn nói gì với An Bối Nhã? Chẳng lẽ anh định dạy cho Nhậm Quả Quả ngốc này biết thế nào là yêu? Điều này sao có thể...Nhậm Quả Quả hoàn toàn không phù hợp với tiêu chuẩn của anh.

Vì sao lại gặp cô? Một giọng nói bỗng vang lên trong đầu anh, chính là muốn hôn cô. Chờ lúc anh bình tĩnh thì trong lòng tràn đầy kinh hoàng. Đối mặt với ánh mắt hoang mang của Nhậm Quả Quả, lần đầu tiên anh lại chật vật chạy trốn.

Vì sao lại hôn Nhậm Quả Quả? Chính anh cũng muốn biết.

Như nhìn ra sự nghi ngờ của Bách Nghiêu Tân, ánh mắt An Bối Nhã chợt lóe, nói tiếp: “Tôi biết Quả Quả không phải là đối tượng anh sẽ thích. Nó vừa ngây thơ lại ngốc nghếch, suy nghĩ chỉ theo một đường thẳng, đừng nói tới chuyện uyển chuyển, kể cả cảm xúc cũng không biết cách che giấu. Mà anh thì thích phụ nữ thông minh lại có tri thức. Quả Quả không hợp với anh chút nào. Nó quá đơn thuần mà anh thì lại quá sâu xa.”

Nhưng có đôi khi người càng có lòng dạ phức tạp thì lại càng bị người đơn thuần hấp dẫn. An Bối Nhã mỉm cười, tiếp tục đàm chọc Bách Nghiêu Tân.

“Quả Quả cần một hoàng tử dịu dàng sẵn sàng, sẽ hướng dẫn nó trưởng thành. Mà anh, Bách Nghiêu Tân” Cô đứng dậy, đi tới trước bàn làm việc của Bách Nghiêu Tân, nói không chút khách khí: “Quốc vương bằng đá anh chỉ hợp với vương tọa băng tuyết và một chỗ dựa lạnh lùng. Chỉ có phụ nữ cũng bình tĩnh lý trí như anh mới hợp với anh. Mà Quả Quả vĩnh viễn sẽ không là kiểu phụ nữ đó.”

Nói xong những điều này, cũng không quan tâm sắc mặt Bách Nghiêu Tân sẽ khó coi ra sao, An Bối Nhã kết thúc trách nhiệm, “Xem ra hôm nay không hợp để bàn hợp đồng. Tôi để hợp đồng ở đây, lúc anh rảnh thì xem. Hôm khác tôi sẽ quay lại.” Sau đó cô phúi mũi chạy lấy người.

Vừa ra khỏi phòng làm việc thì thấy ngay nhâm quả quả đang nhìn chăm chăm vào cánh cửa phòng. Cửa vừa mở ra thì anh mất phóng thẳng vào trong,

Có nhóc ngốc hết thuốc chữa.

An Bối Nhã chịu không nổi mà trợn trắng mắt ở trong lòng, “Vào đi, Bách Nghiêu Tân tìm em đây.”

Nghe thấy Bách Nghiêu Tân tìm mình, ánh mắt Nhâm Quả Quả lập tức sáng lên, nhảy ngay xuống ghế, chạy về phía phòng làm việc, trước khi bước vào vẫn không quên nói với An Bối Nhã: “Học tử, chị cẩn thận, đi thông thả.”

rõ là... An Bối Nhã chịu không nổi mà lắc đầu. thật không hiểu đàn ông rắc rối như Bách Nghiêu Tân này có gì mà thích. cô nhìn Judy, “Xem ra hôm nay CEO nhà bà không thể tập trung tinh thần xử lý công việc rồi.”

Judy mỉm cười, nói không nhanh không chậm: “Tôi đã kéo dài hành trình hôm nay của CEO rồi.”

An Bối Nhã cũng cười, “Thực hâm mộ Bách Nghiêu Tân có thể có thư ký tài giỏi như vậy.” Dứt lời, cô vẫy tay với Judy, “Tôi đi trước đây. Lần sau uống trà cùng nhau nhé.”

Về phần hai người kia... cô chỉ giúp tới đây, sau đó phải xem Bách Nghiêu Tân thế nào! Xem xem anh ta có còn muốn làm quốc vương bằng đá nữa không hay chọn làm hoàng tử dạy Nhâm Quả Quả thế nào là yêu.

Nhâm Quả Quả vừa vào phòng làm việc thì liền thấy Bách Nghiêu Tân ngồi không động đậy phía sau bàn làm việc, vẻ mặt lạnh lùng cứng ngắc, vừa nhìn liền biết lúc này tâm trạng anh rất không tốt.

cô không nhận được mà dừng bước lại. Trái tim vốn nghe Bách Nghiêu Tân gọi mà nhảy nhót của cô liền biến thành thấp thỏm. cô nhìn chăm chăm anh đầy sợ hãi, bắt đầu chần chừ, không biết có nên bước qua cánh cửa này không.

Bách Nghiêu Tân đã nhìn thấy cô, ánh mắt trầm lạnh đến mức khiến Nhâm Quả Quả rụt vai lại.

Thấy sự sợ hãi trên mặt Nhâm Quả Quả nhưng anh hoàn toàn không có ý định hoà hoãn sắc mặt. Anh còn đang nghĩ tới những lời An Bối Nhã nói trước khi rời đi. Từng chữ từng chữ đều kích thích anh thật sâu.

Lại không có cách nào phủ nhận.

Quả thật anh sẽ không thích cô nhóc như Nhâm Quả Quả. Cho dù là những bạn gái mà anh quen trước đây hay vị hôn thê trước đều là những người phụ nữ thông minh giỏi giang, xử sự khéo léo, vĩnh viễn sẽ không khiến anh cảm thấy phiền lòng.

Mà Nhâm Quả Quả, cô bảo mẫu nhỏ này chỉ vừa bước vào cuộc sống của anh vài ngày mà dường như đã làm rối tung cuộc sống ổn định của anh. Ngoài lúc chăm cháu gái nhỏ ra thì cô chẳng biết làm gì cả.

Muốn cô phụ trách bữa sáng thì cô chỉ biết làm bữa phòng bếp nhà anh, cuối cùng, cho dù là mấy ngày nay anh lạnh nhạt với cô thì người xuống bếp vẫn là anh.

Chộc giận anh, cô cũng chỉ dùng ánh mắt vô tội mà nhìn anh, bộ dáng như thể anh là người xấu. Hung dữ với cô thì cô khóc, sau này lá gan lớn hơn còn học cách cãi lại anh, thậm chí còn gọi anh là chú.

cô chỉ là một cô nhóc, tuyệt không thành thực chút nào, vừa ngây thơ lại vừa nhát gan, nghĩ sao nói vậy, không biết cách giấu giếm. cô bé như thế này trong mắt anh chỉ là một rắc rối.

Nhưng anh lại không đuổi rắc rối này đi, thậm chí còn cho cô cơ hội một lần lại một lần để cho cô ở lại.

Anh vẫn không hiểu nguyên nhân, hoặc là, không phải anh không hiểu mà chỉ không muốn đối mặt. Vốn anh sẽ không thích một cô nhóc vừa ngốc lại vừa thẳng thắn như thế nhưng cô nhóc này lại len lén chạm tới trái tim anh.

Anh đã quen với thế giới yên lặng anh tĩnh nhưng Nhậm Quả Quả lại như một cơn bão, quét loạn không gian của anh, trái tim của anh khiến anh bất ngờ, không kịp đề phòng. Chờ tới khi anh phát hiện ra thì quân lính đã tan rã.

Bách Nghiêu Tân gỡ kính xoa sống mũi đầy mệt mỏi.

Nhậm Quả Quả nghiêng đầu, hồi lâu sau, không nhận được mà lên tiếng, “Anh có sao không?” cô cảm thấy thoát nhìn bộ dáng anh như bị đả kích nặng nề, “Có chuyện gì rồi hả?”

cô nghĩ chỉ có học tỷ An Bối Nhã vừa vào, “Anh cãi nhau với học tỷ à?” Nghĩ tới cái miệng độc ác của học tỷ, cô tốt bụng an ủi anh, “Anh đừng buồn. Có rất ít người có thể âm ỉ thắng học tỷ.” Học tỷ là vua hùng biện ở Sở Cách Will đó!

Quả thực, An Bối Nhã mà nói thì rất ít người có thể thắng được. Vừa rồi anh đã bị chém giết chồng chất. Nhưng nghe thấy lời Nhậm Quả Quả, anh không hề có cảm giác dễ chịu chút nào.

Cảm xúc anh tệ như vậy, suy cho cùng còn không phải tại cô sao!

Bách Nghiêu Tân liếc ngang một cái khiến Nhậm Quả Quả im miệng ngay lập tức, lặng lẽ cúi đầu.

“Lại đây” Bách Nghiêu Tân gọi cô.

Ặc... Nhậm Quả Quả ngược mắt thấy sắc mặt Bách Nghiêu Tân không tốt, lúc trong lòng do dự thì thấy anh hơi nheo mắt lại, liền không dám chần chừ nữa. cô vội vàng đi lên phía trước nhưng lúc cách bàn làm việc nam bước thì dừng lại một cách sợ hãi. Bách Nghiêu Tân lập tức trừng mắt, “Đứng xa vậy làm gì?”

13. Chương 13

Anh sẽ ăn cô à?

Bách Nghiêu Tân đẩy ghế ra sau, hất cằm ra hiệu cho cô, ý bảo cô đến cạnh anh, “Đến đây.”

“À...” Nhậm Quả Quả đi tiếp về phía trước, vòng qua bàn làm việc của anh, chậm rì rì đi tới bên cạnh Bách Nghiêu Tân, nhưng cách anh ba bước thì lại từ từ dừng lại.

Bách Nghiêu Tân mất kiên nhẫn, kéo cô qua.

“A!” Sức của Bách Nghiêu Tân rất lớn khiến cô bị kéo về phía trước, ngã thẳng lên người anh, bàn tay dán lên lồng ngực ấm áp của anh qua lớp áo sơ mi. Cô có thể ngửi được mùi thơm của nước hoa trên người anh.

Tư thế vô cùng thân mật như vậy khiến Nhậm Quả Quả bị dọa sợ. Cô cuống quýt xin lỗi: “Á, thực xin lỗi...!” Cô vội vàng muốn nhảy ra xa.

Nhưng Bách Nghiêu Tân lại ôm chặt eo cô, “Đừng nhúc nhích.” Anh trầm giọng quát.

Thân thể Nhậm Quả Quả lập tức cứng lại, ngoan ngoãn ghé vào lòng Bách Nghiêu Tân. Thậm chí tai cô có thể nghe được tiếng tim anh đập. Nhiệt độ cơ thể anh nóng tới mức khiến trái tim cô đang nhảy loạn lại bắt đầu đập nhanh hơn.

Bách Nghiêu Tân nâng cằm cô lên, mặt hai người chỉ cách nhau một cm. Nhậm Quả Quả không kềm được mà ưỡn thẳng lưng, nhìn anh đầy căng thẳng, ấp úng nói: “Bách Nghiêu Tân, anh muốn làm gì...”

“Sao lại thích tôi?” Bỗng Bách Nghiêu Tân hỏi cô. Không còn cặp kính ngăn cách nên cô có thể thấy rõ đôi mắt màu lam thâm thúy mê hoặc người khác của anh. Nhậm Quả Quả cơ hồ nhìn mà mê muội.

Ánh mắt không biết cách che giấu sự say đắm này hoàn toàn có thể thỏa mãn lòng hư vinh của đàn ông. Đôi mắt Bách Nghiêu Tân không khỏi càng trở nên trầm hơn, “Bởi vì tôi rất hoàn mỹ trong mắt cô?”

Nếu cô phát hiện ra anh không hoàn mỹ thì sao? Có phải sẽ rời đi không chút lưu luyến, tìm một người hoàn mỹ có thể khiến cô say đắm khác không?

Nhậm Quả Quả rũ mi mắt, thu hết lời anh nói vào tai, gật đầu không chút nghĩ ngợi, “Đúng vậy...Àc, thực ra cũng không thực hoàn mỹ.” Sợ anh nghe xong sẽ tức giận, cô nói câu cuối rất nhỏ, cẩn thận nhìn vào mắt anh.

Bách Nghiêu Tân nheo mắt lại ngay lập tức, “Ý là sao?” Cho nên cô đã tiêu tan ảo tưởng với anh rồi à?

Nhậm Quả Quả rụt vai lại ngay, khẽ nói: “Thì...Rắc rối, chuyên chế, hay tức giận...” Mỗi một từ được nói ra, cô có cảm giác bàn tay nắm cầm của mình càng chặt hơn. Cô nghĩ chắc chắn cầm mình đỏ lên rồi.

“Đau đấy!” Cô nhúu mày, cũng giận, hất tay anh ra đầy bực tức, “Đã nói là sẽ đau rồi mà!”

Xoa cầm, Nhậm Quả Quả tức tối trừng anh, “Tôi nói sự thật thôi! Anh dám nói anh không rắc rối, không chuyên chế, không thường tức giận không? À...Bây giờ còn bạo lực nữa!” Cầm cô đau quá.

Bách Nghiêu Tân cũng thấy mình quá dùng sức, thấy cầm cô đỏ lên, trong lòng cũng áy náy nhưng thái độ của cô lại khiến anh nổi nóng. Bây giờ cô nhóc này dám dùng thái độ này với anh, chắc là do thấy an không như cô nghĩ nên tan vỡ ảo tưởng rồi chứ gì!

“Bây giờ cô mới thấy rõ tôi? Tôi không hề hoàn mỹ như tưởng tượng của cô nên tan vỡ ảo tưởng, không thích tôi nữa, đúng không?” Cho nên cô muốn đi tìm một người hoàn mỹ khác mà mình thích. Chắc là vậy rồi!

Hả? Nhậm Quả Quả nghe mà sửng sốt, “Anh đang nói gì vậy! Anh không hoàn mỹ nhưng anh vẫn là Bách Nghiêu Tân! Bách Nghiêu Tân mà tôi biết là thế này!”

Trước kia cô chỉ đứng từ xa nhìn anh. Anh là giấc mơ đẹp của cô. Mà khi cô đến gần giấc mơ đẹp này thì mới phát hiện ra nó không giống như cô tưởng tượng. Nhưng càng chân thật thì lại càng không xa tầm với nữa.

“Anh rắc rối, chuyên chế, hay tức giận là sự thật! Như vậy mới đúng là anh!” Biết những khuyết điểm này khiến cô cảm thấy Bách Nghiêu Tân thật đáng yêu. Thậm chí bởi vậy mà lòng cô càng rộng mở hơn. Bởi vì cô biết anh chân chính chứ không phải là Bách Nghiêu Tân cao cao tại thượng, vô cùng hoàn mỹ.

Cho nên cô không hiểu tại sao Bách Nghiêu Tân lại để ý như vậy...

Nghĩ hồi lâu, Nhậm Quả Quả nhúu mày, đầu óc luôn nghĩ theo một đường thẳng bỗng lóe lên, lập tức tròn mắt, nhìn Bách Nghiêu Tân đầy ngạc nhiên.

“Chẳng lẽ anh tự ti bởi khuyết điểm của mình hả?” Cho nên mới hỏi cô có tan vỡ ảo tưởng với mình không, có không thích anh nữa không...

Oa? Nhưng anh tự ti thì có liên quan gì tới tan vỡ ảo tưởng với anh? Có liên quan gì tới chuyện có thích anh hay không?

Bách Nghiêu Tân hoàn toàn không biết nói gì trước lời của cô. Ai tự ti chứ! Sao Bách Nghiêu Tân anh có thể tự ti! Anh...

Bách Nghiêu Tân nâng tay lên che mặt, khẽ nở nụ cười.

Cô ngốc này! Anh thật sự bại bởi cô. Cô hoàn toàn không để ý tới điểm quan trọng trong lời anh mà cứ tự lý giải, nói những lời khiến anh vừa bực mình vừa buồn cười. Nhưng những lời này lại rất dễ nghe.

Anh không hề hoàn mỹ nhưng đây mới là anh thật sự. Mà cô thấy nhưng vẫn cứ xử theo lẽ thường, bởi gì đây chính là anh mà cô biết.

“Rõ là...” Anh lại bị đánh bại rồi.

Bộ dạng kỳ lạ của anh khiến Nhậm Quả Quả lo lắng, “Bách Nghiêu Tân, anh sao vậy?”

“Nhậm Quả Quả, tôi phục cô rồi.” Thật sự, ăn xong, hơn nữa cũng nhận thua rồi.

Bách Nghiêu Tân ngược nhìn cô, bàn tay ấm áp chạm lên mặt cô, cúi đầu, chống trán lên trán cô.

Nhậm Quả Quả sững sốt một chút, định lui lại sau theo bản năng.

“Đừng nhúc nhích.” Bách Nghiêu Tân chặn cô lại, không cho cô cơ hội chạy trốn, nhìn cô bằng ánh mắt bình tĩnh, không để cô lảng tránh, “Nhậm Quả Quả, em thích anh phải không?”

Nhậm Quả Quả cảm thấy trái tim mình sắp nhảy ra ngoài. Cô kinh ngạc nhìn anh, không có bất cứ chần chừ gì, khe khẽ gật đầu.

Cô thích anh. Từ vừa mới bắt đầu cô đã công nhận điều này, cũng có gì đâu mà phải giấu diếm.

“Có phải yêu không?” Bách Nghiêu Tân hỏi lại.

Yêu? Nhậm Quả Quả chớp mắt, nhẹ nhàng nói: “Em không biết.” Cô vẫn không biết yêu là gì.

Bách Nghiêu Tân cũng không bắt ngờ. Mắt anh trở nên dịu dàng, cong đôi môi thành độ cong đẹp mắt.

Đây là lần đầu tiên Nhậm Quả Quả nhìn thấy anh cười. Cô không khỏi ngây ngốc, trái tim đập mạnh. Tiếng tim đập thành thịch rất rõ ràng, cả Bách Nghiêu Tân cũng nghe thấy.

Anh khẽ nở nụ cười.

Mặt Nhậm Quả Quả như bị nung đỏ. Cô cảm thấy quá mất mặt, vội vàng định giải thích.

“Ừm, ” Bách Nghiêu Tân hôn lên môi cô, “A, Nhậm Quả Quả, anh dạy cho em thế nào là yêu.”

“Hả?” Nhậm Quả Quả tròn tròn mắt, “Gì?” Lời anh là có ý gì?

“Ý là...” Bách Nghiêu Tân hạ mắt xuống, lại hôn lên đôi môi thoang mùi thơm của sữa, vừa dùng môi cọ xát vừa dụ dỗ: “Nhậm Quả Quả, chúng ta kết giao đi.” Dứt lời, đưa lưỡi vào thăm dò cái miệng nhỏ nhắn, chân chân thực thực tìm kiếm sự ngọt ngào của cô.

Anh nhận thua. Anh không phải là Quốc vương băng đá trong lời An Bối Nhã. Anh vứt bỏ vương tọa băng tuyết của mình, tình nguyện trở thành người đàn ông dạy cô tình yêu, không phải là hoàng tử. Anh muốn trở thành người đàn ông của cô, là người đàn ông duy nhất sau này của cô.

Nhậm Quả Quả cảm thấy nhất định mình đang mơ. Bách Nghiêu Tân lại hôn cô, hơn nữa lần này còn đề nghị kết giao với cô. Không cần phải tra Google cô cũng biết hai chữ này nghĩ là làm người yêu của nhau.

Cho nên, Bách Nghiêu Tân muốn cô làm bạn gái của anh! Nhậm Quả Quả sợ ngây người.

Nhưng Bách Nghiêu Tân cũng mặc kệ phản ứng của cô. Anh đã nói thì đó chính là kết cục đã định. Còn Nhậm Quả Quả có phản đối hay không, dù sao cô cũng nói ra khuyết điểm chuyên chế của anh, hơn nữa, chẳng phải cô thích anh sao?

Bởi vậy Nhậm Quả Quả đến cơ hội phản đối cũng không có, liền trở thành bạn gái của người nào đó như vậy.

Nhưng, thật ra Nhậm Quả Quả cũng không phải rất muốn phản đối.

Nhai mì Ý, cô len lén ngắm Bách Nghiêu Tân - bạn trai mới của cô, mà cô là bạn gái của anh...Khóe môi cô không nhịn được mà thâm cong lên.

Bách Nghiêu Tân đang cho viên cầu nhỏ ăn cháo xay. Cô cháu gái chỉ biết tìm anh gây rắc rối này chỉ lúc ăn gì đó thì mới ngoan, há miệng để chú ruột cho ăn.

Mỳ Ý Nhậm Quả Quả đang ăn cũng là do Bách Nghiêu Tân nấu. Từ lần Nhậm Quả Quả hủy phòng bếp của anh, anh thật sự không muốn thấy tình trạng bí thảm này nữa, đành phải cam chịu số phận mà xuống bếp.

Trước kia đều là Nhậm Quả Quả vừa ăn cơm vừa đút cho Tiểu Bối Bối. Nhưng từ khi hai người kết giao thì người cho ăn đổi thành Bách Nghiêu Tân. Nhậm Quả Quả chỉ cần tập trung tinh thần ăn cơm là được rồi.

Theo cách Bách Nghiêu Tân nói là, đãi ngộ này chỉ có bạn gái mới có. Anh vẫn rắc rối chuyên chế xấu tính như cũ, vẻ mặt cũng vẫn kín đáo lạnh lùng như cũ. Nhưng Nhậm Quả Quả vẫn tìm ra được điểm khác biệt.

Anh sẽ mắng cô ngốc, còn có thể nhéo mũi cô nhưng trong giọng nói có bất đắc dĩ. Ánh mắt nhìn cô thấp thoáng cưng chiều. Anh sẽ cầm tay cô, muốn cô đi bên cạnh anh, sẽ ôm Tiểu Bối Bối trong lòng cô, cúi đầu xuống cho cô một nụ hôn.

Anh luôn luôn động một chút là hôn cô. Nụ hôn mang theo mùi trà có lúc dịu dàng, có lúc dữ dội, có lúc nóng bỏng, dường như muốn cắn nuốt cô. Khi đó người cô luôn run lên, cuối cùng ngã vào lòng Bách Nghiêu Tân mà thở dốc. Mà thứ cứng rắn chống lên cái bụng nhỏ của cô càng khiến cô mặt đỏ tim đập...Cô cũng không ngốc, đương nhiên biết rõ đó là gì.

Nhưng Bách Nghiêu Tân không làm gì cả mà chỉ ôm cô, bàn tay lướt qua lướt lại trên lưng cô, hôn tóc cô để dục vọng nơi bụng bình tĩnh lại.

Khi đó cô cũng không dám lên tiếng. Nhưng nghe tiếng thở nặng nề của anh, dường như người cô cũng mơ hồ nóng lên. Nghĩ tới cảnh tượng kia, mặt Nhậm Quả Quả lập tức đỏ lên.

“Ngẩn người gì vậy?” Bách Nghiêu Tân bỗng nói. Anh đã sớm phát hiện ra Nhậm Quả Quả lén nhìn mình. Cô vừa nhìn vừa cười trộm, đến cuối cùng còn tự đỏ mặt. Biểu cảm phong phú khiến anh cảm thấy buồn cười.

“Hả?” Nhậm Quả Quả ngẩng đầu, chống lại ánh mắt của Bách Nghiêu Tân. Cô bỗng có cảm giác ý nghĩ bị nhìn thấu, hai má liền đỏ hơn, vội vàng cúi đầu: “Không, không có gì!” Cô vừa ăn mỳ, vừa tìm một tờ giấy lau miệng, “Mỳ...Mỳ ngon lắm, ha ha.”

Bách Nghiêu Tân tin lời cô mới có quỷ, “Em là trẻ con à?”

“Gì?” Nhậm Quả Quả cũng sờ ngẩng đầu.

“Ăn đến mức miệng dính tèm lem kìa.” Bách Nghiêu Tân chỉ vào khóe miệng của cô, trên đó dính đầy thịt vụn.

“A...” Nhậm Quả Quả liếm khóe môi, vươn tay định lấy giấy lau.

Bách Nghiêu Tân lại đột nhiên vươn tay nâng cằm cô lên, trực tiếp khom người xuống hôn, dùng đầu lưỡi liếm đi thịt vụn nơi khóe môi cô, lại nhẹ nhàng chậm chạp liếm một vòng trên đôi môi cánh hoa của cô, mới cúi đầu nói bên tai cô: “Em vừa nghĩ tới chuyện không đứng đắn gì đúng không?” Rõ ràng như vậy sao anh không nhìn ra chứ?

Bị nói trúng, khuôn mặt vừa hạ nhiệt của Nhậm Quả Quả lại nhanh chóng đỏ lên, hơn nữa cả tai cũng đỏ. Nhưng điều khiến cô kinh hãi là hành động của Bách Nghiêu Tân.

Anh...Anh...Anh...Anh...Sao có thể như thế! Cô còn đang ăn mỳ mà! Sao anh lại cứ thế mà hôn lên chứ? Bạn trai trước của cô cũng chưa từng làm như vậy. Đây...Điều này cũng không lãng mạn gì đâu!

Nhậm Quả Quả nhin không được mà che miệng, trợn mắt lên, trừng Bách Nghiêu Tân.

“Sao?” Bách Nghiêu Tân nhú mày. Ánh mắt này của cô là sao?

Giọng nói rầu rĩ truyền ra từ kẽ tay cô, “Anh không thấy bẩn hả?”

Bẩn? Bách Nghiêu Tân sửng sốt, lập tức hiểu ý của cô.

Anh không nói gì cả, trực tiếp kéo tay cô ra, dùng hành động trả lời cô, cúi đầu xuống hôn mạnh thêm lần nữa.

“Đau ưm...” Đầu tiên là môi dưới của Nhậm Quả Quả bị cắn một cái, lúc cô há miệng kêu đau thì Bách Nghiêu Tân trực tiếp đưa đầu lưỡi và thăm dò, đảo qua hàm răng ngà xinh xắn, ngậm chặt lấy đầu lưỡi đang né tránh.

Nhậm Quả Quả lui về phía sau theo bản năng. Bách Nghiêu Tân đã sớm đoán được cô sẽ có động tác này nên tay giữ chặt lấy gáy cô, không cho cô có bất cứ cơ hội né tránh nào.

Anh liếm qua từng tắc trong cái miệng nhỏ, không buông tha sự ngọt ngào của cô, cuốn lấy hơi thở của cô khiến cô từ từ hòa tan trong lòng anh. Mãi cho tới khi Nhậm Quả Quả sắp thở không nổi thì mới tha cho cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Miệng Nhậm Quả Quả khê nhếch, vội vã thở dốc. Cô bị hôn đến mơ mơ màng màng, đầu áp lên vai Bách Nghiêu Tân, đôi má ửng đỏ, cả ánh mắt cũng phủ một tầng hơi nước, môi bị hôn đỏ hồng, cực kỳ mê người.

Bách Nghiêu Tân liếm qua đôi môi cô, dùng giọng nói khàn khàn hỏi cô, “Em cảm thấy thế nào?” Hừ, còn nghĩ tới bản hay không bản không?

Cô cảm thấy...Cảm thấy tim đập thật nhanh, trong miệng toàn mùi của anh, ừm, cô thích mùi của anh, cũng thích nụ hôn của anh.

Nhậm Quả Quả nháy mắt, nhìn theo đôi môi anh, nhịn không được mà hôn lên.

Đây là lần đầu tiên cô chủ động hôn anh.

Đương nhiên Bách Nghiêu Tân sẽ không từ chối, chủ động hé miệng, xem cô hôn anh thế nào.

Nhậm Quả Quả hôn lên môi anh, chà chà môi anh, đầu lưỡi vừa linh hoạt chui vào miệng anh thì viên cầu nhỏ bị bỏ qua bên cạnh một lúc lâu chột vồ bàn.

“A a a!” Đang chơi gì vậy? Con cũng muốn chơi! Đôi mắt màu lam nhìn chăm chăm vào miệng hai người đang dán vào nhau.

Hai người đang hôn nhau dừng lại, rút cuộc nhớ ra bên cạnh còn có viên cầu nhỏ. Nhậm Quả Quả cuống quýt đẩy Bách Nghiêu Tân ra. Bản hay không bản, lãng mạn hay không lãng mạn cô đã sớm quên. Bây giờ cả đầu cô chỉ nghĩ tới vậy mà mình vừa chủ động hôn...Trời ơi! Bách Nghiêu Tân có cảm thấy cô quá chủ động không!

Đây là lần đầu tiên cô chủ động hôn nam sinh. Tuy trước kia đã từng hôn bạn trai mà cô kết giao nhưng cho tới bây giờ cô chưa từng chủ động hôn họ. Họ đều thích tỏ ra ngốc nghếch, chỉ chạm môi cô một cách trong sáng, cho rằng đây là sự kín đáo của phụ nữ phương Đông.

Nhưng đối với cô mà nói, kín đáo không chứa tạp chất gì cô cũng không biết. Cô chỉ đơn thuần không nghĩ gì. Trên phương diện thân mật nam nữ, cô vẫn luôn bị động.

Nhậm Quả Quả từng nghĩ có phải mình bị lãnh cảm không. Bởi gì cô vẫn luôn rất lạnh nhạt với chuyện tình dục. Nhưng bây giờ cô đã biết là không phải. Bách Nghiêu Tân vừa chạm vào cô, dùng nói lạnh, cô cảm thấy mình sắp bốc cháy.

14. Chương 14

Như bây giờ, cô cảm thấy toàn thân nóng tới mức khó chịu, thậm chí...A! Mặt cô đỏ lên, hoàn toàn không dám nhìn Bách Nghiêu Tân, lập tức đứng dậy ôm lấy viên cầu nhỏ.

“Em ôm Tiểu Bối Bối đi tắm.” Cô cúi đầu nói, sau đó ôm viên cầu nhỏ, luống cuống chạy ra khỏi phòng bếp. Nhìn bóng lưng chạy đi của Nhậm Quả Quả, Bách Nghiêu Tân từ từ nhếch môi, đồng tử màu lam thâm thúy lóe lên ánh sáng, khuôn mặt tuấn nhã nhưng ẩn ẩn có cảm giác làm việc xấu thành công.

Nhậm Quả Quả lại mất ngủ.

Các thí chủ tự tưởng tượng

Cứ cảm thấy cơ thể thật khó chịu.

Hu...Làm sao bây giờ? Lần đầu tiên cô gặp phải chuyện này.

Cuối cùng, chịu không nổi, cô gọi điện cho An Bối Nhã.

Điện thoại reo thật lâu An Bối Nhã mới tiếp: “Nhậm Quả Quả, có chuyện gì?” Giọng cô rất mất kiên nhẫn, trong giọng nói hơi thấp có lẫn tiếng thở khê.

“Học tử, chị đang bận ạ?” Sao giọng là lạ?

Nhậm Quả Quả như nghe được học tử hít sâu, một lúc lâu sau dường như là rống lên: “Có rắm mau thả!”

Nhậm Quả Quả chớp chớp mắt, lập tức chu miệng, “Hu, học tử, em xong rồi.”

“Hả?” Nghe ra Nhậm Quả Quả sắp khóc, An Bối Nhã lại dừng lại một lát. Nhậm Quả Quả nghe thấy có tiếng chần sột soạt ở đầu dây bên kia, sau đó nghe thấy An Bối Nhã khê rửa một tiếng, hết như đang bảo ai đó cút ngay.

Chỉ chốc lát sau, giọng An Bối Nhã lại vang lên, “Có chuyện gì rồi hả? Bách Nghiêu Tân bắt nạt em à?”

“Không,” Nhậm Quả Quả lắc đầu. “Là em bị mất ngủ.”

“...” Mẹ kiếp! An Bối Nhã vô cùng kiềm chế mới không phun ra lời thô tục, nhưng cũng đã nghiến răng, “Nhậm Quả Quả, em mất ngủ thì liên quan gì tới chị! Ngủ không được thì đi kiếm thuốc ngủ, nếu không thì tìm Bách Nghiêu Tân đi!” Dứt lời liền định ngắt điện thoại.

“Hu, học tử, em rất khó chịu! Thân thể vẫn luôn rất nóng, sau đó, sau đó...” Thân thể vẫn luôn có cảm giác kỳ lạ nhưng Nhậm Quả Quả không nói nên lời, “Hu, học tử, em sắp chết rồi!”

“Em sốt hả?” An Bối Nhã lo lắng, “Có đo nhiệt độ chưa? Sốt tới bao nhiêu độ rồi? Bách Nghiêu Tân đâu? Anh ta không chăm sóc em? Gọi Bách Nghiêu Tân tới nghe điện thoại!”

“Không phải...”

Nhậm Quả Quả lắc lắc cái chần, úp úp mở mở: “Em không thể gọi Bách Nghiêu Tân được.”

“Hả?” An Bối Nhã hoàn toàn không hiểu, “Nhậm Quả Quả, em có thể nói rõ ràng một lần không?”

Nhậm Quả Quả mím môi, nói khê: “Em...Em bây giờ không thể nhìn thấy Bách Nghiêu Tân được. Em sợ em sẽ không chế không nổi mà nhào lên...” Dứt lời, cô cảm thấy vô cùng hổ thẹn, hu!

“Gi?” An Bối Nhã nghi ngờ mình nghe lầm, sững sốt thật lâu mới từ từ nói: “Nhậm Quả Quả, em sẽ không còn chưa lần trên giường với Bách Nghiêu Tân chứ?”

Nhậm Quả Quả thấp giọng đáp, “Ừm.”

An Bối Nhã chấn kinh rồi, “Các em không ở cùng một chỗ à? Cùng ở dưới một mái hiên mà Bách Nghiêu Tân không ra tay với em à?” Điều này sao có thể! Nhìn thế nào cũng không thấy Bách Nghiêu Tân là người có thịt không ăn, “Đừng nói với chị tác phong của các em là chỉ nắm tay trong sáng nhé?”

“Không chỉ nắm tay mà còn hôn môi.” Nhậm Quả Quả đỏ mặt nói.

“Chỉ như vậy?” Bách Nghiêu Tân trở nên ngây thơ từ khi nào vậy?

“Vậy cũng rất đáng sợ đó học tử!” Nhậm Quả Quả sắp khóc. “Chị không biết, Bách Nghiêu Tân hôn em thì toàn thân em nhũn ra, nóng lên, chỗ anh ấy sờ qua đều như bị điện giật. Cuối cùng là em bị anh ấy hôn đến mức nhũn cả chân nhưng...nhưng anh ấy không làm gì cả...” Một câu cuối cùng cô nói rất khê.

Rốt cuộc An Bối Nhã đã hiểu, hóa ra Nhậm Quả Quả mất ngủ là vì phát xuân, mà Bách Nghiêu Tân...Cô vừa nghe liền biết ý đồ của tên kia.

Anh ta không chạm vào Nhậm Quả Quả mà lại cố ý khơi mào dục hỏa của cô. Nhưng sau khi khơi lên thì lại không làm gì mà để cô bị dục vọng hành hạ. Mục đích rất đơn giản, là muốn Nhậm Quả Quả chủ động.

Anh ta muốn Nhậm Quả Quả sinh ra lửa lòng với mình, muốn cô nhớ anh thật kỹ, muốn Nhậm Quả Quả biết chỉ có anh mới có thể cho cô cảm giác này.

Mà cô nhóc ngây ngô Nhậm Quả Quả này sao có thể thắng được Bách Nghiêu Tân mưu cao trí nặng chứ?

An Bối Nhã lắc đầu, cảm thấy Nhậm Quả Quả trốn không thoát khỏi lòng bàn tay Bách Nghiêu Tân, “Nếu anh ta không làm gì vậy thì em chủ động đi!”

“Hả?” Nhậm Quả Quả đỏ mặt, lắp bắp nói: “Này...Chuyện này sao được!” Muốn cô chủ động nhào lên giường Bách Nghiêu Tân...Cô vội vàng lắc đầu. Cô không dám nghĩ nữa!

“Có gì mà không được! Ai nói chuyện này nhất định phải là đàn ông chủ động? Có đôi khi phụ nữ chủ động ra trận lại có thể khiến đàn ông kinh hãi.” An Bối Nhã rất vô trách nhiệm mà bẻ cong.

“A, phòng của anh ta ở cạnh phòng em nhỉ? Em đừng nghĩ gì cả, vào thẳng phòng anh ta rồi nhào lên là được. Em còn lè mề thẹn thùng như thế nữa, cẩn thận Bách Nghiêu Tân bị phụ nữ chủ động cướp mất đấy.” Bỏ lại một câu đe dọa, An Bối Nhã cúp điện thoại, tiện thể tắt máy luôn.

Hừ hừ! Bách Nghiêu Tân, cảm ơn tôi cho tốt đi!

Nhậm Quả Quả trừng mắt nhìn di động vang lên tiếng tút tút. Vậy mà học tỷ lại cứ thế mà tắt điện thoại hả?

Lại gọi lại, “Vậy mà lại tắt máy!” Sao học tỷ có thể làm thế!

Về mặt Nhậm Quả Quả đau khổ, vứt di động xuống, ôm gối phủ lên đầu mình.

Làm sao bây giờ...Thực sự phải làm theo cách học tỷ nói sao? Nhưng, lỡ Bách Nghiêu Tân đuổi cô xuống giường thì phải làm sao? Hơn nữa cho tới giờ cô chưa từng chủ động quyến rũ đàn ông!

Nhậm Quả Quả rất phân vân, lại nhớ tới câu nói cuối cùng của An Bối Nhã, cẩn thận Bách Nghiêu Tân bị phụ nữ chủ động cướp đi.

Chẳng lẽ học tỷ đang ám chỉ là Bách Nghiêu Tân thích phụ nữ chủ động à? Cho nên cô mà không chủ động thì Bách Nghiêu Tân sẽ bị cướp đi?

Nghĩ tới chuyện Bách Nghiêu Tân không cần cô nữa, trở thành bạn trai của người khác...

Nhậm Quả Quả không khỏi nhớ tới lần đầu tiên gặp Bách Nghiêu Tân trong yến hội năm mười lăm tuổi. Lần đầu tiên cô động lòng nhưng không có cơ hội bắt đầu nào mà Bách Nghiêu Tân đã trở thành người của người khác rồi.

Cô vất vả lắm mới có được anh, mới trở thành bạn gái của anh, nếu anh bị phụ nữ khác đoạt đi...Rất...Khủng khiếp!

Nhậm Quả Quả lập tức bò dậy, nhảy xuống giường không chút nghĩ ngợi, chạy tới trước cửa phòng Bách Nghiêu Tân, hít sâu mấy hơi rồi mới vươn tay, khe khẽ mở khóa cửa.

Cửa phòng được cô đẩy ra khe khẽ, trong phòng không bật đèn, bóng tối bao trùm.

Nhậm Quả Quả nhón chân vào trong, lại khe khẽ đóng cửa, lần mò trong bóng tối, lần theo mép giường rồi trèo lên trên giường. Cái giường mềm mại lồm xồm, đèn đầu giường lập tức được mở lên.

Bách Nghiêu Tân ngồi dậy, khuôn mặt tuấn tú cực kỳ lạnh nhạt, “Nhậm Quả Quả, em làm gì vậy?”

Ặc, Nhậm Quả Quả cứng người, xấu hổ nhìn anh, “Em...Em...”

“Hả?” Bách Nghiêu Tân nhíu mày, chờ cô giải thích.

A! Bất chấp tất cả thôi! Nhậm Quả Quả cắn răng, nhắm mắt lại, nhào thẳng lên, áp đảo Bách Nghiêu Tân, liều lĩnh cúi đầu, dùng miệng chặn miệng Bách Nghiêu Tân lại. Cô phải cưỡng anh!

Ai cưỡng ai còn không biết đâu!

Lúc cửa phòng được mở ra thì Bách Nghiêu Tân đã mở mắt, khóe miệng từ từ nhếch lên thành nụ cười, như là đã chờ đợi từ lâu.

Nhìn bóng đen mò vào phòng anh, từ từ lần theo mép giường, anh cố ý lên tiếng để cho cô một cơ hội. Nếu cô sợ tới mức chạy mất thì anh sẽ từ từ quyến rũ cô, đợi cô lại bước vào lưới của anh. Dù sao thì tính nhẫn nại của Bách Nghiêu Tân anh rất cao.

Nhưng nếu cô nhào lên thì cũng đừng trách anh không khách khí.

Lúc Nhậm Quả Quả thô lỗ hôn lên môi anh thì Bách Nghiêu Tân không ngăn cản mà còn giang rộng hai tay, xoay người một cái, đè Nhậm Quả Quả dưới thân, đầu lưỡi thăm dò vào sâu bên trong miệng cô, nuốt lấy tiếng nức nở của cô, đòi lấy sự ngọt ngào chỉ thuộc về cô.

Các thí chủ tự tưởng tượng

Nhậm Quả Quả không phải người mình hạc xương mai. Mặt cô phúng phính như trẻ con, cơ thể cũng mềm mại mũm mĩm, nở nang mà non mềm như viên kẹo, cả thân thể cũng tỏa ra mùi ngọt ngào.

Các thí chủ tự tưởng tượng

“Thân ái, bây giờ là em muốn nhào lên giường anh, quyến rũ anh sao?” Giọng nói trầm thấp dần dần bị nhiễm dục vọng trở nên gợi cảm mê người. Lúc hỏi thì ngón tay anh khẽ lướt qua trong bắp đùi Nhậm Quả Quả khiến cô không khỏi hừ nhẹ một tiếng, thân thể run nhẹ.

Nhậm Quả Quả cực kỳ căng thẳng, cũng rất thẹn thùng, đôi mắt sáng ngời nhìn Bách Nghiêu Tân chằm chằm, đỏ mặt, nổi lên dũng khí, nói: “Ừm, Bách Nghiêu Tân, anh có muốn để em quyến rũ không?”

Bách Nghiêu Tân luôn rất thích đôi mắt của cô. Dưới ánh đèn vàng, ánh mắt ngượng ngùng mà lại tín nhiệm động lòng người như thế, khiến lòng anh mềm xuống. Anh nghĩ anh động lòng với cô là vì đôi mắt này.

Tựa như thủy tinh, trong veo không chút tạp chất.

Bách Nghiêu Tân nhịn không được mà hôn lên đôi mắt mỹ lệ kia, thấp giọng nói: “Không hối hận?”

Nhậm Quả Quả rũ mắt, tay khẽ níu lấy áo anh, mặt nóng lên nhưng cũng khe khẽ gật đầu, tựa như thiếu nữ làm vật hiến tế, đáng yêu động lòng người như thế, “Không hối hận.”

Khoảnh khắc nghe thấy cô nói những lời này, Bách Nghiêu Tân đã điên cuồng rồi. “Anh cũng sẽ không cho em cơ hội hối hận.” Lập tức liền hôn lên môi cô một cách dã man.

Nụ hôn lần này hoàn toàn khác với nụ hôn khiến người ta nóng lên như vừa rồi. Lần này là mãnh liệt như muốn hung hăng cắn nuốt cô, không cho cô có không gian mà thở dốc, dường như ngay lập tức Nhậm Quả Quả bị hôn đến mức toàn thân nhũn ra.

Cô vẫn luôn không hiểu, vì sao một người luôn lạnh như băng như anh mà nụ hôn lại luôn nóng bỏng như vậy, như lửa cháy lan ra đồng cỏ, thiêu đốt cô rất dễ dàng.

Cô hơi sợ hãi, trong người lại dâng lên chút hưng phấn như là len lén vui mừng. Có phải chỉ có cô mới có thể đốt lên dục hỏa không thể khống chế được nơi anh không?

Nếu đúng, cô thích sự không khống chế được này của anh, cũng như cô thích nụ hôn của anh vậy.

“Ừm...Bách Nghiêu Tân...” Trong miệng toàn là mùi vị của anh, nụ hôn mang theo mùi trà mà cô thích. Cô không nhịn được mà ngẩng đầu, chủ động duỗi lưỡi ra mút, cướp lấy mùi vị của anh.

Nụ hôn của Bách Nghiêu Tân dừng lại, sau đó càng điên cuồng ngậm lấy cánh môi cô, mút đầu lưỡi. Nhậm Quả Quả ngâm khế, bị hôn đến vô tri vô giác, có cảm giác lưỡi tê dại, thân thể như nhũn ra cũng run lên.

Các thí chủ tự tưởng tượng

Bách Nghiêu Tân cười khế, “Em nghĩ tới anh bao lâu? Hả?” Nếu không sao lại *** như vậy? Cô sẽ không bỗng dưng mà trèo lên giường anh. Nhất định là bởi vì nhịn không được rồi.

Ngày nào anh cũng khơi lên lửa lòng của cô từng chút, từng giọt, mỗi một nụ hôn đều trêu ghẹo thân thể cô. Anh muốn cô quen với mùi vị của mình, khiến cô dần dần không thể chống cự lại anh, khiến cô muốn anh.

Anh muốn cô biết anh không giống những bạn trai mà cô “thích” trước kia. Anh là người đàn ông của cô. Chỉ có anh mới có thể cho cô loại cảm giác này; chỉ có anh mới có thể thật sự khai phá lửa lòng của cô, thân thể của cô.

Các thí chủ tự tưởng tượng

...

Anh mạnh mẽ che kín cái miệng nhỏ, lưỡi quăn lấy cô. Cho đến khi tiếng nước nở của cô dừng lại thì bầu trời đã sáng. Lúc này anh mới buông tha cho cô.

Đàn ông không gần nữ sắc một năm cực kỳ đáng sợ.

15. Chương 15

Nhậm Quả Quả bị giày vò đến mức toàn thân đau nhức nhưng đồng hồ sinh học khiến cô vẫn tỉnh lại đúng giờ. Cô dường như mệt mỏi mở to đôi mắt hơi sưng. Tối hôm qua cô bị ép đến mức khóc nhiều lần, sau đó thậm chí còn đáng thương tới mức phải khóc lóc cầu xin anh dừng lại thì Bách Nghiêu Tân mới dừng. Nhưng chỉ dừng lại một chút rồi lại bắt đầu một đợt tấn công cuồng mãnh hơn.

Tình ái cuồng liệt này là lần đầu tiên cô được cảm nhận. Lúc này cô mới biết thì ra không phải cô lãnh cảm mà là chỉ có Bách Nghiêu Tân mới có thể khơi mào sự nhiệt tình của cô, khiến cô bốc cháy.

Nhưng mệt quá...Nhậm Quả Quả cảm thấy người mình mềm đến mức không có chút sức lực nào, lại còn rất buồn ngủ...Đang lúc cô định nhắm mắt lại ngủ lần nữa thì lơ đãng nhìn về phía trước, sau đó chống lại một đôi mắt màu lam tinh khiết. Cô vừa hay ngủ ở bên phải, bên cạnh chính là cái giường trẻ con.

Rốt cuộc Nhậm Quả Quả nhớ tới còn có một viên cầu nhỏ nào đó, thân thể mềm mại vô lực liền cứng đờ.

Viên cầu nhỏ trắng nõn nà đã dậy, ngồi trong giường trẻ con, hai tay nắm lấy tay vịn, dán sát mặt vào giữa hai thanh gỗ, chớp đôi mắt nhìn cô đầy tò mò, hay nói đúng hơn là nhìn hai người trên giường đầy tò mò.

Tối hôm qua viên cầu nhỏ ngủ rất ngon đến tận lúc trời sáng cũng không bị bất cứ tiếng động lạ nào đánh thức. Bé đã được huấn luyện, bởi vì cha mẹ - người ném bé cho chú đi tuần trăng mật kia - cũng phi thường ân ái vào buổi tối.

Nhưng bé vẫn còn tò mò, chớp mắt nhìn chằm chằm vào cái giường lớn.

Chiếc chăn mỏng màu lam chỉ có thể che chỗ dưới thắt lưng hai người. Bách Nghiêu Tân ngủ sau lưng cô, bộ ngực chắc nịch dán vào lưng cô, tay ôm eo cô đầy chiếm hữu, mà còn...Nhậm Quả Quả phát hiện ra anh còn ở trong cô.

Trời ơi! Nhậm Quả Quả xấu hổ đến mức muốn nhảy dựng lên! Lại để viên cầu nhỏ thấy được! Mà còn...Cô nhớ tới tối hôm qua mình vừa khóc vừa kêu, hoàn toàn quên trong phòng còn có một cô bé.

Xấu hổ quá! Nhậm Quả Quả xấu hổ và giận dữ muốn chết.

Bất chấp thân thể còn đau nhức, Nhậm Quả Quả vội vàng định rời giường, nhưng cô vừa khẽ động thì tay Bách Nghiêu Tân đã giữ chặt cô.

...

Rất lâu sau dư âm của cơn cao trào Nhậm Quả Quả mới tỉnh lại. Toàn thân cô không còn chút sức nào, hơn nữa cô không hề biết Bách Nghiêu Tân lại hư hỏng như vậy. Tiểu Bối Bối đã tỉnh mà anh còn...Hơi quá đáng!

Nhưng...Nghĩ tới rốt cuộc mình cũng đắm chìm vào trong sự khiêu khích của anh, lúc vừa khóc vừa la cô cũng đã quên sự tồn tại của Tiểu Bối Bối...

“A!” Nhậm Quả Quả xấu hổ, che mặt rên rỉ.

A a a...Cô không phải là một bảo mẫu tốt! Làm sao bây giờ? Như thế này có phải là dạy hư trẻ con không?

Đây là lỗi của Bách Nghiêu Tân!

Nhậm Quả Quả tức tới, đổ toàn bộ sai lầm lên người Bách Nghiêu Tân.

Hu, mệt quá, cô mệt đến mức chỉ muốn ngủ. Nhưng người vừa ướt vừa dính khiến cô ngủ không được. Cô đành phải bò xuống giường, định vào phòng tắm tẩy rửa một chút. Hai chân run run vừa đứng vững thì liền cảm thấy một dòng chất lỏng chảy xuống đùi.

Biết thứ này là gì, mặt Nhậm Quả Quả hồng thắm, hoàn toàn không dám cúi đầu nhìn, vội vàng vào phòng tắm.

Rửa mặt chải đầu đơn giản một chút, Nhậm Quả Quả quấn khăn tắm, ra khỏi phòng tắm. Đã tắm rửa nên tinh thần cô tốt hơn nhiều, lại cảm thấy đói bụng.

Vuốt bụng, cô nhặt cái váy ngủ bị Bách Nghiêu Tân vứt trên đất lên mặc vào, nhưng nội y... Cô nhìn nội y nhăn nhúm, quyết định về phòng mình thay quần áo. Dù sao làn váy ngủ của cô dài tới bắp chân, không nhìn ra là cô không mặc nội y.

Nhưng cô không có cơ hội về phòng. Vừa bước ra khỏi cửa phòng Bách Nghiêu Tân thì anh đã thấy cô.

Viên cầu nhỏ đã được cho ăn no, ngồi trên ghế trẻ con của mình, ôm bình uống nước. Bách Nghiêu Tân thì làm bữa sáng cho hai người, quay lại thì liền thấy Nhậm Quả Quả đi ra. Thấy mái tóc ướt trên vai cô, anh nhú nhú mày, “Lại đây.”

Cô muốn về phòng... Thấy Bách Nghiêu Tân nhăn mày, Nhậm Quả Quả không dám nói gì, ngoan ngoãn đi về phía phòng bếp.

“Nhậm Quả Quả, tắm sạch rồi sao không lau khô tóc?” Bách Nghiêu Tân mắt hững, mắng cô.

Không sao mà... Nhậm Quả Quả định nói ra nhưng dưới cái nhìn chăm chăm của Bách Nghiêu Tân, cô đành thức thời mà nuốt lại.

Anh hừ lạnh một tiếng, để cô ngồi lên ghế chân cao trước quầy bar, mình thì vào phòng tắm lấy một cái khăn lông sạch ra, phủ lên đầu Nhậm Quả Quả, lau tóc cho cô.

“Em đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn không biết chăm sóc mình!” Ngẫm lại, từ khi cô bắt đầu vào nhà anh thì toàn là anh chăm sóc cô!

Giọng điệu của Bách Nghiêu Tân rất dữ nhưng động tác lau tóc cho cô rất dịu dàng. Nhậm Quả Quả cúi đầu, môi nhin không được mà cong lên, len lén cười.

Cô rất thích được anh quan tâm thế này.

Sao Bách Nghiêu Tân không nhìn ra cô cười trộm. Rõ là... Anh chịu không nổi mà lắc đầu nhưng trong mắt có sự cứng chiều thấp thoáng.

Mà cô thì ngồi trên ghế chân cao, làn váy ngủ xốc lên, liếc qua là thấy cô không mặc nội y.

Đồng tử Bách Nghiêu Tân không khỏi trầm xuống. Anh không biết *** của mình lại bị khơi lên dễ dàng như thế. Từ trước tới nay anh luôn không phải là người túm dục nhưng cô lại có thể khơi mào dục hỏa của anh một cách dễ dàng.

Phát hiện ra Bách Nghiêu Tân dừng động tác lại, Nhậm Quả Quả nghi ngờ ngẩng đầu lên thì thấy ánh lửa tỏa ra trong mắt anh. *** nóng bỏng rõ ràng như thế khiến thân thể cô tê dại.

Qua tối hôm qua, cô cực kỳ hiểu ánh mắt này của Bách Nghiêu Tân đại biểu cho cái gì.

Các thí chủ tự tưởng tượng

Kính coong! Tiếng chuông cửa khiến động tác xâm lược của Bách Nghiêu Tân dừng lại.

Nhậm Quả Quả bắt lấy cơ hội này, vội vàng thoát ra khỏi ma chướng của Bách Nghiêu Tân, “Em đi mở cửa!” Vừa nói cô vừa chạy tới ngưỡng cửa.

Cho dù thân thể đau nhức của cô phát ra kháng nghị vì hành động này nhưng Nhậm Quả Quả cố gắng không đếm xỉa tới. Không trốn sao được. Cô cũng không muốn lại bị Bách Nghiêu Tân lôi trở lại giường.

Bách Nghiêu Tân nhú mảy, kệ cho Nhậm Quả Quả chạy trốn. Dù sao chạy nhất thời chứ cũng không chạy được một đời. Hơn nữa ai tới tìm anh sớm vậy? Anh muốn xem là tên nào không thức thời đã quấy rầy chuyện tốt của mình.

Nhậm Quả Quả chạy tới cạnh cửa, thở ra một hơi, vỗ ngực rồi mở cửa.

Một mỹ nhân đeo kính râm đứng ở cửa, vừa thấy cửa mở ra thì chào hỏi ngay lập tức. “Hi! Bách, đã lâu...Oa?”

Mỹ nhân gỡ kính râm, ngạc nhiên mà nhìn Nhậm Quả Quả, “Cô là ai? Sao có thể ở trong nhà Bách?”

Nhậm Quả Quả sững sờ nhìn mỹ nhân mang hai dòng máu trước mặt mà cô vĩnh viễn không quên được. Bội Cơ Liên Ân - vị hôn thê trước của Bách Nghiêu Tân.

Bội Cơ Liên Ân và Bách Nghiêu Tân coi như là thanh mai trúc mã. Nhà họ Liên Ân cũng không nổi tiếng lắm trong giới kinh doanh. Ở Anh cũng coi như một công ty lớn, có vài hợp đồng với Đường thị. Hơn nữa nhà họ Liên Ân và nhà lớn của nhà họ Đường cùng ở một khu, Bách Nghiêu Tân thường tới nhà họ Đường để ông ngoại dạy dỗ nên cũng rất quen thuộc với Bội Cơ Liên Ân.

Cũng không phải ngay từ đầu bọn họ đã ở bên nhau. Trước khi ở bên nhau họ cũng từng quen người khác nhưng bỗng vào một ngày, hai người nhìn vào mắt nhau, liền kết giao.

Bội Cơ Liên Ân chính là loại phụ nữ mà Bách Nghiêu Tân thích: mỹ lệ hào phóng, tự chủ, rất có chính kiến. Khi hai người kết giao thì mỗi người đều bận việc của mình, không dấn lên đối phương nhưng tình cảm của họ luôn luôn không tệ.

Bách Nghiêu Tân phi thường hài lòng với bạn gái thanh mai trúc mã này. Cho nên lúc hai gia đình đề xuất đính hôn thì anh không phản đối. Bội Cơ cũng thế. Cô rất thích bạn trai Bách Nghiêu Tân này, cũng rất hài lòng.

Bọn họ đều xác định đối phương chính là một nửa hoàn mỹ của mình.

Nhưng Bách Nghiêu Tân không ngờ trước khi kết hôn một tháng vị hôn thê hoàn mỹ của mình lại nói không muốn kết hôn với anh. Bởi vì cô đã gặp người yêu trong định mệnh của mình ở Paris.

Bội Cơ đi Paris là để bàn bạc với nhà thiết kế áo cưới, kết quả áo cưới còn chưa chuẩn bị tốt thì cô đã quen một người đàn ông. Hơn nữa người đàn ông này không có điểm nào hơn Bách Nghiêu Tân.

Không chỉ mặt mày không sánh bằng, ngay cả gia cảnh cũng thua kém. Bởi vì đối phương chỉ là một họa sĩ nghèo túng trên phố.

Nhưng Bội Cơ Liên Ân lại yêu. Cô và họa sĩ đó chỉ quen nửa tháng liền quyết định vứt bỏ mối quan hệ bảy năm - vị hôn phu chuẩn bị cưới - không chút do dự.

Đương nhiên nhà họ Liên Ân phản đối. Sao họa sĩ kia so được với Bách Nghiêu Tân? Tất cả bọn họ đều ngăn cản, muốn khiến con gái và họa sĩ đó tách ra nhưng Bội Cơ vô cùng kiên quyết, thậm chí chạy tới trước mặt Bách Nghiêu Tân, nói cho anh biết cô đã yêu người đàn ông khác, sẽ không kết hôn với anh.

Bách Nghiêu Tân có kinh ngạc không? Dĩ nhiên, đặc biệt là lúc anh biết mình lại thua một họa sĩ đầu đường kém mình mọi mặt. Đây đúng là một đả kích với anh.

Bách Nghiêu Tân có phần nộ không? Nói nhảm! Có nghĩ tới chuyện sao không gả sớm chút không? Tin tức kết hôn đã phát ra, toàn thế giới đều biết, vị hôn thê lại nói không kết hôn bởi vì cô yêu người khác...Đây quả thật là một vết nhơ trong kế hoạch đời người hoàn mỹ của anh.

“Nguyên nhân?” Khi đó mặt Bách Nghiêu Tân lạnh băng, chỉ phun ra một câu này.

Bội Cơ Liên Ân cũng biết mình có lỗi với anh nhưng khuôn mặt mỹ lệ vẫn kiên quyết, “Bách, anh ấy giúp em cảm nhận được tình cảm mãnh liệt. Lúc ở bên anh ấy em rất vui vẻ, rất hạnh phúc. Em sẽ không cần để ý đến hình tượng mà cười ha ha, còn có thể cùng ăn đồ ăn trong quán ven đường với anh ấy. Trước đây em không làm những việc này. Anh ấy thua kém anh nhưng anh ấy cho em cảm giác yêu đương.” Mà tình cảm của cô và Bách Nghiêu Tân thì lại lý trí như thế...Bách Nghiêu Tân là người yêu tốt, cô cũng thích anh nhưng cùng chỉ là thích mà thôi.

“Bách, anh ấy là bất ngờ với em, cũng là một tai nạn lớn. Em cũng không ngờ sẽ vì anh ấy mà buông bỏ anh. Có lẽ sau này em sẽ hối hận nhưng bây giờ, em muốn ở bên anh ấy. Chuyện hủy hôn anh tuyên bố đi. Anh có thể đổ hết trách nhiệm lên người em. Quả thực là em có lỗi với anh.”

Thấy ánh mắt nghiêm túc của Bội Cơ, Bách Nghiêu Tân kinh ngạc. Đây là lần đầu tiên anh thấy vị hôn thê của mình bày ra bộ dạng này, không có chút lý trí nào nhưng kiên quyết như thế.

Nhưng Bách Nghiêu Tân cũng không phải là người cố chấp, đưa hái xanh không ngọt. Nếu vị hôn thê yêu người khác, anh cũng sẽ không ép đối phương phải gả ỉnh. Bách Nghiêu Tân anh còn sợ không tìm được phụ nữ tốt hơn Bội Cơ sao?

Vì vậy anh nhận lời đề xuất hủy hôn của Bội Cơ, đồng thời anh tuyên bố chuyện hủy hôn, về phần nguyên nhân thì anh không nói. Không phải vì bảo vệ Bội Cơ mà anh chỉ cảm thấy đây là chuyện riêng, không có gì hại mà bày ra ọi người đàm tiếu.

Mà trước khi Bội Cơ rời đi, Bách Nghiêu Tân chỉ nói một câu, “Nếu tên kia bắt nạt em, có lỗi với em thì cứ nói một tiếng, với tư cách một thời là vị hôn phu, anh sẽ dạy dỗ anh ta cho em.”

Tuy anh không thể lý giải được hành động của Bội Cơ, rõ ràng cô và anh đều là người cầu toàn nhưng dù sao hai người cũng lớn lên cùng nhau, cho dù Bội Cơ hủy hôn thì anh cũng sẽ không vì thế mà ghét cô. Có lẽ đúng như Bội Cơ nói, hai người bọn họ đều rất lý trí. Trước việc Bội Cơ yêu người khác, sự phẫn nộ của anh lớn hơn sự đau lòng.

Nghe Bách Nghiêu Tân nói vậy thì Bội Cơ cười cười, dường như không bất ngờ, “Cảm ơn!”

Đối với sự bình tĩnh của Bách Nghiêu Tân, cô có thất vọng không? Có lẽ là có. Bởi vì thái độ của Bách Nghiêu Tân khiến cô thấy anh không yêu cô thật. Nhưng lúc đó chẳng phải cô cũng thế sao?

Trước khi rời đi, Bội Cơ cười nói với Bách Nghiêu Tân, “Bách, em biết anh chắc chắn không thể lý giải được. Nhưng một ngày nào đó anh gặp được một người ”bất ngờ” thì anh sẽ hiểu.” Dứt lời, cô tiêu sái vẫy tay với Bách Nghiêu Tân rồi bay đi Paris.

Sau này Bách Nghiêu Tân mới biết được Bội Cơ vì để tới với họa sĩ kia mà trở mặt với người nhà, không mang đi gì cả, vứt bỏ cuộc sống đại tiểu thư giàu có, một mình tới Paris.

Từ sau lần đó, Bách Nghiêu Tân và Bội Cơ đã một năm không gặp, cũng không liên lạc, hơn nữa cũng không ai dám nhắc tới chuyện của Bội Cơ trước mặt Bách Nghiêu Tân, chỉ sợ sẽ kích thích anh.

Bách Nghiêu Tân cũng chẳng muốn giải thích. Anh thích Bội Cơ nhưng không tới nỗi không có cô không được. Người khác muốn hiểu làm thế nào thì kệ. Từ trước tới nay anh luôn không để ý tới ý nghĩ của người khác.

Nhưng cho tới bây giờ anh cũng không nghĩ tới Bội Cơ sẽ về...Trên thực tế, anh đã sắp quên mất vị hôn thê trước này rồi.

Lúc thấy Bội Cơ thì anh kinh ngạc. Người phụ nữ trước mắt hoàn toàn không giống với người trong ký ức của anh. Bội Cơ trong trí nhớ từ trước tới nay đều trang điểm rực rỡ chói lọi, trên người luôn là đồ công sở hàng hiệu. Bây giờ cô lại mặc quần jeans và áo thun mà từ trước tới giờ sẽ không chạm vào, da đen lại, khí chất trên người cũng thay đổi, không hề giống với thiên kim tiểu thư kiêu ngạo trước kia.

Không chỉ Bách Nghiêu Tân kinh ngạc mà Bội Cơ Liên Ân cũng vậy. Cô không ngờ người mở cửa nhà Bách Nghiêu Tân lại là một cô bé phương Đông, hơn nữa cô thấy trên cổ cô bé toàn là dấu hôn. Dấu hôn nhỏ vụn lan tới cổ áo. Cô có thể tưởng tượng được cảnh tượng trong lớp áo ngủ kia phần khích đến thế nào.

16. Chương 16

Lúc đầu Bội Cơ còn tưởng mình đến nhầm chỗ, nếu không thì là Bách Nghiêu Tân chuyển nhà. Nhưng khả năng này không cao. Với hiểu biết của cô về Bách Nghiêu Tân thì anh rất hài lòng với chỗ này, từ cách kết cấu tới cách trang trí đều là thiết kế mà anh thích. Mà với tính cách của anh thì trước lúc vào ở tốn nhiều công như thế, sao có thể chuyển đi được. Chuyện lãng phí thế này anh sẽ không làm.

Đang lúc Bội Cơ nghi hoặc thì Bách Nghiêu Tân cũng đi tới cửa. Lúc hai người nhìn thẳng vào mắt nhau thì ngẩn cả người.

Bách Nghiêu Tân là không ngờ vị hôn thê trước sẽ xuất hiện, còn Bội Cơ là ngạc nhiên nhìn Bách Nghiêu Tân để trần nửa người trên, vết cào trên ngực rất rõ ràng, lại nhìn về phía vết hôn trên cổ của cô bé kia, vừa nhìn liền biết trước đó hai người đã làm gì.

Mà bây giờ, ba người ngồi ở phòng khách, Bách Nghiêu Tân đã mặc quần áo xong, Nhậm Quả Quả cũng chạy về phòng thay váy ngủ ra rồi ôm viên cầu nhỏ ngồi xuống cạnh anh. Cô nhìn thẳng vào Bội Cơ, không che giấu ý thù địch trong mắt chút nào.

Người phụ nữ trước mắt không chỉ là vị hôn thê trước đây của Bách Nghiêu Tân mà còn là người làm anh tổn thương... Cô từng nghe năm đó hủy hôn là do người phụ nữ này có lỗi với anh. Đương nhiên cô đứng về phía Bách Nghiêu Tân rồi!

Hơn nữa thường thường vị hôn thê đã phản bội lại xuất hiện là vì cái gì? Nhất định là vì hợp lại! TV hay tiểu thuyết đều có tình tiết này mà!

Sao cô có thể cho phép chuyện này xảy ra? Bây giờ cô là bạn gái của Bách Nghiêu Tân, cô muốn bảo vệ anh thật tốt, tuyệt đối sẽ không để anh bị người phụ nữ hư hỏng này ăn hiếp.

Bội Cơ nhìn ánh mắt căm thù của Nhậm Quả Quả đầy thú vị, lại nhìn viên cầu nhỏ được cô ôm trong lòng rồi nhìn bộ dáng dấn sát vào người Bách Nghiêu Tân của cô. Cảnh tượng trước mắt thoạt nhìn rất giống một nhà ba người.

“Bách, sở thích của anh thay đổi lúc nào vậy?” Bội Cơ tràn đầy tò mò. Cô bé trước mắt căn bản không phải loại Bách Nghiêu Tân sẽ thích. Nhưng anh lại bày ra tư thế chiếm hữu với cô bé này chứ chưa hề nói gì.

Bội Cơ đã từng qua lại với Bách Nghiêu Tân nên cô vô cùng rõ ràng rằng anh đối xử rất tốt với người phụ nữ của mình, chỉ cần không vượt qua điểm mấu chốt của anh thì anh sẽ hoàn toàn nuông chiều.

Chính cô là người đã từng được hưởng đặc quyền này nhưng lúc cô nhìn thấy ánh mắt Bách Nghiêu Tân nhìn cô bé này thì nhạy bén phát hiện ra rằng anh không giống trước. Anh không dùng ánh mắt dịu dàng lại cưng chiều này nhìn cô.

Bội Cơ không khỏi nhú mày, nhìn về phía Nhậm Quả Quả. Mà Nhậm Quả Quả cũng nhìn chằm chằm lại Bội Cơ, đồng tử tròn xoe, nhìn như con chuột nhỏ đang bảo vệ thức ăn của mình vậy.

Thật đáng yêu, đáng yêu tới mức khiến người ta muốn trêu chọc cô.

“Cô nhóc ngây ngô này có gì tốt chứ?” Bội Cơ kéo mái tóc dài, bắt chéo hai chân lên nhau, hơi nâng bộ ngực trên người lên. Cho dù chỉ là áo thun quần jeans bình thường cũng không thể che hết được vẻ phong tình của người phụ nữ trưởng thành này.

Nhậm Quả Quả trừng Bội Cơ. Đừng tưởng rằng cô không hiểu người phụ nữ này đang ám chỉ cô không có dáng người. Đúng rồi, dáng người cô không tốt, nhưng... Nhậm Quả Quả nhìn bộ ngực như sân bay của mình, không cam lòng yếu thế, nói: “Tôi thế này gọi là nhỏ mà có vú!” Hơn nữa cô mới hai mươi một tuổi, uống dưa xanh còn kịp.

“Mà chị...” Nhìn bộ ngực của Bội Cơ, cô hừ một tiếng: “Cẩn thận bị xệ xuống, thừa dãi!” Hừ, vậy mà lại dám gọi cô là cô nhóc!

Bội Cơ chớp mắt, không thể tin được mà nói: “Em gọi chị là dì?” Sau đó cô chỉ vào Bách Nghiêu Tân, “Chị bằng tuổi anh ấy đấy! Em gọi chị là dì vậy gọi anh ấy là gì?”

Nhậm Quả Quả không chút nghĩ ngợi mà nói: “Chú!” A, cô vội vàng che miệng lại.

Nhưng không còn kịp rồi, Bách Nghiêu Tân đã lạnh mặt xuống, “Nhậm Quả Quả!” Người phụ nữ này lại dám gọi anh là chú!

Về mặt Nhậm Quả Quả đau khổ, “Em không cố ý...Đều tại chị ấy cả!” Cô chỉ vào người phụ nữ hư hỏng, lên án: “Là chị ấy gài bẫy em!”

Rõ ràng là mình không đầu óc, Bách Nghiêu Tân hừ lạnh, cũng không trông cậy vào việc Nhậm Quả Quả ngu ngốc này có thể đấu lại được sự khôn khéo của Bội Cơ. Hơn nữa anh có thể bắt nạt người phụ nữ của mình nhưng không cho phép người khác đùa giỡn cô.

Bách Nghiêu Tân lạnh lùng nhìn Bội Cơ, hừ lạnh: “Em tới làm gì? Hẳn không phải bị bỏ rơi mà tới đây khóc lóc kể lể chứ?” Còn ánh mắt thì lại rất rõ ràng: Đừng bắt nạt người phụ nữ của anh.

Quen nhau nhiều năm nên sao Bội Cơ không biết Bách Nghiêu Tân bao che khuyết điểm. Cô cũng biết phải có chừng mực nhưng với lời nói hà khắc của Bách Nghiêu Tân cô trực tiếp đáp lại bằng cái trừng mắt.

“Ít rửa em đi. Em rất hạnh phúc, hơn nữa tháng sau em sẽ kết hôn. Hôm nay là tối đưa thiệp.” Cô lấy từ trong túi ra một tấm thiệp cưới tinh xảo, sau đó nhìn về phía Nhậm Quả Quả, “Vừa may em thiếu bạn bên nhà gái...Cô nhóc, em làm phù dâu của chị đi!” Cô chỉ định không chút khách khí.

Nhậm Quả Quả ngẩn người, không ngờ vậy mà người phụ nữ hư hỏng này lại không phải tới để tranh Bách Nghiêu Tân với cô mà là để đưa thiệp cưới. Nhưng người phụ nữ hư hỏng này sắp kết hôn thì liên quan gì tới cô? Sao cô phải làm phù dâu của chị ta!

“Sao tôi phải...”

“Chẳng lẽ em không muốn biết chuyện của Bách Nghiêu Tân hả?” Bội Cơ cá mồm cô, “Chị biết rất nhiều bí mật của anh ấy đấy!”

Này...Nhậm Quả Quả động lòng rồi.

Bách Nghiêu Tân nhú mày. Người phụ nữ Bội Cơ này định làm gì? Anh cũng không muốn Nhậm Quả Quả bị dạy hư, “Bội Cơ.”

“Bách, không phải anh định từ chối yêu cầu nhỏ nhỏ này của một phụ nữ có thai chứ?” Bội Cơ vuốt bụng, khuôn mặt mỹ lệ nhất thời liền dịu dàng, bộc lộ mẫu tính.

Bách Nghiêu Tân thất thần, ngạc nhiên mà nhìn Bội Cơ chăm chăm và cả cái bụng bằng phẳng của cô, “Em...”

“Nếu không anh nghĩ sao người nhà em lại đồng ý?” Bội Cơ nở nụ cười, “Cứ quyết định vậy đi. Cô nhóc, ngày mai theo chị đi thử áo cưới nhé!” Mặc kệ ý nguyện của hai người, lời phụ nữ có thai là lớn nhất!

Cho nên, Nhậm Quả Quả tới cửa hàng áo cưới còn Bách Nghiêu Tân tới công ty, tối mới gặp lại.

Nghĩ đến chuyện Nhậm Quả Quả và Bội Cơ ở cùng nhau, Bách Nghiêu Tân liền lo lắng. Ai mà biết Bội Cơ có bán đứng anh không? Trước khi rời đi anh vẫn dặn dò Nhậm Quả Quả, muốn cô cố gắng hết sức đừng nói chuyện với Bội Cơ kia. Lời Bội Cơ nói thì chỉ nghe thôi, ngàn vạn lần đừng coi là thật.

Nhậm Quả Quả ngoan ngoãn gật đầu. Nhưng thấy bộ dáng ngốc nghếch đáng yêu này của cô, Bách Nghiêu Tân liền cảm thấy nguy hiểm. Anh nghĩ anh nên hoàn thành công việc nhanh một chút, mau chóng tới cửa hàng áo cưới thì có vẻ an toàn hơn.

Về phần Nhậm Quả Quả, thực ra cô không hiểu Bách Nghiêu Tân đang căng thẳng cái gì. Cô không phải trẻ con. Hay là anh và Bội Cơ có bí mật gì không dám cho cô biết?

Nghĩ tới khả năng này, trong lòng Nhậm Quả Quả liền rầu rĩ, mất hứng.

Cho nên tối cửa hàng áo cưới, đối mặt với Bội Cơ, mặt Nhậm Quả Quả hoàn toàn đen lại.

Tuy Bội Cơ có thai nhưng bụng vẫn chưa nổi rõ. Cô đang thử một cái áo cưới hở vai màu trắng thêu rất nhiều hoa hồng. Làn váy chấm đất như đóa hoa nở rộ, dây thắt lưng ở dưới bụng vừa khéo che lại cái bụng của cô, tôn lên đường cong lung linh một cách khéo léo.

Tuy Nhậm Quả Quả ghét Bội Cơ nhưng không thể không thừa nhận rằng quả thật bộ dáng người phụ nữ hư hỏng này rất đẹp.

Bội Cơ nhìn Nhậm Quả Quả qua gương, mỉm cười, hỏi, “Đẹp không?”

“Ừm.” Tuy mặt Nhậm Quả Quả đen thui nhưng vẫn gật đầu rất thành thực.

Sao Bội Cơ không nhận ra Nhậm Quả Quả không vui? Cô bé trước mắt này đơn thuần nên không che giấu cảm xúc. Cô để tiểu thư sửa sang lại áo cưới rồi đi trước rồi mới nói với Nhậm Quả Quả: “Em rất ghét chị?”

“Ừm.” Nhậm Quả Quả gật đầu, thừa nhận vô cùng thành thật. Cô suy nghĩ một lúc rồi chuyển cái ghế dựa bên cạnh đến trước mặt Bội Cơ, “Chị là phụ nữ có thai, đừng đứng lâu.”

Hành động của Nhậm Quả Quả khiến Bội Cơ ngẩn người, cảm thấy cô nhóc này thực thú vị. Ngồi xuống ghế, cô tò mò hỏi: “Chẳng phải em ghét chị sao? Sao còn đối xử tốt với chị như thế?”

Nhậm Quả Quả giương cằm nhỏ lên, “Ghét là một chuyện còn chị mang thai lại là một chuyện khác.” Sau đó cô bĩu môi, nói: “Tôi không phải loại phụ nữ hư hỏng bắt nạt phụ nữ có thai!” Còn cực kỳ nhấn mạnh ba chữ “phụ nữ hư hỏng” (Hán Việt là ‘phôi nữ nhân’).

Bội Cơ nghe tới đây thì cô suy nghĩ rồi nói, “Em nghĩ là chị vứt bỏ Bách Nghiêu Tân?”

“Đúng vậy!” Nhậm Quả Quả gật đầu thật mạnh, nhìn Bội Cơ bằng ánh mắt như thể “chị là phụ nữ hư hỏng”.

Bội Cơ cố ý nói: “Là Bách Nghiêu Tân nói với em?”

“Mới không phải!” Nhậm Quả Quả lập tức bảo vệ Bách Nghiêu Tân, “Bách Nghiêu Tân mới không phải người như thế. Anh ấy không nói gì cả. Là tôi nghe người ta nói...Sao chị lại không cần Bách Nghiêu Tân? Chị phải gả cho người tốt hơn Bách Nghiêu Tân à?” Cô nhịn không được mà hỏi.

“Việc này...” Bội Cơ cười cười, “Ồ trong mắt tất cả mọi người, anh ấy tuyệt đối không hơn Bách Nghiêu Tân.”

“Vậy...”

Bội Cơ nhìn Nhậm Quả Quả, vẻ mặt dịu dàng mà kiên định, “Chị yêu anh ấy. Trong mắt chị, anh ấy tốt hơn bất cứ người đàn ông nào.”

Nhậm Quả Quả kinh ngạc mà nhìn Bội Cơ. Lúc nhắc tới người đàn ông của mình thì Bội Cơ chói mắt như thể, lại hạnh phúc như thể. Trong chớp mắt này, cô cảm thấy dường như mình cũng không ghét người phụ nữ hư hỏng này lắm.

Cô nhịn không được mà hỏi Bội Cơ, “Yêu là gì?”

Không ngờ Nhậm Quả Quả sẽ hỏi mình như vậy nên Bội Cơ sửng sò một chút rồi hỏi lại, “Em không yêu Bách Nghiêu Tân à?”

Yêu Bách Nghiêu Tân...Nhậm Quả Quả lắc đầu, “Tôi chưa nghĩ tới.”

“Hả?” Chưa nghĩ tới? Bội Cơ không ngờ lại nghe được câu trả lời như thế. “Vậy sao em lại ở bên Bách Nghiêu Tân?”

“Bởi vì anh ấy muốn tôi trở thành bạn gái!” Lúc nói những lời này thì Nhậm Quả Quả nhếch miệng, có ý tứ đắc ý, đôi mắt cong cong, lộ ra sự vui sướng của một cô bé.

Rõ ràng cười vui vẻ đến thế mà còn nói không nghĩ tới yêu Bách Nghiêu Tân hay không...Bội Cơ bỗng cảm thấy đồng tình với thanh mai trúc mã của mình.

“Nói vậy là em bị ép buộc?”

“Sao có thể!” Nhậm Quả Quả trừng Bội Cơ. Sao người phụ nữ này luôn bôi nhọ Bách Nghiêu Tân nhỉ? “Tôi thích Bách Nghiêu Tân mà!”

“Em thích Bách ở điểm nào?” Bội Cơ tò mò hỏi. “Bách cũng không giống như những gì bên ngoài. Sống chung với anh ấy chẳng hay chút nào, nhiều quy củ, nhiều yêu cầu...”

“Rắc rối, chuyên chế, tình tình kém lại còn thích hung dữ với người khác.” Nhậm Quả Quả nói tiếp, kéo kéo lấy khuôn mặt nhỏ nhắn đang héch lên, “Chuyện này tôi biết, không cần chị phải nói!” Cũng không phải chỉ mình cô hiểu Bách Nghiêu Tân!

Thích hung dữ với người khác...Bội Cơ nhú mày. Sao cô không biết Bách sẽ hung dữ với người khác nhỉ?

“Bách nhiều khuyết điểm như thế, sao em còn thích anh ấy?”

Nhậm Quả Quả nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu, trả lời một cách đương nhiên, “Bởi vì anh ấy là Bách Nghiêu Tân! Hơn nữa cho dù có khuyết điểm thì sao? Anh ấy vẫn là Bách Nghiêu Tân! Bách Nghiêu Tân mà tôi biết là như thế.” Hơn nữa cô lại không ghét những khuyết điểm nhỏ này của anh.

Khi nói những lời này thì khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt rất nghiêm túc, bày ra vẻ cô cho là như thế, cô không cho người ta nói Bách Nghiêu Tân không tốt, cô sẽ bảo vệ anh. Anh có khuyết điểm nhưng cô cứ thích anh như thế đấy.

Bội Cơ nâng cằm lên, cười khê. “Thảo nào Bách thích em.” Cô bé đáng yêu như thế, có suy nghĩ của mình. Cô nhìn thế giới rất đơn giản, không có chút phức tạp nào.

Chắc chắn, thanh mai trúc mã của cô thật đúng là nhạt được báu vật rồi.

“Cô nhóc, em có muốn biết chuyện của Bách không?”

Đương nhiên muốn! Nhưng Nhậm Quả Quả mới không muốn thừa nhận. Cô nghiêm mặt, ra vẻ khinh thường, nhìn Bội Cơ, “Chị nói thì tôi nghe!” Giọng điệu thực miễn cưỡng nhưng sự hưng phấn trong mắt lại bán đứng cô.

Bội Cơ nhin cười, cũng không vạch trần, “Anh ấy à, đối xử với bạn gái tốt lắm. Tuy không phải tốt vô cùng nhưng cũng là phi thường nông chiều. Hơn nữa còn rất chung tình với bạn gái, cho tới bây giờ luôn là một với một, tuyệt đối không ăn vụng.”

Điều này không cần nói cô cũng biết. Mọi người đều biết Bách Nghiêu Tân chung tình.

“Nhưng, Bách có thể bao dung bất kỳ khuyết điểm nào của bạn gái, chỉ có một điều là anh ấy không dễ dàng tha thứ.”

“Điều gì?” Nhậm Quả Quả nhin không được mà hỏi.

“Nói dối.” Vẻ mặt Bội Cơ thận trọng, “Anh ấy ghét nhất là bị người ta lừa nên em ngàn vạn lần đừng lừa anh ấy. Nếu không anh ấy sẽ rất tức giận.”

Chuyện này? Nhậm Quả Quả có cảm giác mình bị lừa gạt, tức giận nhìn Bội Cơ.

“Đương nhiên chị sẽ không lừa gạt em.” Bội Cơ cười cười. Tuy tiếp xúc không lâu nhưng cô cũng nhìn ra được bản chất đơn thuần của Nhậm Quả Quả. Con thỏ nhỏ đơn thuần thế này sao có thể lừa Bách Nghiêu Tân xảo quyệt thâm trầm như sói đỏ được.

Nhất định là Nhậm Quả Quả đã bị Bách Nghiêu Tân nuốt trọn rồi.

Hai người vừa dứt lời thì Bách Nghiêu Tân đã xuất hiện ở cửa hàng áo cưới. Sao anh có thể để Nhậm Quả Quả ở một mình lâu với Bội Cơ được. Anh vội vàng xử lý kha khá công việc, tạm nhờ Judy coi cháu gái, muốn bà chăm sóc bé một chút, nhân tiện chuyển hết toàn bộ hành trình sau đó của anh.

Về phần khuôn mặt kinh ngạc của Judy, anh hoàn toàn không nhìn tới. Dù sao thì sau khi biết Nhậm Quả Quả, cuộc sống quy luật của anh đã sớm bị hủy hết rồi.

“Hai người đang nói chuyện gì vậy?” Bách Nghiêu Tân vừa thấy hai người liền hỏi, nhìn về phía Bội Cơ bằng ánh mắt đề phòng.

Bội Cơ buồn cười nhìn Bách Nghiêu Tân. Cô chưa từng thấy thanh mai trúc mã lại khấn trương với một người như vậy.

Một người đàn ông khác cũng vào sau Bách Nghiêu Tân.

“Bội Cơ, áo cưới thử được...Quả Quả?” Người đàn ông ngạc nhiên nhìn Nhậm Quả Quả. “Sao em lại ở đây? Không phải em tới nhà học tỷ gì đó chơi à?”

Nhậm Quả Quả cũng ngạc nhiên nhìn người đàn ông, “Anh cả họ (đại biểu ca)? Sao anh lại ở đây?”

Lời hai người khiến Bách Nghiêu Tân và Bội Cơ cùng sửng sốt.

17. Chương 17

Bách Nghiêu Tân gặp được người đàn ông này ở cửa tiệm áo cưới. Anh liếc mắt một cái là nhận ra đây chính là họa sĩ mà Bội Cơ yêu. Muốn anh có cảm tình với người đã cướp đi vị hôn thê của mình là không thể. Đây thuần túy là vấn đề tự ái của đàn ông nên anh coi như không nhìn thấy người đàn ông kia, đi một mình vào tiệm áo cưới.

Nhưng anh không ngờ người đàn ông này lại là anh họ của Nhậm Quả Quả. Hơn nữa theo lời người đàn ông này thì cô...tới nhà học tỷ chơi?

Bách Nghiêu Tân nhảy bén phát hiện được có chỗ bất thường. Anh từ từ nheo mắt lại, nhìn Nhậm Quả Quả.

“Nhậm Quả Quả, lời anh ta là có ý gì?”

Tuy nhà họ Nhậm có tiền nhưng gia thế bên nhà mẹ cô lại rất bình thường, chỉ có thể miễn cưỡng gọi là thường thường bậc trung. May là nhà họ Nhậm không quan trọng chuyện môn đăng hộ đối. Ông Nhậm rất tiến bộ, cảm thấy tính nết quan trọng hơn gia thế nên lúc mẹ Nhậm Quả Quả gả vào nhà họ Nhậm thì hoàn toàn không bị ngăn cản. Hơn nữa lại còn sinh được Nhậm Quả Quả là bảo bối của cả nhà nên ông Nhậm lại càng hài lòng với cô con dâu này.

Anh họ của Nhậm Quả Quả cũng không ở nhà. Anh thích vẽ tranh, luôn đi lang thang khắp nơi, không có chỗ ở cố định. Ngay cả Nhậm Quả Quả cũng rất ít thấy anh.

Có thể nào cô cũng không ngờ rằng người mà Bội Cơ lấy lại là anh cả họ...Trời ơi! Có phải là quá khéo hay không!

Nói vậy là người ngày trước cướp Bội Cơ đi chính là anh họ! Nhậm Quả Quả tròn tròn mắt.

Nhưng cô choáng váng chứ người khác không ngốc.

Khải Ân nghe thấy Bách Nghiêu Tân chất vấn cô em họ nhỏ thì nhú mày lập tức. Tất nhiên anh biết Bách Nghiêu Tân là ai bởi vì anh hay xuất hiện trên các tạp chí. Hơn nữa đây cũng là vị hôn phu trước của Bội Cơ - người anh vừa hay gặp được ở trước tiệm áo cưới.

Về phần Bách Nghiêu Tân làm như không thấy anh, Khải Ân cũng biết nguyên nhân là gì. Anh sờ sờ mũi. Việc này không đáng lo, nhưng thấy Bách Nghiêu Tân chất vấn em họ nhỏ thì anh không thể coi như không có chuyện gì xảy ra cả.

Khải Ân lập tức cất bước che trước người Nhậm Quả Quả, “Bách tiên sinh, anh có liên quan gì tới Quả Quả nhà chúng tôi?”

Quả Quả nhà chúng tôi? Bốn chữ này khiến Bách Nghiêu Tân nghe mà thấy khó chịu. Cho dù người này là anh họ theo lời Nhậm Quả Quả thì sao chứ? Anh lạnh lùng nhìn, “Anh họ Nhậm à?”

Khải Ân sửng sốt, “Đương nhiên không phải.”

“Vậy thì cút đi.” Bách Nghiêu Tân nhìn Nhậm Quả Quả được Khải Ân che ở phía sau, lạnh lùng nói: “Nhậm Quả Quả, đi ra cho anh.”

Nhậm Quả Quả hoàn toàn không rõ tình huống là gì. Cô chỉ biết Bách Nghiêu Tân đang nổi giận chứ không biết nguyên nhân tại sao... Chẳng lẽ là bởi vì anh họ cướp đi Bội Cơ nên anh mới tức giận?

Nghĩ tới khả năng này, Nhậm Quả Quả nhin không được mà nhúu mày. Nhưng cô vẫn ngoan ngoãn đi tới bên cạnh anh họ, “Bách...”

“Quả Quả, em đừng để ý tới anh ta.” Khải Ân kéo em họ lại, trừng Bách Nghiêu Tân đầy khó chịu, “Này! Họ Bách kia, giọng điệu của anh có thể tốt hơn một chút được không? Quả Quả là bảo bối nhà chúng tôi, ở nhà họ Nhậm không ai dám dùng giọng điệu này nói với nó đâu.”

Bách Nghiêu Tân đã chịu đủ việc tên kia luôn chõ miệng vào. Anh sầm mặt xuống, nhìn Khải Ân, “Tôi đang nói chuyện với bạn gái tôi, có thể mời anh câm miệng được không?”

Khải Ân ngẩn cả người, “Anh nói cái gì? Bạn gái?” Nhắc lại một lần xong thì anh lập tức kinh ngạc mà nhìn Nhậm Quả Quả, “Quả Quả, em ở bên người này hả?”

“Vâng.” Nhậm Quả Quả gật đầu.

“Chuyện này sao được!” Khải Ân cơ hồ là rống lên đầy sợ hãi.

“Vì sao không thể?” Bách Nghiêu Tân hừ lạnh, “Nhậm Quả Quả muốn ở bên ai thì cần anh đồng ý à?”

“Tôi là anh họ của nó! Tôi...”

“Khải Ân!” Bội Cơ đứng cạnh không nhìn được, “Thân ái, qua đây.” Cô vẫy Khải Ân, thật là, chuyện cô dâu mới nhà người ta, anh xem náo nhiệt làm gì.

“Bội Cơ!” Khải Ân nhìn bạn gái, lại chỉ vào Bách Nghiêu Tân, “Anh ta...” Anh còn muốn nói gì đó nhưng thấy Bội Cơ trợn mắt thì anh liền biết vợ mình mất hứng. Hơn nữa vợ còn đang có thai nên anh chỉ có thể hung hăng mà trừng Bách Nghiêu Tân, không cam lòng mà đi tới bên cạnh Bội Cơ.

Người chứng mắt rớt cuộc cũng lẩn đi. Bách Nghiêu Tân cho Bội Cơ một ánh mắt, ý bảo cô quản người của mình cho tốt rồi mới nhìn về phía Nhậm Quả Quả.

“Lời tên kia vừa nói là có ý gì? Gì mà tới nhà học tử chơi? Chẳng lẽ người nhà em không biết chuyện em đi làm bảo mẫu hả?” Lúc này Bách Nghiêu Tân mới thấy anh không rõ ràng lắm mọi chuyện về Nhậm Quả Quả.

Anh chỉ biết tên và tuổi, biết cô là sinh viên trường Sư Cách Will còn tình hình trong nhà cô có những ai thì anh hoàn toàn không biết.

Đây là lần đầu tiên anh không biết rõ về người mà mình quen. Hơn nữa anh cũng hoàn toàn không muốn hỏi. Không phải không muốn biết chuyện về Nhậm Quả Quả mà là anh tự cho là mình hiểu cô rất rõ.

Cho tới bây giờ, Bách Nghiêu Tân mới phát hiện thật ra anh cũng không hiểu Nhậm Quả Quả như mình nghĩ. Hơn nữa tên chứng mắt kia vừa nói cô là người có địa vị cao trong nhà. Một bảo bối được bảo vệ sao lại đi làm bảo mẫu?

“Bảo mẫu!” Khải Ân đứng bên cạnh sợ hãi mà rống lên, nhìn Nhậm Quả Quả đầy khó tin, “Quả Quả! Sao em lại chạy đi làm bảo mẫu? Người nhà họ Nhậm có biết không? Anh em đâu? Sao tên Nhậm Tu Duệ kia cho phép!” Bốn anh trên Nhậm Quả Quả đều là những người khổng chế em gái. Nhậm Tu Duệ là người đứng đầu, vô cùng thương yêu che chở cô, cầu gì được nấy.

“Khải Ân, anh câm miệng cho em!” Bội Cơ chịu không nổi mà thò tay che miệng bạn trai lại. Nhưng nghe thấy Khải Ân nói Nhậm Tu Duệ là anh trai của cô nhóc kia thì cô cũng ngạc nhiên. Nhậm Tu Duệ là người quản lý công ty Nhậm thị. Tuy công ty Nhậm thị kém tập đoàn Đường thị nhưng cũng là một công ty lớn. Cô nhóc này vậy mà lại là em gái của Nhậm Tu Duệ? Hơn nữa nhìn tình hình này thì Bách Nghiêu Tân hoàn toàn không biết chuyện này.

“Em là em gái của Nhậm Tu Duệ?” Bách Nghiêu Tân nhú mồm, rốt cuộc nhớ ra nhà họ Nhậm có một cô con gái nhỏ. Nhậm Quả Quả cũng họ Nhậm nhưng anh chưa từng gặp Nhậm Quả Quả và nhà họ Nhậm vào với nhau.

Không chỉ là vì cô ăn mặc rất bình thường, cũng không một thiên kim tiểu thư nào lại chạy đi làm bảo mẫu! Hơn nữa lần trước lúc anh dẫn cô đi mua quần áo thì lúc nhìn giá bộ dạng cô rất đau lòng, hoàn toàn không có tác phong của thiên kim nhà giàu.

“Vâng ạ!” Nhậm Quả Quả gật đầu, không biết có gì bất thường. Thất sắc mặt Bách Nghiêu Tân rất khó xem, cô không hiểu mà kéo tay anh, “Bách Nghiêu Tân, anh đang giận gì vậy?”

Anh đang giận gì? Câu hỏi này rất hay. Bách Nghiêu Tân cũng muốn biết mình đang tức giận cái gì.

“Anh đang giận chuyện anh họ cướp Bội Cơ đi sao? Nhưng người sai là anh họ chứ không phải em, anh không thể giận cả chém thớt được!” Nhậm Quả Quả cảm thấy thật vô tội, cũng cảm thấy rất oan ức, “Hơn nữa anh đã chia tay Bội Cơ rồi, sao còn có thể nhớ mãi không quên chị ấy như thế.” Anh đã có bạn gái là cô, sao có thể như thế được!

Anh nhớ mãi không quên Bội Cơ lúc nào! Căn bản không phải anh giận chuyện này có được không?

Anh...Anh là...“Sao em không nói với anh em là người nhà họ Nhậm!” Nếu không phải tên chướng mắt kia nói ra thì đến lúc nào cô mới nói chuyện về mình cho anh?

“Hả?” Nhậm Quả Quả không hiểu ý anh, “Nhưng anh biết em họ Nhậm mà!”

Đúng, anh biết cô họ Nhậm nhưng chết tiệt chính là anh lại không nghĩ tới nhà họ Nhậm kia! Còn cho là Nhậm Quả Quả chỉ là một bảo mẫu, vì kiếm học phí mới đi làm thuê.

Thậm chí anh còn nghĩ tới việc đưa học phí của Sử Cách Will cho cô để cô khỏi phải làm việc nữa, để cô ở mãi bên cạnh anh...

Anh nhét Nhậm Quả Quả vào phạm vi của mình rất tự nhiên. Anh muốn che chở cô, muốn cô mãi mãi đơn thuần vui vẻ thế này. Trong bức vẽ cuộc đời anh đã bắt đầu có cô.

Nhưng bây giờ anh mới biết cô không hề như thế. Cô là công chúa nhỏ của nhà họ Nhậm. Anh từng nghe nói nhà họ Nhậm che chở cô như thế nào, bọn đàn ông nhà họ Nhậm bảo vệ cô em này ra sao...Căn bản Nhậm Quả Quả không cần anh bảo vệ. Bách Nghiêu Tân nhắm mắt lại, bỗng cảm thấy mình thật nực cười.

“Nhậm Quả Quả, em khiến anh cảm thấy mệt quá.” Bỏ lại câu này, Bách Nghiêu Tân không hề nhìn cô, xoay người rời đi.

Nhậm Quả Quả hoàn toàn không hiểu vì sao Bách Nghiêu Tân lại tức giận.

Tuy anh thường nổi giận nhưng cô biết lần này khác. Câu nói trước khi bỏ đi của anh khiến cô nghi ngờ, cũng khiến cô sợ hãi.

Cô định đuổi theo anh không chút nghĩ ngợi nhưng anh họ lại kéo cô lại, làm sao cũng không cho cô đi, thậm chí còn gọi điện thoại báo cho người trong nhà. Kết quả cô bị đưa về nhà.

Bây giờ không chỉ Bách Nghiêu Tân giận cô mà người nhà cũng vậy.

Người nhà giận cô vậy mà lại nói dối, cùng An Bối Nhã lừa bọn họ nói là tới nhà An Bối Nhã chơi, kết quả là lại đi làm bảo mẫu, lại nói chuyện yêu đương với người ta. Mà người họ lại còn là Bách Nghiêu Tân!

Bách Nghiêu Tân nổi tiếng lãnh liệt nghiêm khắc trên thương trường. Đàn ông nhà họ Nhậm cũng từng gặp anh, từng hợp tác, đánh giá anh không tệ nhưng đây chỉ là đối tượng hợp tác chứ không phải bạn trai của bảo bối nhà mình.

Đàn ông lạnh lùng hờ hững như thế sao hợp với Quả Quả? Hơn nữa ngoài việc lạnh lùng thì Bách Nghiêu Tân còn là người theo chủ nghĩa nam quyền tuyệt đối. Tính Quả Quả nhà bọn họ đơn thuần lại mềm mỏng, ở bên Bách Nghiêu Tân thì chỉ bị bắt nạt!

Cho nên đàn ông nhà họ Nhậm hoàn toàn không cho phép bảo bối nhà mình ở bên Bách Nghiêu Tân. Hơn nữa cô còn nói dối nên sau khi cô trở về nhà họ Nhậm thì bị cấm túc.

Mặc kệ cô có nói thế nào, cầu xin thế nào thì người nhà cũng không cho cô ra khỏi nhà, bắt người hầu theo dõi nhất cử nhất động của cô, cô đi tới đâu họ cũng đi theo, chỉ cho cô đi lại trong nhà chứ không được ra khỏi nhà.

Nhậm Quả Quả cũng từng định trốn đi nhưng vừa đến cổng đã bị tóm lại, sau đó lại càng bị canh giữ nghiêm ngặt hơn.

Một ngày, hai ngày...Một tuần trôi qua, Nhậm Quả Quả bạo phát.

Cô tức giận!

Nhậm Quả Quả tức giận không hề rống to mắng to mà chỉ rầu rĩ trốn trong phòng, khóa cửa lại, muốn tự tử. Không cho cô ra khỏi cửa à? Tốt lắm! Vậy thì cô khỏi ra!

Cô nằm ổ trên giường, quần chặt chần, không ăn gì cả. Bụng cô kêu òng ọc nhưng ai gõ cửa cũng không lên tiếng, dùng im lặng làm cách phản đối.

Điều này đã dọa người nhà họ Nhậm. Ngay từ đầu bọn họ còn tưởng rằng Nhậm Quả Quả chỉ cáu nên để mặc cô náo loạn. Nhưng một ngày trôi qua mà bảo bối nhà họ Nhậm không ăn gì. Điều này khiến đám đàn ông lo lắng.

Cả một ngày bảo bối không ăn gì, nhất định thân thể sẽ hỏng mất!

“Các con nói xem phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ để con bé bị đói?” Mặt ông Nhậm đầy suốt ruột, hỏi.

Đám đàn ông im lặng. Không phải bọn họ không đem gì đó tới cho Nhậm Quả Quả ăn nhưng bọn họ vừa lên tiếng thì cô liền bảo họ đi đi, cô không muốn nói chuyện với bọn họ!

Lời này hoàn toàn khiến trái tim bọn họ bị tổn thương. Cho tới bây giờ bảo bối nhỏ nhà bọn họ chưa từng từ chối họ như thế này! Tiểu Quả Quả thích cười thích làm nũng bây giờ lại bày ra sắc mặt chỉ vì một người đàn ông, còn kém ghét bọn họ nữa thôi...

A! Nghĩ tới có khả năng Nhậm Quả Quả sẽ ghét bọn họ, mặt đám đàn ông nhà họ Nhậm đen hết cả lại.

Thấy đám đàn ông mặt ủ mây chau, phụ nữ nhà họ Nhậm cũng không khỏi cảm thấy buồn cười.

“Đã nói là Quả Quả lớn rồi, nó nên có không gian của mình. Các con đừng quản nó chặt chẽ.” Mẹ Nhậm nói.

“Quả Quả mới hai mươi mốt tuổi, nó còn nhỏ!” Ba Nhậm lập tức phản bác. Ông còn nhớ rõ bộ dáng lúc bảo bối nhỏ vừa sinh ra, nhỏ nhắn đáng yêu như thế...Ông che chở bảo bối của ông trưởng thành một cách cẩn thận như vậy mà lại bị cướp đi, bảo sao ông cam lòng được.

“Hai mươi hai tuổi em cũng già cho anh rồi.” Sao lúc đó không ngại bà còn nhỏ tuổi?

“Sao giống nhau được...” Ba Nhậm nói thâm.

“Mẹ, không phải chúng con ngăn cản Quả Quả yêu đương.” Nhậm Tu Duệ nói, “Trước kia nó yêu đương bọn con có ngăn cản không?”

Không có à? Phụ nữ nhà họ Nhậm nhìn anh.

Nhậm Tu Duệ ho khè một tiếng, “Ít nhất cũng không ngăn cản cứng rắn như thế này.” Dù sao thì trước kia Quả Quả chưa từng nói chuyện yêu đương thành công, vốn bọn họ cũng không phải đề phòng quá mức.

Nhưng Bách Nghiêu Tân thì khác. Anh ta không giống với những tên nhóc mà Quả Quả từng quen...Coi như Nhậm Tu Duệ rất quen Bách Nghiêu Tân. Anh biết rõ Bách Nghiêu Tân là người đàn ông thế nào.

Nhìn Bách Nghiêu Tân có vẻ lạnh nhạt nhưng tính cách cũng bá đạo. Anh thích gì thì tuyệt đối phải có được, có thể dùng mọi cách để đạt được, nếu không cũng không thể bách chiến bách thắng trên thương trường được.

Mà Quả Quả lại mới quen Bách Nghiêu Tân...Quả Quả chỉ là một cô nhóc đơn thuần, sao đấu được với Bách Nghiêu Tân!

Trong cảm nhận của Nhậm Tu Duệ, Bách Nghiêu Tân là đối thủ tốt, cũng có thể làm bạn nhưng tuyệt đối không phải là đối tượng làm em rể tốt.

“Bách Nghiêu Tân không hợp với nó.” Nhậm Tu Duệ vừa nói những lời này thì tất cả đàn ông nhà họ Nhậm đều gật đầu.

“À...Vậy đám các con chờ bị Quả Quả ghét đi.” Mẹ Nhậm nói nhỏ.

Lời này vừa ra, toàn bộ đàn ông nhà họ Nhậm như gặp phải sấm sét giữa trời quang.

Bị Quả Quả ghét...Khụ! Bọn họ không thể nào chấp nhận được!

“Aiz! Coi như quên đi!” Ông Nhậm đầu hàng, “Dù sao thì Quả Quả cũng còn nhỏ, cũng không ở bên Bách Nghiêu Tân không tốt kia được lâu. Chẳng phải trước kia Quả Quả không yêu ai được quá một năm sao!” Cô nhóc luôn có mối nói cũ trong tình yêu, “Hơn nữa con dâu nói đúng. Chỉ dù không phải Bách Nghiêu Tân thì cũng có một ngày Quả Quả phải lập gia đình, chúng ta không thể giữ nó cả đời được.” Đây mới là nguyên nhân chủ yếu mà ông đầu hàng.

18. Chương 18

Thấy những người khác vẫn còn muốn phản đối, ông Nhậm trừng mắt, “Đừng ầm ĩ nữa! Ông quyết định!” Ông cụ phát uy, đám đàn ông nhà họ Nhậm đành phải tâm không cam tình không nguyện mà nghe theo.

“Con dâu, con đi lấy đồ cho Quả Quả ăn. Nói với nó là không cấm túc nữa, tùy nó. Aiz, đói bụng là phi thường tổn thương tới thân thể.” Nghĩ tới cháu gái bảo bối bị đói một ngày, ông Nhậm liền đau lòng.

“Được, thưa ba.” Mẹ Nhậm cười cười, bưng khay ăn tới phòng Nhậm Quả Quả.

Tới cửa phòng, mẹ Nhậm nói, “Quả Quả, mở cửa.” Một lát không thấy phản ứng, mẹ Nhậm lại nói: “Sao, cả mẹ mà cũng không cho vào hả?”

Không bao lâu sau, mẹ Nhậm nghe thấy tiếng khóa cửa vang lên, sau đó cửa phòng đang đóng chặt hơi hé ra.

Mẹ Nhậm cười cười, bưng khay ăn vào.

Nhậm Quả Quả mở cửa phòng xong thì lại làm tổ trên giường, tiếp tục kéo chăn che kín đầu.

Mẹ Nhậm lắc đầu, để khay ăn lên bàn, tát mạnh một cái lên cái chăn bông, “Con đó! Giận thì giận, lại còn lấy thân thể của mình ra mà làm trò với cả nhà. Nhậm Quả Quả, con làm thế có đúng không?”

Nếu nói ba Nhậm là cha hiền thì mẹ Nhậm chính là mẹ nghiêm tiêu chuẩn. Không còn cách nào, đàn ông trong nhà đều cưng chiều con gái tới tận trời, nếu mà làm mẹ mà không nghiêm khắc thì con gái được cưng chiều sẽ điều ngoa tùy hứng thì phải làm sao!

Nhậm Quả Quả đang cuốn thành con sâu giật giật, rút cuộc thò đầu ra, rầu rĩ nói: “Xin lỗi...” Bị mẹ nói như thế, cô cũng thấy áy náy. Quả thật cô không nên dùng chiêu tuyệt thực này để uy hiếp người nhà.

“Không chỉ phải xin lỗi mẹ mà lát nữa còn phải xin lỗi ông nội và mấy người kia nữa, biết không?” Mẹ Nhậm dạy dỗ.

“Vâng.” Nhậm Quả Quả ngoan ngoãn gật đầu.

Thấy con gái biết sai, mẹ Nhậm cũng thả lỏng sắc mặt, “Ừm, dậy ăn gì đó đi.” Bà bưng khay ăn tới bên giường.

Nhậm Quả Quả đứng lên, cầm lấy ly sữa uống một ngụm rồi cầm lấy sandwich cắn một miếng.

Mẹ Nhậm vuốt mái tóc rối của con gái, khẽ nói: “Con thích Bách Nghiêu Tân đến vậy sao? Khiến sáu năm qua con nhớ mãi không quên?”

“Khụ khụ...” Nhậm Quả Quả bị sặc, kinh ngạc mà nhìn mẹ mình, “Mẹ...Mẹ...Mẹ...Mẹ...sao mẹ biết...”

Mẹ Nhậm liếc cô, “Mẹ là mẹ con, sao con giấu được?” Cho rằng bà không phát hiện ra những quyển báo và tạp chí về Bách Nghiêu Tân trong ngăn tủ bị khóa của cô sao?

Vốn bà cũng cảm giác được gì đó nhưng chỉ coi như đó là đối tượng mà con gái nhà mình sùng bái. Dù sao thì quả thực điều kiện của Bách Nghiêu Tân tốt nhưng bà lại không ngờ con gái sẽ lừa người nhà chạy đi làm bảo mẫu. Đã vậy cô lại còn nói chuyện yêu đương với Bách Nghiêu Tân.

Hơn nữa bà còn nhìn ra được rằng lần này con gái yêu đương nghiêm túc chứ không giống như tình yêu trẻ con trước kia. Lúc trước con gái từng bị ngăn cản chuyện yêu đương nhưng chưa bao giờ bà thấy nó phản đối dữ dội như lần này.

Mẹ Nhậm vuốt ve mặt con gái, nhìn cô một cách nghiêm túc, “Quả Quả, con yêu Bách Nghiêu Tân ở điểm nào?”

Nhậm Quả Quả rũ mắt xuống, “Con cũng không biết.” Cô chỉ yêu thôi! Khác với loại tình yêu mờ mịt năm mười lăm tuổi, càng ở bên Bách Nghiêu Tân lâu thì anh trong lòng cô càng chân thực, khắc sâu trong trái tim cô.

“Là yêu ư? Con yêu cậu ta ư?” Con gái bà biết yêu là gì sao?

Nhưng lần này, Nhậm Quả Quả lại gật đầu, “Yêu.” Cô ngược mắt nhìn mẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy ý cười, “Mẹ, con yêu anh ấy.” Đúng vậy, cô yêu Bách Nghiêu Tân.

Ở tiệm áo cưới, khoảnh khắc khi anh xoay người rời đi, cô hoảng hốt, nóng nảy, thậm chí là sợ hãi.

Câu kia của anh có ý gì? Có phải anh không cần cô nữa không?

Nghĩ tới chuyện Bách Nghiêu Tân sẽ không cần cô, cô liềm cảm thấy lòng mình nhói đau. Trong nháy mắt đó, cô bỗng hiểu, cô luôn hồ đồ lơ mơ trong tình yêu, hóa ra nó đã sớm tồn tại.

Nhưng cô không từng nghĩ sâu hơn, cho tới khi thấy ánh mắt thất vọng phẫn nộ của Bách Nghiêu Tân thì cô mới hiểu rõ. Nhưng không còn kịp nữa, Bách Nghiêu Tân không cần cô nữa rồi.

Nụ cười trên mặt Nhậm Quả Quả ảm đạm đi, “Nhưng anh ấy không cần con nữa. Anh ấy giận còn, hơn nữa còn rất tức giận, rất tức giận...Nhưng con không biết vì sao anh ấy giận.”

Cô là người nhà họ Nhậm thì có gì sai à? Không phải cô cố ý giấu anh, vả lại anh cũng không hỏi...Hơn nữa chẳng lẽ lúc giới thiệu mình cho người khác thì cô phải nói mình là Nhậm Quả Quả nhà họ Nhậm à?

Nhậm Quả Quả cảm thấy mình thật oan ức.

Mẹ Nhậm thật không nỡ thấy bộ dáng uể oải này của con gái, đang định hỏi cô nguyên nhân thì bỗng tiếng gõ cửa vang lên.

Nhậm Tu Duệ đứng ở cửa, sắc mặt rất khó nhìn, “Quả Quả, Bách Nghiêu Tân tới tìm em.”

Oa? Nhậm Quả Quả mở lớn mắt đầy kinh ngạc. Bách Nghiêu Tân tới tìm cô? Bách Nghiêu Tân tới nhà cô!

Bách Nghiêu Tân tỉnh táo lại thì cũng hối hận.

Anh giận Nhậm Quả Quả vì cái gì chứ? Hơn nữa nhất định cô bé gốc kia cũng không biết nguyên nhân anh giận cô.

Thật ra Bách Nghiêu Tân cũng cảm thấy chẳng hiểu vì sao mình lại giận. Thay vì nói là giận Nhậm Quả Quả thì chẳng bằng nói anh đang giận mình. Anh cho rằng mình hiểu rất rõ về cô nhưng lại phát hiện ra hoàn toàn không phải thế. Mà ngoài sự tức giận thì một chút hoang mang cũng dâng lên trong lòng anh.

Vậy, có phải một ngày nào đó Nhậm Quả Quả không thích anh mà biến mất, anh sẽ không tìm được cô không? Bởi vì anh vốn không hiểu cô, hoàn toàn không hiểu gì về cô.

Cho dù biết cô biết An Bối Nhã và là sinh viên trường Sử Cách Will thì sao chứ? An Bối Nhã có thể không nói cho anh. Mà dựa vào bản lĩnh của nhà họ Nhậm thì có thể xóa đi toàn bộ thông tin về Nhậm Quả Quả.

Nghĩ vậy, lần đầu tiên Bách Nghiêu Tân cảm thấy bối rối, sau đó là vô cùng kinh hãi.

Bách Nghiêu Tân anh khẩn trương với một phụ nữ như vậy từ khi nào? Ngay cả Bội Cơ yêu nhau với anh bấy năm có mới nói cũ thì cho dù anh có phần nộ cũng vẫn còn có thể chúc Bội Cơ hạnh phúc. Nhưng nghĩ tới có khả năng Nhậm Quả Quả không cần anh...Anh có xúc động muốn nhốt cô lại, không để cô rời khỏi mình.

Mà anh lại bị xúc động này dọa.

Anh trở nên mất lý trí như thế từ khi nào? Rốt cuộc thì Nhậm Quả Quả có sức quyến rũ thế nào mà lại khiến anh trở nên thế này?

Phần nộ và kinh ngạc cuốn sạch toàn bộ lý trí của anh, khiến anh trút giận lên người cô. Anh giận cô giấu anh, giận cô không nói gì với anh, thậm chí còn cảm thấy tự mình đa tình...

Cho nên, sau khi bỏ lại câu kia thì anh phần nộ rời đi.

Có lẽ nên nói là anh trốn đi thì đúng hơn.

Anh cho rằng Nhậm Quả Quả sẽ đuổi theo nhưng không hề, cô cứ biến mất như vậy. Nhà anh đã không còn bóng dáng làm đảo lộn cuộc sống của anh nữa.

Tiểu Bối Bối còn đó nhưng người chơi với nó đã không còn.

Nhà anh dường như thiếu đi thứ gì đó. Lúc nấu cơm, anh quen làm hai phần nhưng khi ngoảnh đầu lại thì người sẽ ngồi trên bàn cơm, cầm dao nĩa đã không còn ở đây...

Cái nhà này bỗng nhiên yên tĩnh đến mức khiến anh rất không quen.

Một ngày, hai ngày, một tuần...Hôm nay trở về căn nhà vắng vẻ, anh không xuống xe mà ngồi ở đó nhìn căn nhà chìm trong bóng tối.

Anh bỗng không muốn vào. Căn nhà đó quá yên tĩnh, thiếu tiếng ồn ào của ai đó, thiếu cặp mắt to nhìn anh chăm chú đó, thiếu khuôn mặt tươi cười đó, thiếu cô bé ngốc đáng yêu đó.

Anh phát hiện ra mình nhớ cô, rất nhớ, rất nhớ.

“A!” Viên cầu nhỏ ngồi ở ghế sau kêu lên.

Anh quay lại nhìn cháu gái, ngón tay khẽ vuốt mặt bé, “Con cũng nhớ cô ấy à?”

“A a!” Viên cầu nhỏ vịn vẹo.

“Vậy, chúng ta đi tìm cô ấy đi!” Lúc nói ra những lời này anh cảm thấy thật thoải mái. Có lẽ anh vẫn luôn chờ mình nói ra câu này.

Xem ra anh thua cô nhóc ngốc đó thật rồi.

Cho nên, Bách Nghiêu Tân xuất hiện tại nhà họ Nhậm. Mà còn không hề bất ngờ khi thấy những ánh mắt nhìn mình như kẻ thù của đàn ông nhà họ Nhậm. Nhưng họ đồng ý cho anh vào cửa đã khiến anh kinh ngạc. Anh vốn cho rằng mình sẽ bị chặn ở ngoài cửa cho nên đối mặt với những ánh mắt phần nộ bao quanh mình, biểu hiện của anh vô cùng bình tĩnh.

Ông Nhậm nhìn viên cầu nhỏ trên tay anh.

Bách Nghiêu Tân nói ngay, “Đây là cháu gái của con.” Sau đó lại nói thêm, “Ông có muốn ôm nó không?”

Ông Đường ho nhẹ một tiếng. Ông không thể kháng cự lại bé con đáng yêu, cho nên tuy mặt sa sầm nhưng vẫn vươn tay ra với Bách Nghiêu Tân.

Bách Nghiêu Tân đặt viên cầu nhỏ vào tay ông Nhậm.

Viên cầu nhỏ hoàn toàn không sợ người lạ, đôi đồng tử màu lam nhìn chăm chăm vào cầm ông cụ, “A a a!” Bé vươn bàn tay nhỏ ra, kéo râu của ông cụ rồi cười khanh khách.

Ông Nhậm bị kéo đau nhưng không giận. Thấy khuôn mặt tươi tắn của viên cầu nhỏ, khuôn mặt già nua liền nở ra như đóa hoa ngay lập tức, “Hừm, bảo bối nhỏ thật đáng yêu!”

Tốt rồi, đã giải quyết xong nhân vật quan trọng thì những người khác không thành vấn đề. Bách Nghiêu Tân nghĩ thầm.

Quả nhiên, ông Nhậm lập tức nói với cháu trai lớn: “Tu Duệ, lên gọi Quả Quả xuống.” Miệng thì dặn dò nhưng mắt vẫn nhìn viên cầu nhỏ chằm chằm đầy yêu thích.

Nhậm Tu Duệ cực kỳ khó chịu mà liếc Bách Nghiêu Tân. Bách Nghiêu Tân lại gật đầu với anh.

Tên đáng chết này, đây là dùng viên cầu nhỏ để lấy lòng ông Nhậm. Đây là tiếng lòng của đám đàn ông nhà họ Nhậm.

Nhậm Tu Duệ tâm không cam tình không nguyện mà lên lầu. Chỉ chốc lát sau Nhậm Quả Quả liền chạy như bay xuống.

“Bách Nghiêu Tân!” Mắt Nhậm Quả Quả sáng lên, hưng phấn đến mức định nhào vào lòng Bách Nghiêu Tân. Nhưng cô lại nhớ ra anh đang giận mình nên vội vàng dừng động tác lại, mở to đôi mắt to mà nhìn anh đầy sợ hãi.

Bách Nghiêu Tân cũng muốn ôm Nhậm Quả Quả vào lòng nhưng người nhà họ Nhậm đang đứng đây...

Mẹ Nhậm đi theo Nhậm Quả Quả xuống lầu, thấy bộ dạng con dâu nhỏ của cô thì lắc đầu đầy bất đắc dĩ, nói với mọi người: “Chúng ta đi trước đi. Để bọn nhỏ tâm sự với nhau.” Biết đám đàn ông kia chắc chắn sẽ không đồng ý, mẹ Nhậm lập tức hỏi ông Nhậm, “Ba, ba thấy có được không?”

Tâm tư của ông Nhậm đã ở hết trên người viên cầu nhỏ trong tay nên gật đầu không chút nghĩ ngợi: “Được, chúng ta đi trước. Con dâu, lại đây, làm vài thứ cho cô bé này ăn. Con nhìn này, nó đáng yêu quá!”

“Vâng.” Mẹ Nhậm cười tí mắt, nhìn bọn đàn ông vẫn không di chuyển, “Các con không nghe lời ông nói à?” Còn đứng đó làm gì!

Không còn cách nào, bọn đàn ông đành phải rời đi trong tức tối.

Phòng khách không còn ai, Bách Nghiêu Tân mới lập tức kéo Nhậm Quả Quả vào lòng, cúi đầu hôn mạnh lên cái miệng nhỏ nhắn.

“Ừm!” Nhậm Quả Quả bị hôn đến mức không thở được, chỉ lát sau đã mềm nhũn trong lòng Bách Nghiêu Tân. Tới khi anh buông cô ra thì chân cô đã nhũn hết cả ra.

Thở phì phò, cô hơi lặng người nhìn anh, “Anh không giận em nữa à?” Nếu không sao có thể hôn cô được? Nhưng sợ anh còn chưa hết giận, cô vội vàng nói, “Em không cố ý giấu anh. Bởi vì anh không hỏi nên em...”

Bách Nghiêu Tân lại hôn lên miệng cô một lần nữa. Lần này chỉ là mơn nhẹ, “Anh không giận em. Là tự giận mình.”

“Gì?” Nhậm Quả Quả không hiểu.

Bách Nghiêu Tân thở dài, “Anh giận mình quá quan tâm tới em.”

“Hả?” Nhậm Quả Quả ngẩn người, “Thế không tốt à?” Quan tâm tới cô thì càng tốt!

Bách Nghiêu Tân không khỏi bật cười trước phản ứng thẳng thắn này của cô, “Đương nhiên không tốt. Nếu này nào đó em không cần anh thì anh phải làm sao bây giờ?”

“Sao có thể!”

Nhậm Quả Quả tròn tròn mắt. Cô mới sợ anh không cần cô!

“Sao lại không thể? Em không yêu anh...”

“Ai nói em không yêu anh!” Nhậm Quả Quả lớn tiếng phản bác.

Lần này đổi lại là Bách Nghiêu Tân ngây ngẩn cả người, thậm chí còn nghi ngờ mình nghe nhầm. Cô nhóc không biết yêu là gì này nói gì? “Em nói...Yêu anh?”

“Vâng.” Nhậm Quả Quả gật đầu thật mạnh, ôm chặt lấy Bách Nghiêu Tân, “Dáng vẻ ngày đó của anh ở tiệm áo cưới khiến em rất sợ. Em lại không biết anh đang giận gì. Anh cũng không nói gì mà chỉ để lại một câu rồi xoay người rời đi.” Câu nói đó thực sự dọa cô.

“Anh không biết em buồn đến thế nào đâu. Nghĩ tới có thể anh sẽ cứ như vậy mà không cần em thì em rất khó chịu...Đời này em chưa từng khó chịu như thế. Sau đó em đã biết rằng em không chỉ có yêu mến anh.”

Nhậm Quả Quả ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt chuyên chú mà nghiêm túc, “Bách Nghiêu Tân, em nghĩ rằng em yêu anh rồi.”

Bách Nghiêu Tân nhú mày, “Nếu được...thì có thể bỏ ba chữ ‘em nghĩ rằng’ đi được không?”

“A...” Nhậm Quả Quả rất nghe lời, “Bách Nghiêu Tân, em yêu anh.”

“Cho dù anh không hoàn mỹ? Rắc rối, chuyên chế, nóng nảy, hư hỏng?”

“Vâng.” Nhậm Quả Quả gật đầu, nở nụ cười rục rịch với anh. “Bởi vì anh là Bách Nghiêu Tân.” Lại là giọng điệu đương nhiên này.

Chỉ với lời như vậy đã có thể hoàn toàn thỏa mãn lòng hư vinh của đàn ông trong Bách Nghiêu Tân.

Mắt Bách Nghiêu Tân đầy dịu dàng, dán trán lên trán cô, “Vậy đời này em đừng nghĩ tới chuyện trốn được.”

Nhậm Quả Quả chớp mắt, “Sao lại phải trốn?” Cô còn ước gì luôn được ở bên anh!

“Ngốc.” Bách Nghiêu Tân nở nụ cười, lại hôn lên miệng cô lần nữa. Nụ hôn lần này rất dịu dàng, tựa như lòng anh đã bị lời của cô hòa tan.

“Vậy...Em sẽ làm anh mệt chết mất?” Nhậm Quả Quả nhìn anh, vô cùng để ý tới câu nói kia.

“Đương nhiên.” Bách Nghiêu Tân nói không chút do dự, ngay sau đó liền thấy cô nhăn mặt khó chịu. Anh nở nụ cười, vươn tay捏 mũi cô, “Nhưng anh rất sẵn lòng.”

“Hả?” Nhậm quả Quả hơi hiểu, lại như không hiểu lắm, “Ý là sao? Ừm...” Miệng lại bị chặn lại, ý là anh vui vẻ chịu đựng.

19. Chương 19: Kết Thúc

Bách Nghiêu Tân phát hiện điều cần nhất khi ở bên Nhậm Quả Quả không phải là khoan dung cho sự ngốc nghếch của cô. Không ngốc thì sao gọi là Nhậm Quả Quả? Anh đã sớm quen với điều này - mà là bọn đàn ông nhà họ Nhậm.

Cầm thù anh, dùng ánh mắt lẳng trì anh, dùng lời nói đả kích anh...Những thứ này Bách Nghiêu Tân còn có thể không đếm xỉa gì tới. Nhưng hẹn Nhậm Quả Quả đi ăn cơm thì nhất định sẽ tình cờ gặp một người đàn ông nào đó nhà họ Nhậm, sau đó cuộc hẹn hai người sẽ biến thành ba người cùng ăn.

Cơm nước xong thì sao? Bóng đèn chướng mắt đó sẽ cười tít mắt mà nói sau đó anh ta cũng không có việc gì, sẽ tiện đường đưa Quả Quả về nhà! Dù sao cũng sắp tới giờ đóng cổng rồi.

Đúng vậy, Nhậm Quả Quả có gác cổng. Nhất định phải về nhà trước 5h chiều.

Về mặt Nhậm Quả Quả cũng mờ mịt với việc có gác cổng này, ngày ngốc nói: “Kỳ lạ, sao trước kia không có mà bây giờ lại có?”

Nói nhầm! Đương nhiên là vì để đối phó với anh rồi!

Tất cả đàn ông nhà họ Nhậm đều nhìn Bách Nghiêu Tân không vừa mắt nhưng cố tình ông Nhậm lại thả Nhậm Quả Quả, đồng ý cho cô ở bên anh. Được, bọn họ không thể làm trái lệnh ông cụ nhưng bọn họ cứ muốn phá hoại đấy!

Tuyệt đối không thể để anh ta thấy bảo bối và Bách Nghiêu Tân ở cùng nhau quá lâu. Đàn ông là sói! Quả Quả bảo bối nhà bọn họ nhất định sẽ bị nuốt vào bụng!

Đã sớm ăn rồi có được không? Bách Nghiêu Tân hừ hừ nghĩ trong lòng khi đối mặt với ánh mắt nhìn anh như hái hoa tặc của đàn ông nhà họ Nhậm.

Nhưng đàn ông nhà họ Nhậm d L q đóc ngăn cản bằng cách nào thì Bách Nghiêu Tân cũng thủ đoạn để phá được chướng ngại. Nhưng điều quan trọng bây giờ là Nhậm Quả Quả bị kẹt ở giữa.

Nhậm Quả Quả từ trước tới nay luôn chậm chạp nên hoàn toàn không phát hiện ra hai phe đang ngầm đấu đá. Cô vẫn sống ngốc nghếch, ba ngày năm bữa lại đi tìm Bách Nghiêu Tân, sau đó thì bị người nhà dẫn về.

Lần trước, lúc đang hôn Bách Nghiêu Tân trong phòng làm việc của anh thì anh cả xông tới. Khi đó cô đang giang chân ngồi trên đùi Bách Nghiêu Tân.

Nghe thấy có tiếng người vào, lại còn là anh trai mình, Nhậm Quả Quả sợ tới mức định nhảy khỏi đùi Bách Nghiêu Tân nhưng anh đã tính trước nên hôn mạnh lên môi cô.

Sau khi bị hôn, Nhậm Quả Quả đã sớm quên anh trai mình còn đang đứng đó, mềm mại uốn trong lòng Bách Nghiêu Tân, hoàn toàn không thấy được ánh mắt như giết người của hai người đàn ông.

Bách Nghiêu Tân biết chỉ cần bắt được Nhậm Quả Quả thì anh sẽ thắng.

Bởi vậy, một tuần trước khi Nhậm Quả Quả tốt nghiệp, anh nói với cô là để mừng cô tốt nghiệp, anh đã xin nghỉ, định dẫn cô tới Dubai chơi.

Nhậm Quả Quả không thể tin được. Bách Nghiêu Tân là người cuồng công việc mà lại xin nghỉ phép vì cô, còn nói muốn dẫn cô đi Dubai.

“Thật à?” Nhậm Quả Quả cầm tay Bách Nghiêu Tân, mắt mở thật to, “Anh muốn dẫn em đi chơi thật à? Anh không lừa em chứ?”

“Lừa em làm gì!” Bách Nghiêu Tân nheo mắt cô, “Em tốt nghiệp xong sẽ xuất phát. Nhưng chuyện này không thể nói cho người nhà em biết nghe không? Kể cả mẹ em cũng không được nói.”

“A...” Nhậm Quả Quả sững sờ, gật đầu, hoàn toàn không nghĩ tới chuyện hỏi Bách Nghiêu Tân nguyên nhân. Bây giờ trong đầu cô chỉ nghĩ tới chuyện Bách Nghiêu Tân muốn dẫn cô đi chơi, nghĩ tới chuyện có thể luôn ở bên anh, cô vui đến mức mắt híp lại thành một đường.

Cô đã thật lâu thật lâu không được ở riêng với anh quá hai giờ rồi.

Cho nên cô làm theo hết những gì Bách Nghiêu Tân dặn. Đây chính là một trong những nguyên nhân khiến đám đàn ông nhà họ Nhậm thống hận Bách Nghiêu Tân. Lời anh chẳng khác gì thánh chỉ với cô cả.

Ba giờ sáng, Nhậm Quả Quả len lén chuồn ra khỏi nhà một mình. Bách Nghiêu Tân nói bọn họ sẽ xuất phát vào lúc đêm hôm. Về phần hành lý thì khỏi cần mang theo, tới nơi mua cũng được.

Nhưng Nhậm Quả Quả là bé ngoan. Cô có để lại thư trong phòng, nói cô đi chơi với Bách Nghiêu Tân. Về phần đi đâu thì cô không nói rõ. Cô nhớ anh đã nói không được nói ra nên tất nhiên người nghe lời như cô sẽ làm theo.

Bách Nghiêu Tân dừng xe trước cổng đợi. Anh dựa vào cửa xe, buồn cười nhìn Nhậm Quả Quả nhón chân chuồn ra, còn che miệng như tên ăn trộm. Ra tới cửa thì cô cúi đầu bước nhanh như chạy.

Vừa thấy Bách Nghiêu Tân, mắt Nhậm Quả Quả sáng lên, bổ nhào vào lòng anh ngay lập tức, “Bách Nghiêu Tân, em không bị phát hiện!” Cô khoe với anh.

“Làm rất khá.” Bách Nghiêu Tân thưởng cho cô bằng cách sờ đầu cô, đưa cô lên xe.

Vừa lên xe cô hỏi ngay, “Chúng ta phải ra sân bay ă? Bay mấy giờ? Anh xin nghỉ mấy ngày? Định dẫn em đi chơi mấy ngày?” Câu cuối cùng mới là quan trọng.

Bách Nghiêu Tân trả lời từng câu của cô.

Bọn họ lên máy bay riêng của anh. Sao anh có thể để bọn đàn ông nhà họ NHẬM có cơ hội tra được anh đưa Nhậm Quả Quả đi Dubai.

Còn chơi mấy ngày...Mấy ngày này vừa khéo là thời kỳ rụng trứng của Nhậm Quả Quả.

Lúc lái xe đi, Bách Nghiêu Tân hồ hững nhìn nhà họ Nhậm, khéo môi khẽ nhếch lên như một con hồ ly xảo quyệt.

Lúc nhìn tới cô bé gốc đang hưng phấn bên cạnh thì ánh mắt anh không khỏi trở nên dịu dàng.

Có cô ở đây, thế giới của anh không hề yên tĩnh yên ả nữa nhưng anh thấy mình không hối hận chút nào. Thậm chí còn bằng lòng để cô ồn ào bên cạnh anh cả đời.

“Nhậm Quả Quả.”

“Hả?” Nhậm Quả Quả ngược mắt nhìn anh.

Bách Nghiêu Tân tập trung lái xe, mắt nhìn thẳng, giọng điệu rất bình thản. “Vĩnh viễn em đừng nghĩ tới chuyện bỏ anh đi.”

“A...” Nhậm Quả Quả gật đầu, cười rồi ôm lấy tay anh. “Thế là tốt nhất!” Cô vốn không nghĩ tới chuyện bỏ anh!

Cô yêu anh, cho dù anh không hoàn mỹ nhưng cô lại yêu anh như vậy.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-yeu-su-khong-hoan-my-cua-anh>